

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและสาเหตุการเขียนภาษาไทยผิดพลาด
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร
ปีการศึกษา 2545

ปริญญานิพนธ์
ของ
ปุลภรณ์ อัจฉน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
กันยายน 2547
ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและสาเหตุการเขียนภาษาไทยผิดพลาด
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร
ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ
ของ
ปุลภรณ์ อัจฉน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
กันยายน 2547

ปูลภรณ์ อาจตัน. (2547). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและสาเหตุการเขียนภาษาไทยผิดพลาด
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า
กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร,
รองศาสตราจารย์สุนันทา ไสรจิจ,

ปรินิพนธ์ฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและสาเหตุการเขียนภาษาไทยผิดพลาดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า
กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545 โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากเรียงความของนักเรียนที่เป็นกลุ่ม
ตัวอย่างจำนวน 443 ชิ้น และเสนอผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่า
นักเรียนมีข้อผิดพลาดในการเขียน 4 ด้าน ได้แก่ การใช้คำ การใช้ประโยค การสะกดการันต์
และการใช้วรรคตอน โดยมีข้อผิดพลาดด้านการใช้คำมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 99.10 ลักษณะที่
ผิด คือ ใช้ภาษาพูดในการเขียนร้อยละ 43.57 ใช้คำผิดความหมาย ร้อยละ 37.70 ใช้คำ
ฟุ่มเฟือยร้อยละ 16.70 และใช้คำเชื่อมผิดร้อยละ 3.39 ข้อผิดพลาดที่พบบรองลงมาคือ ด้านการ
ใช้ประโยค นักเรียนผิดร้อยละ 59.59 โดยใช้ประโยคซึ่งขาดคำที่จำเป็นร้อยละ 29.80 จัดบท
ต่าง ๆ ในประโยคไม่เหมาะสมร้อยละ 28.67 ใช้คำเกินร้อยละ 25.73 และลำดับคำในประโยคผิด
ร้อยละ 5.42 ด้านการสะกดการันต์พบว่านักเรียนผิดร้อยละ 51.47 โดยเขียนผิดที่พยัญชนะร้อย
ละ 32.05 ผิดที่วรรณยุกต์ร้อยละ 25.73 ผิดที่สระร้อยละ 14.67 และผิดที่ตัวการันต์ร้อยละ 4.29
ด้านการใช้วรรคตอนพบข้อผิดพลาดร้อยละ 14 โดยใช้ย่อหน้าผิดร้อยละ 7.22 เว้นวรรคผิด
ร้อยละ 4.51 และใช้เครื่องหมายยัติภังค์ผิดร้อยละ 2.26 ส่วนสาเหตุที่นักเรียนเขียนภาษาไทย
ผิดพลาดพบว่ามี 6 ประการ คือ การสับสนเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด การใช้แนวเทียบผิด
การเขียนตามภาษาพูดและตามการออกเสียง การไม่รู้ความหมายของคำ การไม่รู้หลักภาษา
ดีพอ และการเขียนตกหล่นเพราะขาดความระมัดระวัง

AN ANALYSIS OF THE ERRORS AND THEIR CAUSES
IN WRITING THAI OF MATHAYOMSUKSA 1 STUDENTS,
TRIAMUDOMSUKSANOMKLAO SCHOOL BANGKOK, 2002.

AN ABSTRACT
BY
PUNLAPORN ARJTON

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Thai
at Srinakharinwirot University
September 2004

Punlaporn Arjton. (2004). An Analysis of the Error and Their Causes in Writing Thai of Mathayomsuksa 1 Students, Triamudomsuksanomklao School Bangkok, 2002. Master thesis, M.Ed. (Thai). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Pakasri Yenbutra, Assoc. Prof. Sunantha Sorach.

This study aimed at analyzing the errors and their causes in writing the Thai language of Mathayomsuksa 1 students. The samples of the study were 443 students in Mathayomsuksa 1 of Triamudomsuksanomklao School, Bangkok in the academic year 2002. Each student was assigned to write a composition and then each writing was analyzed.

It was revealed that there were 4 aspects of error usage in student writing namely: word usage, sentence structure, spelling and punctuation. The errors that reached at the highest rate were the errors in the usage of words, which were at the percentage of 99.10. Among those, it was found that the errors pertained in using spoken language instead of written language in their essay at the percentage of 43.57, 37.70 % for the incorrect meaning of words, 16.70 % for word redundancy and incorrect conjunction at 3.39 %. The following aspect that reached the second rank from the top was that of sentence structures. It was at the percentage of 59.59. There were the errors in the missing of appropriate word at the percentage of 29.80, 28.67 % for the inappropriate paraphrases, and 25.73 % for the unnecessary words and 5.42 % for the errors of word ordering. For the aspect of wrong spelling with the Thai punctuation called "Ka- run", it was found that there was its incorrect position which occurred in the Thai characters at the percentage of 32.05, 25.73% at the Thai symbols of tones, 14.67% at the symbols of vowel sound and at the "Ka - run" itself at the percentage of 4.29. The least rank of errors was found in the punctuation usage at the percentage of 14. Among those, it was the percentage of 7.22 in incorrect paragraph starting, 4.51% for inappropriate word spacing and 2.26% for the incorrectness of using the dash (-). There were 6 causes that led to those errors namely: the confuse of final sounds that to wrong spelling, wrong paralleling, pronunciation imitated writing, word illiteracy and language usage illiteracy and careless writing.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและสาเหตุการเขียนภาษาไทยผิดพลาด
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร
ปีการศึกษา 2545

ของ

นางปุลภรณ์ อัจฉน

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

วันที่ 27 กันยายน พ.ศ.2547

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....ประธาน

(รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์สุนันทา ไสวัจจ์)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์พัชนี โชติกลเสถียร)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์พรธาดา สุวัธนวิช)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากรองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร ประธาน และรองศาสตราจารย์สุนันทา โสรัจจ์ กรรมการ ซึ่งให้คำแนะนำ และข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่อการวิเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ มาโดยตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์นิตยา บุญสิงห์ ผู้จุดประกายให้เกิดพลังในการศึกษาต่อ อาจารย์พัชนี โชติกลเสถียร ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุวดี ภูประดิษฐ์ อาจารย์พรธาดา สุวัธนวิช คณาจารย์ในภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออกทุกท่าน ที่ได้ให้คำแนะนำให้แนวทางในการทำวิจัย และให้กำลังใจเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณคุณแม่ฉวี สวงนพงษ์ ผู้เห็นคุณค่าของการศึกษาและสั่งสอนลูก ให้ใฝ่เรียนใฝ่รู้อยู่เสมอ ขอขอบคุณครอบครัวอาจตัน อาจารย์ประภาพรรณ บุตรศรี ตลอดจนเพื่อนครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและครู-อาจารย์ในโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า ที่ให้กำลังใจตลอดมา

ประโยชน์และคุณค่าอันเกิดจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาพระคุณครู อาจารย์ ทั้งในอดีต และปัจจุบันที่ได้เมตตาประสิทธิ์ประสาทความรู้ ความคิด รวมทั้งผู้สร้างสรรค์ผลงานอันทรงคุณค่าซึ่งผู้วิจัยได้ใช้อย่างยิ่งในการวิจัย และจัดทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จสมดังจุดมุ่งหมาย

บุลภรณ์ อาจตัน

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
	ความสำคัญของการวิจัย.....	3
	ขอบเขตของการวิจัย.....	3
	วิธีการดำเนินการวิจัย.....	4
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
2	ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย	12
	ด้านการใช้คำ.....	12
	ด้านการใช้ประโยค	44
	ด้านการสะกดการันต์	50
	ด้านการใช้วรรคตอน.....	69
3	สาเหตุการเขียนภาษาไทยผิดพลาดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1.....	
	โรงเรียนอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545.....	82
	การสืบสนเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด.....	82
	การใช้แนวเทียบผิด.....	84
	การเขียนตามภาษาพูดและตามการออกเสียง	86
	การไม่รู้ความหมายของคำ	88
	การไม่รู้หลักภาษาดีพอ	89
	การเขียนตกหล่นเพราะขาดความระมัดระวัง	94
4	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	97
	อภิปรายผลการวิจัย.....	100
	ข้อเสนอแนะ	103

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม	105
ประวัติย่อผู้วิจัย	109

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 สรุปข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า ปีการศึกษา 2545	80

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การใช้ภาษา คือ การนำภาษามาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน การใช้ภาษาจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะหากใช้ภาษาผิดพลาดบกพร่อง การสื่อสารย่อมขาดประสิทธิภาพ ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ได้ตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าว จึงได้กำหนดแนวทางการจัดการศึกษาในมาตรา 23 (4) (2542 : 13) ไว้ว่า “ความรู้ด้านภาษาเน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง” แต่ปรากฏว่าในยุคสื่อสารไร้พรมแดนเช่นปัจจุบัน เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านการใช้ภาษาไทยค่อนข้างมาก ทำให้การสื่อสารระหว่างกันมีปัญหา เป็นเหตุให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาไทยรวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องมีความห่วงใยเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยโดยมีการเคลื่อนไหวในลักษณะต่าง ๆ เช่น การจัดสัมมนา อภิปราย เขียนบทความ ฯลฯ ดังตัวอย่าง ทศนะจากบทความของราชบัณฑิตด้านภาษาไทย จำนวน ๓ ของ ประเสริฐ (2545 : 672) ที่ว่า “ปัจจุบันประเทศไทยกำลังเผชิญวิกฤติในด้านต่าง ๆ รวมทั้งปัญหาด้านภาษาไทยด้วย” นอกจากนั้นในรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติของสำนักทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ (2543) สรุปว่าการประเมินคุณภาพของนักเรียนในวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) ระดับประเทศ มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 53.04 และล่าสุดคือปีการศึกษา 2544 (2544) สำนักทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ รายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยระดับจังหวัด กรุงเทพมหานคร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 รวมทุกสังกัด จำนวน 3,1819 โรงเรียน มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 54.348 ส่วนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 รวมทุกสังกัดจำนวน 10,681 โรงเรียน มีคะแนนเฉลี่ยเพียง ร้อยละ 45.355 อันแสดงให้เห็นว่านักเรียนระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนต้นมีความรู้ความสามารถด้านภาษาไทยค่อนข้างต่ำ

จากการที่ผู้วิจัยปฏิบัติหน้าที่สอนวิชาภาษาไทยมาประมาณ 20 ปี ได้สังเกตการใช้ภาษาของนักเรียนพบว่ามีปัญหาด้านการเขียนค่อนข้างมาก เพราะการเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อน ทั้งวิธีการถ่ายทอดนั้นต้องอาศัยความรู้ ความคิด ตลอดจนประสบการณ์ จึงมักเกิดข้อผิดพลาดเสมอ และที่สำคัญอย่างยิ่งคือปัญหาความผิดพลาดด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไม่เพียงแต่มีผลต่อการเรียนการสอนในวิชาต่าง ๆ เท่านั้นแต่ยังส่งผลกระทบต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันด้วย ดังจะเห็นได้ว่ามีผู้สนใจศึกษาข้อผิดพลาดด้านการเขียนของผู้เรียนในระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษามาโดยตลอด เช่น

ศศิจันทร์ ภมรศิริ (2532) ศึกษาเรื่อง "การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 สว่างวิทยา อำเภอเมือง จังหวัด หนองคาย ในปีการศึกษา 2529 และ 2530" สามารถ ศักดิ์เจริญ (2517) ศึกษาเรื่อง "ปัญหา การเขียนสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดภาคใต้" งามจิตต์ อำไพ (2523) ศึกษาเรื่อง "การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์ระหว่างนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร และ ในเขตการศึกษา 1" สุวินา โชติช่วง (2539) ศึกษาเรื่อง "ความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เขตการศึกษา 7" ไชยสิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2519) ศึกษาเรื่อง "การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะ ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการ ศึกษา 2515 และ 2516" ศรีจันทร์ วิชาติตรง (2542) ศึกษาเรื่อง "การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดใน การเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสถาบันราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2540"

จากงานวิจัยข้างต้น มีข้อนำสังเกตว่างานวิจัยที่ใช้ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นกลุ่มตัวอย่าง ส่วนมากเป็นการศึกษาในเชิงเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียน หรือ ปัญหาด้านสะกดการันต์ ซึ่งต่างจากงานวิจัยซึ่งใช้ผู้เรียนระดับประถมศึกษาและอุดมศึกษาเป็น กลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยที่ครอบคลุมทั้งด้านการใช้คำ การใช้ ประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาปัญหาการ เขียนภาษาไทยผิดพลาดที่ครอบคลุมหลาย ๆ ประเด็นเป็นเรื่องที่น่าสนใจเพราะมีความสอด คล้องกับปัญหาที่ได้สังเกตเห็น การเขียนภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นใน โรงเรียนที่ผู้วิจัยสอนอยู่ มีข้อผิดพลาดมาก ทั้งด้านการใช้คำ การใช้ประโยค การสะกดคำ ฯลฯ สมควรที่จะได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน เพื่อให้ครูเห็นปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ได้ชัดเจน และสามารถจัดลำดับความสำคัญของปัญหาอันจะนำไปสู่การจัดกระบวนการเรียน การสอนที่เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพจริงและนักเรียนมีความสามารถด้านการเขียนบรรลุตาม มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่เน้นถึงความ สำคัญของการใช้ภาษาด้านการเขียนในช่วงชั้นที่ 3 มัธยมศึกษาปีที่ 1-3 สารที่ 2 (2544 : 10) ที่ว่า "นักเรียนสามารถเขียนเรียงความ ย่อความ เขียนอธิบาย ชี้แจง รายงาน เขียนแสดง ความคิดเห็น แสดงการโต้แย้ง เขียนรายงานและเขียนเชิงสร้างสรรค์ รวมทั้งใช้กระบวนการ เขียนพัฒนางานเขียนได้" ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาข้อผิดพลาดและสาเหตุการเขียนภาษา ไทยผิดพลาดของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาด และ สาเหตุการเขียนภาษาไทยผิดพลาดของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครูที่สอนวิชาภาษาไทย และผู้ที่เกี่ยวข้องให้เกิดความเข้าใจในการแก้ปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ทั้งจะเป็นประโยชน์ในการจัดหลักสูตรตลอดจนกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ให้สอดคล้องกับความรู้ความสามารถของนักเรียนซึ่งจะส่งผลให้การใช้ภาษาไทยของนักเรียนพัฒนาและมีประสิทธิภาพตรงตามวัตถุประสงค์ของสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของกระทรวงศึกษาธิการ

ขอบเขตของการวิจัย

เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปตามวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างพิจารณาจากนักเรียนที่ได้คะแนนระหว่าง 25-55 จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน ในการสอบวัดความรู้ด้านวิชาการเพื่อการจัดชั้นเรียน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 (ข้อมูลจากฝ่ายวิชาการ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า พฤษภาคม 2545) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 443 คน

2. งานเขียนที่ใช้ในการวิเคราะห์

เรียงความวิชาภาษาไทย จำนวน 443 ฉบับ ของกลุ่มตัวอย่าง โดยให้เลือกเขียนเรียงความ 1 เรื่อง จาก 3 เรื่อง ความยาวไม่น้อยกว่า 10 บรรทัด ภายในเวลา 1 คาบเรียน (50 นาที) ในการกำหนดหัวข้อเรื่องได้คำนึงถึงหลักจิตวิทยาว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่จะเริ่มรู้จักว่าตนเองเป็นใคร มีความสามารถอย่างไร และ มีความสนใจในเรื่องต่าง ๆ อย่างกว้างขวางรวมทั้งยึดหลักมาตรฐานการเรียนรู้การใช้ภาษาไทยด้านการเขียนที่กำหนดให้ นักเรียนสามารถเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ ผู้วิจัยจึงได้กำหนดหัวข้อเรื่องให้สอดคล้องกับแนวคิดข้างต้น 3 หัวข้อ คือ

1. โลกมนุษย์ในอีก 50 ปีข้างหน้า
2. วัยรุ่นไทยในปัจจุบัน
3. อนาคตของข้าพเจ้า

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีวิจัยเอกสาร โดยดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษางานเขียนเรียงความของกลุ่มตัวอย่างในด้านการใช้คำ การใช้ประโยค การสะกดการันต์ และการใช้วรรคตอน
3. วิเคราะห์และจัดหมวดหมู่ตามลักษณะข้อผิดพลาดต่าง ๆ ดังนี้
 - 3.1 การใช้คำ
 - 3.2 การใช้ประโยค
 - 3.3 การสะกดการันต์
 - 3.4 การใช้วรรคตอน
4. นำข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่ได้มาหาค่าร้อยละของข้อผิดพลาดแต่ละลักษณะ
5. วิเคราะห์สาเหตุการเขียนภาษาไทยผิดพลาดในด้านการใช้คำ การใช้ประโยค ความหมาย การสะกดการันต์ ฯลฯ โดยประมวลจากผลการวิเคราะห์และการสอบถามเพิ่มเติมในบางกรณี จากกลุ่มตัวอย่าง
6. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้ศึกษาตามแนวเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องปัญหาการใช้ภาษาไทย
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในการเขียนภาษาไทย

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา

การใช้ภาษามีความสำคัญในชีวิตประจำวันอย่างยิ่ง เพราะการใช้ภาษาที่ดีและเหมาะสมย่อมทำให้สื่อสารได้รวดเร็วและประสบผลสำเร็จ ในทางตรงข้ามหากการใช้ภาษาบกพร่องการสื่อสารย่อมไม่ประสบผลด้วย ดังนั้นจึงมีผู้สนใจศึกษาและเขียนตำราเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยตลอดจนปัญหาการใช้ภาษาไทยไว้มากซึ่งผู้วิจัยได้ใช้เอกสารต่อไปนี้เป็นหลักประกอบการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและสาเหตุการเขียนภาษาไทยผิดพลาดของกลุ่มตัวอย่าง

เปลื้อง ณ นคร. (2514 : 13) ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยว่า

1. พยายามใช้คำที่ตรงตามความหมายที่ต้องการ หลีกเลี่ยงคำที่ให้ความหมายไม่ชัดเจนหรือมีความหมายหลายอย่าง

2. ใช้คำที่คนส่วนมากเข้าใจ คือคำที่นิยมใช้ในปัจจุบัน ไม่ควรใช้คำที่เก่าหรือใหม่เกินไป จดเว้นคำศัพท์ที่ไม่แน่ใจว่ามีผู้ทราบความหมายโดยทั่วไปแล้ว

3. หลีกเลี่ยงคำภาษาต่างประเทศซึ่งหมายความว่าคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ นอกจากคำนั้นเป็นคำที่ไม่มีคำแปลหรือศัพท์บัญญัติภาษาไทย

4. พึงใช้คำสั้น ๆ กระชับ กะทัดรัด

5. การใช้ศักดิ์ของคำให้เสมอกัน ศักดิ์ของคำต่างกับระดับของคำ คำในระดับเดียวกันอาจต่างกันได้ เช่น มือ กับ หัตถ์ เป็นคำระดับแบบแผนด้วยกันแต่ต่างศักดิ์กัน

พรพรรณ วัชรากัย (2514 : 10) มีข้อเสนอแนะเรื่องการเลือกเฟ้นถ้อยคำในการใช้ภาษาเขียนเพื่อการสื่อสาร ว่า

1. ไม่ใช้คำหายา

2. ไม่ใช้คำที่ชนบางหมู่คิดขึ้นใช้และเข้าใจความหมายกันเฉพาะชนเหล่านั้น

3. ใช้คำให้ถูกต้องตามที่คณะกรรมการบัญญัติศัพท์กำหนดให้ใช้

4. ใช้คำให้ถูกต้องตามหลักวิชา เช่น คำว่า แมลงวัน แมงดาทะเล เป็นต้น

5. ใช้คำย่อเฉพาะคำที่ทราบกันอยู่ชัดแจ้งและใช้กันจนเป็นที่นิยมทั่วไปแล้ว

พนมพร นิรัฐทวี และ เทพี จรัสจรวงเกียรติ (2538 : 44-49) ให้คำแนะนำที่ควรคำนึงในการเขียนคือ

1. ใช้ถ้อยคำไม่ซ้ำซาก หรือ "หลากคำ" หมายถึงการใช้คำให้แปลกออกไปแต่คำๆ นั้น จะต้องมีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน นอกจากนั้นยังอาจเปลี่ยนการลำดับข้อความเพื่อให้ได้เนื้อความคงเดิม โดยไม่ต้องใช้คำซ้ำซากอีกด้วย

2. ใช้คำให้ถูกต้องตามความนิยม คำบางคำมีความหมายอย่างเดียวกันหรือคล้ายกัน แต่ใช้ตามสมัยนิยมต่างกัน เช่นคำว่า "สลัม" ซึ่งนำมาจากภาษาต่างประเทศว่า "Slum" ในสมัยหนึ่งเคยมีการบัญญัติศัพท์ใช้แทนว่า "แหล่งเสื่อมโทรม" แต่ปัจจุบันเห็นว่าเป็นคำที่บัญญัติขึ้นผิดหลักจิตวิทยาการปกครองและมีความหมายไม่เป็นมงคล จึงเปลี่ยนมาใช้คำว่า "ชุมชนแออัด" แทน

3. คำหรือภาษาที่ควรระมัดระวังในการใช้ ได้แก่

- คำและสำนวนต่างประเทศ
- คำศัพท์เฉพาะทางวิชาการ
- คำพ้องสมัย
- คำที่ใช้ในการประพันธ์
- ภาษาหนังสือพิมพ์
- ภาษาโฆษณา

วาสนา เกตุภาค (ม.ป.ป. : 14) ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้คำว่าควรระมัดระวังในเรื่องต่าง ๆ เช่นเดียวกับข้างต้นแต่ก็มีส่วนที่แตกต่างไปดังนี้

1. ไม่ใช่คำผิดหลักภาษา ส่วนมากได้แก่ การใช้ลักษณนาม สันฐาน บุพพท
2. ไม่ใช่คำผิดระดับ ภาษาแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ภาษาปาก ภาษาถิ่นมาตรฐาน และภาษามาตรฐาน ภาษาแต่ละระดับย่อมมีที่ใช้ต่างกันตามกาลเทศะ และขึ้นอยู่กับรูปแบบการเขียน
3. ไม่ใช่คำผิดความนิยม เช่น ใช้คำอุปมาเพื่อเปรียบเทียบของสองสิ่ง เช่น ผมหาวราวดอกเลา ไม่ใช่ว่า ผมหาวราวกระดาก
4. ไม่ตัดคำหรือย่อคำจนทำให้เสียความหมาย เช่น ตัดคำพระที่นั่งฯ เหลือเพียงพระที่นั่ง ซึ่งทำให้ความหมายเปลี่ยนไป
5. ไม่ใช่คำที่หยาบ หรือคำต่ำ คำหยาบ ในที่ที่ไม่สมควร เช่น ที่นี้มีพันธุ์มัจฉาจำหน่าย โปรดถอดเกือกก่อนเข้าห้อง

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการใช้ภาษาไทย

ปัญหาการใช้ภาษาไทย เป็นปัญหาที่กว้างครอบคลุมทั้งด้านการอ่าน การพูด การฟัง และการเขียน ทั้งนี้มีผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาไทยหลายท่านได้ศึกษาและรวบรวมไว้ในงานวิจัยนี้จะได้อาศัยเอกสารเรื่อง "ปัญหาภาษาไทยและการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน ฉบับปรับปรุง ของ สุนันทา โสรจจ์ พ.ศ.2542" ประกอบการวิเคราะห์ข้อมูล

สุนันทา โสรจจ์ (2542) เห็นว่า ความบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของคนไทยปัจจุบันมีหลายลักษณะ เช่น ปัญหาการออกเสียง ปัญหาเรื่องการใช้คำ ฯลฯ ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ได้แก่

1. ปัญหาเรื่องคำกับความหมาย สรุปได้ 5 ประเด็นคือ
 - 1.1 การใช้คำไม่ตรงความหมาย ได้แก่ คำที่มีรูปและเสียงคล้ายกัน คำที่มีความหมายโดยนัย การใช้สำนวนไม่ตรงความหมาย
 - 1.2 การใช้คำตามศักดิ์ของคำ คำบางคำมีศัพท์สูงมีความสำคัญแต่ผู้ใช้ภาษานำมาใช้อย่างไม่สมศักดิ์ศรีของคำ
 - 1.3 การใช้คำที่เป็นทางการ ในการเขียนที่เป็นทางการผู้ใช้ภาษาต้องเลือกใช้คำที่เป็นแบบแผนเพื่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีในการสื่อสาร
 - 1.4 การใช้คำราชาศัพท์ ต้องเลือกใช้ให้ถูกต้อง สมพระเกียรติ
 - 1.5 การใช้คำเกิดใหม่ คำใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นในวงการต่าง ๆ ทำให้ภาษามีชีวิตชีวาน่าสนใจการใช้ต้องเลือกให้เหมาะกับงานเขียน

2. ปัญหาเรื่องการใช้ประโยค

การเรียงลำดับคำในประโยคมีความสำคัญมาก คำหนึ่ง ๆ อาจมีความหมายได้หลายอย่าง ทำหน้าที่ได้หลายอย่าง เราจะรู้หน้าที่และความหมายของคำจากการดูตำแหน่งของคำที่เรียงอยู่ในประโยค ถ้าเรียงผิด ความหมายก็อาจผิดไป การใช้ประโยคที่เปลี่ยนแปลงไปจากกฎเกณฑ์ทางภาษาย่อมเป็นปัญหา ได้แก่ลักษณะประโยคดังต่อไปนี้

2.1 การใช้ประโยคกรรมวาจก คำว่า "ถูก" ในภาษาไทยจะใช้ในเรื่องไม่ดี

2.2 การผูกประโยคเพราะอิทธิพลภาษาอังกฤษ เช่น การใช้ประโยคที่มีสรรพนาม "มัน" ขึ้นต้น การใช้บุพบท "ภายใต้" "ต่อ" และ "สำหรับ" การไม่ใช้คำลักษณนาม โดยใช้เพียงตัวเลข เป็นต้น

2.3 การรับเอาถ้อยคำในภาษาอื่นมาใช้ปะปนในภาษาไทยส่วนใหญ่จะใช้ในภาษาพูดที่ไม่เป็นทางการ

2.4 การทำคำกริยาให้เป็นคำนาม ได้แก่ การใช้ "ทำการ" "มีความ" "ให้การ" ซึ่งทำให้ประโยคไม่กระชับ

2.5 การใช้บุพบท กับ แก่ แต่ ต่อ ผิดพลาด

การเขียนเป็นวิธีการสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่แสดงออกมาโดยอาศัยสัญลักษณ์ เช่น ตัวอักษร ในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ตลอดจนประสบการณ์ การวิเคราะห์การเขียนภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างครั้งนี้จะใช้เกณฑ์ตามแนวทางของดุซงญอ ชานีโรศานต์ (2523 : 32-45) เนื่องจากมีเนื้อหาที่กล่าวถึงข้อบกพร่องในการเขียนค่อนข้างละเอียด ชัดเจนสอดคล้องกับสภาพปัญหาที่ปรากฏในปัจจุบัน

ข้อบกพร่องในการเขียนแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือข้อบกพร่องในระบบการเขียน และข้อบกพร่องในการใช้ภาษา

1. ข้อบกพร่องในระบบการเขียน

1.1 การสะกดการันต์ เช่น คำที่ควรประวิสรรชนีย์แต่เขียนไม่ประวิสรรชนีย์ ส่วนคำที่ไม่ต้องประวิสรรชนีย์กลับเขียนประวิสรรชนีย์

1.2 การใช้อักษรย่อ อักษรย่อมีประโยชน์ต่อการเขียนที่ต้องการความรวดเร็ว ในการเขียนที่เป็นทางการจะใช้อักษรย่อที่ยอมรับกันโดยทั่วไป หรืออักษรย่อที่ทางราชการกำหนดขึ้น ผู้เขียนจะกำหนดอักษรย่อขึ้นใช้ตามใจชอบไม่ได้

1.3 การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ เช่น การใช้ไม้ยมกผิด คนคนนี้ เขียนเป็นคน ๆ นี้

1.4 การเว้นวรรคตอน ได้แก่ การเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น และไม่เว้นในที่ควรเว้น

1.5 การแยกคำ เมื่อเขียนจบบรรทัดและจะขึ้นบรรทัดใหม่ ไม่ควรแยกส่วนของคำ เช่น ข้า พเจ้า

2. ข้อบกพร่องในการใช้ภาษา

ข้อบกพร่องในการใช้ภาษามี 3 ประการ ได้แก่

2.1 การใช้ถ้อยคำสำนวน

2.2 โครงสร้างของประโยค

2.3 การใช้ราชาศัพท์

ในครั้งนี้จะนำข้อบกพร่องเฉพาะด้านการใช้ถ้อยคำสำนวนและโครงสร้างของประโยคมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

2.1 การใช้ถ้อยคำสำนวน เช่น การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำและความหมายกำกวม การใช้คำผิดที่ การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน การใช้คำและสำนวนต่างประเทศ การใช้ถ้อยคำสำนวนที่ผิดไปจากความนิยม การใช้คำฟุ่มเฟือย

2.2 ด้านโครงสร้างของประโยค แบ่งออกได้ดังนี้

- ขาดหน่วยประโยค หรือเขียนไม่จบประโยค
- มีหน่วยประโยคเกิน
- ลำดับคำ ลำดับความหมายผิด

ในขณะที่ต้องระมัดระวังการเขียนไม่ให้บกพร่องแล้วก็ต้องมีวิธีการที่จะใช้ภาษาให้มีประสิทธิภาพซึ่งต้องเริ่มจากการรู้จักเลือกใช้คำที่ดี ผู้วิจัยใช้หลักเกณฑ์ดังนี้ พนมพร นิรุธทวี และ เทพี จรัสจรวงเกียรติ (2538 : 44) เสนอแนะว่า

1. ใช้คำกระชับและกะทัดรัด ชัดเจน คือรู้จักเลือกใช้คำน้อย ตรงไปตรงมาเท่าที่จำเป็นไม่ใช้คำฟุ่มเฟือยรวมถึงการรู้จักกระชับความโดยการใช้อำหรือวลีมาประกอบด้วย

2. ใช้คำถูกต้องและตรงความหมาย หมายถึง การใช้อำให้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาและสื่อความหมายได้ถูกต้องชัดเจน โดยเฉพาะการใช้อำตัวสะกด การใช้อำที่มีความหมายใกล้เคียงกันและการใช้อำพ้องรูปพ้องเสียง

3. คำหรือภาษาที่ควรระมัดระวังในการใช้ เช่น

- ภาษาพูด หากจะนำมาใช้ในภาษาเขียนจะต้องเปลี่ยนแปลงคำพูดให้ถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ

- ภาษาถิ่นไม่เป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไปถ้านำไปใช้ในการเขียนอาจสื่อความหมายผิด

- การใช้เครื่องหมายแทนถ้อยคำ เช่น ใช้ = แทนคำว่า เท่ากับ

- การเขียนตัวสะกดการันต์ หากใช้ผิดอาจทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนหรือผิดไป

ด้านการเขียนสะกดคำผู้วิจัยได้ใช้ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542

"อ่านอย่างไรเขียนอย่างไร" ของ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2543 และ "คลังคำ" ของนพวรรณ พันธุเมธา ประกอบการวิเคราะห์

นอกจากนั้น ในด้านการใช้ประโยค นพวรรณ พันธุเมธา (2523 : 5) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการใช้ประโยคว่า "คำแต่ละคำสามารถสื่อความหมายได้ แต่คำจะแสดงความคิดและอารมณ์ได้อย่างแจ่มแจ้งเมื่อคำนั้นประกอบกันเป็นประโยค ประโยคที่ดีควรมีลักษณะถูก ไวยากรณ์กะทัดรัด และชัดเจน"

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาด้านการเขียนภาษาไทย

การศึกษาเกี่ยวกับปัญหาด้านการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนในระดับประถมศึกษาถึงอุดมศึกษามีผู้ศึกษาไว้หลายท่าน งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ได้แก่

สุนันทา โสรจจ์ (2511) ศึกษาเรื่อง "การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์และการศึกษามูลเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนคร" โดยใช้แบบทดสอบแบบปรนัยวัดการสะกดการันต์แบบทดสอบประกอบด้วย ภาคสะกดการันต์ และภาคเหตุผล ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 463 คนพบว่าลักษณะการสะกดผิดเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ผิดทั้งคำ ผิดที่สระเสียงสั้น – ยาว ผิดเรื่องเสียงวรรณยุกต์ ผิดที่ตัวการันต์ ผิดที่การประวิสรรชนีย์ ผิดที่ ร ล และ ร หัน ผิดที่ตัดเติมตัวพยัญชนะ ผิดที่การใช้ ไอ โอ และผิดที่พยัญชนะต้น ส่วนสาเหตุของการสะกดผิดคือ สะกดผิดเพราะมีประสบการณ์ผิด ผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ ผิดเพราะรู้หลักภาษาไม่ดีพอ ผิดเพราะออกเสียงผิด และสะกดผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด

ไพจิตร วัฒนากุล (2517) ศึกษาเรื่อง "สาเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิดและเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกศิลปะกับแผนกวิทยาศาสตร์ในภาคการศึกษาที่ 7" โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน พบว่า นักเรียนเขียนสะกดการันต์ผิดเพราะเหตุดังนี้คือ มีประสบการณ์ผิด รู้หลักภาษาไม่แม่นยำ ไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำที่เขียน ออกเสียงผิด เดา เขียนตามความเคยชิน ใช้แนวเทียบผิด เขียนตามความนิยม ลักษณะการสะกดผิดที่พบเรียงจากมากไปหาน้อยดังนี้ ผิดทั้งคำ ผิดที่ตัวสะกด ผิดที่ตัดเติมพยัญชนะ ผิดที่เสียงสระสั้น – ยาว ผิดที่พยัญชนะต้น ผิดที่การประวิสรรชนีย์ ผิดที่ ร ล ผิดที่เสียงวรรณยุกต์ ผิดที่ ไ ใ ไ-ย อัย ผิดที่ตัวการันต์ และ ผิดที่ อำ อัม ร หัน

สามารถ ศักดิ์เจริญ (2517) ศึกษาเรื่อง "ปัญหาการเขียนสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดภาคใต้" โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบลักษณะการเขียนผิดของนักเรียน เรียงจากมากไปหาน้อยดังนี้ ผิดที่เสียงสระสั้น – ยาว

ผิดที่การใช้วรรณยุกต์ การใช้ ร ล และคำควบกล้ำผิด การใช้พยัญชนะผิด ผิดที่ตัวสะกด ผิดทั้งคำ ผิดที่การประวิสรรชนีย์ ผิดที่ตัดเติมตัวอักษร ผิดที่ตัวการันต์ และผิดที่การใช้ ใ ไ อัย สาเหตุที่เขียนผิด เนื่องจากเขียนตามแบบที่เคยเห็น เขียนตามเสียงพูด หรือเสียงอ่าน และเขียนด้วยการเดา

ไชศิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2519) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์ ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516” โดยศึกษาจากข้อสอบวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,000 ฉบับ พบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตในลักษณะดังนี้ คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่างๆ ข้อผิดพลาดในการแต่งประโยค เรื่องเครื่องหมาย เรื่องการสะกดการันต์ ส่วนสาเหตุของการผิดพลาดเกิดจาก การใช้แนวเทียบผิด การไม่เข้าใจ ความหมายของคำ อิทธิพลของภาษาบาลี สันสกฤต ความสับสนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การใช้ภาษาไทยและความผิดพลาดที่เกิดจากการอ่านผิด

งามจิตต์ อำไพ (2523) ศึกษาเรื่อง “การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์ ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานครและในเขตการศึกษา 1” พบว่านักเรียนในกรุงเทพมหานครมีความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์ สูงกว่านักเรียนในเขตการศึกษา 1 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

สุวรรณา เกรียงไกรเพชร และ คนอื่น ๆ (2523) ศึกษาเรื่อง “สมรรถภาพในการใช้ภาษาไทยขั้นต่าง ๆ ของคนไทยโครงการปีที่ 1 : ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” โดยใช้ข้อมูลจากข้อสอบและแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยของนิสิตทั้งระดับต้นและระดับปลาย ในปีการศึกษา 2518 - 2520 จำนวน 360 ฉบับ ผลการศึกษาพบว่า งานด้านการใช้ภาษาและด้านการเขียน ของนิสิตทั้งระดับต้นและระดับปลาย ทุกปีการศึกษามีความบกพร่องมากกว่าผิดพลาด ความผิดพลาดด้านการใช้ภาษาที่พบมากที่สุด คือ การใช้คำ ความบกพร่องมีลักษณะการใช้ภาษาไม่สละสลวย ด้านการเขียน นิสิตมักผิดพลาดด้านการสะกดการันต์ การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ และการเว้นวรรค

อำไพ กิมแหลม (2528) ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2” โดยสร้างเกณฑ์การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยแล้วนำไปวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบทดสอบการเขียนเรียงความชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 150 คน จาก 10 โรงเรียน พบว่า ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ เรื่องความหมายของคำ ข้อผิดพลาดที่พบบรองลงมาคือข้อผิดพลาดในการเว้นวรรคตอน ส่วนข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ การใช้คำชนิดต่าง ๆ

ศศิจันทร์ ภมรศิริ (2532) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 สว่างวิทยา อำเภอ

เมือง จังหวัดหนองคาย ในปีการศึกษา 2529 และ 2530" โดยศึกษาข้อมูลจากสมุดแบบฝึกหัด วิชาภาษาไทย จดหมาย เรียงความ รายงาน และข้อสอบวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 463 คน พบว่า มีข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ ข้อผิดพลาดด้านประโยค ด้านความหมายของคำ การใช้ย่อหน้าและการเว้นวรรค สาเหตุที่ทำให้เกิดผลดังกล่าว คืออิทธิพลของ ภาษาถิ่น การใช้แนวเทียบผิด ความสับสนเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด การไม่รู้ความหมายของคำ ความไม่เข้าใจกฎเกณฑ์การใช้ภาษาและไวยากรณ์ ตลอดจนอิทธิพลของการออกเสียงและ ภาษาพูด

ศรีจันทร์ วิชาตรง (2542) ศึกษาเรื่อง "การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียน ภาษาไทยของนักศึกษาสถาบันราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2540" โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนรายวิชา 1540201 การใช้ภาษาไทย จำนวน 1,152 คน โดยวิธี สุ่มตัวอย่างร้อยละ 50 ของจำนวนประชากร 2,304 คน ผลการศึกษาพบข้อผิดพลาดในการ เขียน 8 ประเภท เรียงจากมากไปหาน้อยดังนี้ การสะกดการันต์ การใช้คำ การแต่งประโยค การเว้นวรรค การใช้เครื่องหมายอื่นๆ การใช้เครื่องหมายไปยาล การใช้อักษรย่อและตัวเลข

เสนอ ตรวิเศษ (2542) ศึกษาเรื่อง "การวิเคราะห์ปัญหาการพูดและการเขียน ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ ที่ใช้ภาษา เขมร และภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน" กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ ภาษาเขมร 60 คน ภาษาส่วย 60 คน พบว่า ปัญหาด้านการเขียนเป็นผลเกี่ยวเนื่องมาจาก ปัญหาการพูด ปัญหาที่พบมากที่สุดได้แก่ การสะกดคำ รองลงมาได้แก่ การใช้ศัพท์ ด้าน โครงสร้างประโยคพบปัญหาเรื่องการขาดคำที่จำเป็นในประโยคและการเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นใน ประโยคมีปริมาณใกล้เคียงกัน และการเรียบเรียงประโยคยังขาดความต่อเนื่อง

จากงานวิจัยที่กล่าวถึงข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การเขียน และการใช้ภาษาไทย ของผู้เรียนในระดับต่าง ๆ ยังมีความผิดพลาดบกพร่องที่ต้องศึกษาเพื่อหาแนวทางแก้ไข โดยจัด กระบวนการเรียนการสอนให้เหมาะสมสอดคล้องกับผลการวิจัย ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาใน การสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้งานวิจัยข้างต้นเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ ข้อผิดพลาดและสาเหตุการเขียนภาษาไทยผิดพลาดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน เติร์มอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย

การเขียน คือ การถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึก ความคิด ประสบการณ์ของผู้เขียน โดยใช้ตัวอักษรเป็นสื่อเพื่อส่งสารไปยังผู้อ่าน การเขียนนับว่าเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนมากกว่าทักษะอื่น ๆ เพราะผู้เขียนต้องใช้ ความรู้ ความคิด ความสามารถทางภาษาหลายอย่างประกอบกันเพื่อสื่อความหมายออกมาเป็นภาษาเขียน จึงมักปรากฏว่านักเรียนมีข้อผิดพลาดในการเขียนเสมอ

ข้อผิดพลาดในการเขียน หมายถึง การที่นักเรียนเขียนภาษาไทยผิดไปจากหลักไวยากรณ์เรื่องคำ ประโยค การใช้วรรคตอนรวมทั้งการสะกดคำ ในงานวิจัยนี้จะวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา

• น้อมเกล้า ปีการศึกษา 2545 ในด้านต่อไปนี้

1. ด้านการใช้คำ
2. ด้านการใช้ประโยค
3. ด้านการสะกดการันต์
4. ด้านการใช้วรรคตอน

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนที่ปรากฏในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะขอใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้

1. พิจารณาข้อบกพร่องที่ปรากฏโดยใช้ตำราไวยากรณ์ไทยของนพวรรณ พันธุเมธา (2525?) เป็นหลักในการวิเคราะห์
2. ในการแก้ไขข้อผิดพลาด ผู้วิจัยจะปรับปรุงแก้ไขเฉพาะจุดที่ตรงกับหัวข้อที่ตั้งประเด็นไว้ในการวิเคราะห์เท่านั้น
3. ประโยคที่แก้ไข ผู้วิจัยได้ปรับปรุงตามประเด็นหัวข้อโดยคงความหมายเดิมไว้มิได้พิจารณาถึงความสละสลวยของการเขียนโดยรวม

1. ด้านการใช้คำ

ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ หมายถึง การใช้คำ และกลุ่มคำตลอดจนสำนวนผิดไปจากระเบียบของภาษา หรือผิดจากความนิยม ดังนี้

1.1 ใช้คำผิดความหมาย หมายถึง การใช้คำที่มีความหมายไม่เหมาะสมกับใจความในประโยค โดยใช้คำชนิดเดียวกันหรือต่างชนิดกัน แต่มีความหมายคล้ายคำที่ควรใช้ หรือใช้คำที่มีความหมายต่างออกไป ซึ่งทำให้ใจความของประโยคผิดไป ไม่ชัดเจน และหรือเปลี่ยนไปจากเจตนาของผู้ส่งสาร ดังการวิเคราะห์ต่อไปนี้

1.1.1 ใช้คำนามผิด หมายถึง การใช้คำที่หมายถึงสิ่งต่าง ๆ ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมผิด ดังนี้

คำว่า “อนาคต” หมายถึง “เวลาภายหน้า” นักเรียนใช้ผิดดังตัวอย่าง

- บางคนอาจจะมองอาชีพนี้ว่าไม่มีประโยชน์แต่มันก็เป็น อนาคตที่ข้าพเจ้าชอบ

คำว่า “อนาคต” ใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท และประโยคนี้นั้นเป็นประโยครวมแสดงความขัดแย้ง ควรใช้คำว่า “อาชีพ” อันเป็นการกล่าวย้ำเพื่อให้ประโยคนี้นี้มีน้ำหนักให้ความหมายที่ชัดเจนขึ้น

ควรใช้เป็น บางคนอาจจะมองอาชีพนี้ว่าไม่มีประโยชน์แต่มันก็เป็น อาชีพที่ข้าพเจ้าชอบ

- ทุกคนจะประสบความสำเร็จได้ต้องขึ้นอยู่กับความพยายามของผู้นั้น

คำว่า “อนาคต” ใช้ผิดเนื่องจาก คำนี้อยู่หลังคำบอกจำนวนซึ่งเป็นตำแหน่งที่ควรใช้คำแยกประเภท ในที่นี้ควรใช้คำว่า “คน”

ควรใช้เป็น ทุกคนจะประสบความสำเร็จได้ต้องขึ้นอยู่กับความพยายามของผู้นั้น

คำว่า “สื่อ” หมายถึง “สิ่งที่ทำการติดต่อให้ถึงกันหรือรู้จักกัน” นักเรียนใช้ผิดดังตัวอย่าง

- ดาราสมัยนี้เป็นสื่อให้วัยรุ่นทำตาม

คำว่า “สื่อ” ใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท ควรใช้คำว่า “ตัวอย่าง” ซึ่งหมายถึง “สิ่งที่นำมาอ้างเพื่อแสดงให้เห็นถึงลักษณะที่เป็นส่วนรวมทั้งหมด” อันเป็นความหมายที่เหมาะสม

ควรใช้เป็น ดาราสมัยนี้เป็นตัวอย่างให้วัยรุ่นทำตาม

คำว่า “เกสซ์” หมายถึง “ยาแก้โรค” นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- ข้าพเจ้าอยากเป็นเกสซ์

คำว่า “เภสัช” ใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท และเป็นคำที่ดัดสันตามสำนวนการพูด ควรใช้คำว่า “เภสัชกร” ซึ่งหมายถึง “แพทย์ปริญญ” อันเป็นความหมายตรงตามที่ต้องการสื่อและเป็นภาษาเขียนที่ถูกต้อง

ควรใช้เป็น ข้าพเจ้าอยากเป็นเภสัชกร

คำว่า “มาตรา” หมายถึง “หลักกำหนดการวัดต่าง ๆ” นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- ตำรวจจึงมีมาตราจัดโครงการ...

คำว่า “มาตรา” ใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท ควรใช้คำว่า “มาตรการ” ซึ่งหมายถึง “วิธีการตัดสินใจ”

ควรใช้เป็น ตำรวจจึงมีมาตรการจัดโครงการ...

คำว่า “ความโหม” หมายถึง “เสื่อมสภาพเดิม” นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- ผลที่ตามมาคือความอยากเสพยาและความโหม...

คำว่า “ความโหม” ใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายใกล้เคียงกับคำที่ควรใช้ คือ คำว่า “ความทรุดโทรม” ซึ่งหมายถึง “ร่วงโรย, เสื่อม” อันเป็นความหมายที่เหมาะสม และเป็นคำที่คนทั่วไปนิยมใช้กล่าวถึงสภาพร่างกายที่เสื่อมลง

ควรใช้เป็น ผลที่ตามมาคือความอยากเสพยาและความทรุดโทรม...

คำว่า “วิวัฒนาการ” หมายถึง “กระบวนการเปลี่ยนแปลงไปสู่สถานะที่ดีขึ้น” นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- โลกมนุษย์มีวิวัฒนาการสิ่งต่าง อย่างไม่หยุดยั้ง

คำว่า “วิวัฒนาการ” ใช้ผิด เนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับคำขยายที่ตามมา ควรใช้คำว่า “การเปลี่ยนแปลง” ซึ่งหมายถึง “ทำให้ลักษณะต่างไป”

ควรใช้เป็น โลกมนุษย์มีการเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ อย่างไม่หยุดยั้ง

- ในอนาคตก็จะมีวิวัฒนาการล้ำยุคกว่า

คำว่า “วิวัฒนาการ” ใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท ควรใช้คำว่า “วิทยาการ” ซึ่งหมายถึง “วิชาความรู้” อันเป็นความหมายที่เหมาะสม

ควรใช้เป็น ในอนาคตก็จะมีวิทยาการล้ำยุคกว่า

คำว่า “เปลี่ยนแปลง” หมายถึง “ทำให้ลักษณะต่างไป” นักเรียนใช้
ผิด ดังตัวอย่าง

- มนุษย์โลกเรามีการเปลี่ยนแปลงเพศ

คำว่า “การเปลี่ยนแปลงเพศ” ใช้ผิด เนื่องจากมีความหมายกว้าง มี
ใจความกำกวม ควรใช้คำว่า “การแปลงเพศ” ซึ่งหมายถึง “เปลี่ยนเพศชายให้เป็นเพศหญิงหรือ
เปลี่ยนเพศหญิงให้เป็นเพศชาย” อันเป็นความหมายตรง ชัดเจน และนิยมใช้กันทั่วไปทั้งใน
ภาษาพูดและภาษาเขียน

ควรใช้เป็น มนุษย์โลกเรามีการแปลงเพศ

คำว่า “สถานที่ท่องเที่ยว” หมายถึง “ที่สำหรับเที่ยว” นักเรียนใช้ผิด
ดังตัวอย่าง

- มีปัญหาพวกนี้ภายในสถานที่ท่องเที่ยวตามผับ

คำว่า “สถานที่ท่องเที่ยว” ใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายกว้างเกินไป
ควรใช้คำว่า “สถานเริงรมย์” ซึ่งหมายถึง “ที่ให้ความสนุกรื่นรมย์” อันเป็นความหมายที่สอดคล้อง
กับส่วนขยายของประโยค นอกจากนั้น นววรรณ พันธุเมธา (2544 : 722) ได้ให้
ความหมายของคำนี้ว่า “สถานที่ให้ความบันเทิงทั่วไป หมายถึง ทั้งโรงแรมหรู คลับ บาร์ต่าง ๆ”

ควรใช้เป็น มีปัญหาพวกนี้ภายในสถานเริงรมย์ เช่น ผับ

คำว่า “คุณค่า” หมายถึง “สิ่งที่มีประโยชน์หรือมีมูลค่าสูง” นักเรียน
ใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- ถ้าหากมนุษย์ยังไม่รู้จักคุณค่าของชาติ

คำว่า “คุณค่า” ใช้ผิด เนื่องจากมีความหมายไม่เหมาะสมกับบริบท
เพราะชาติ ไม่ใช่วัตถุ สิ่งของ แต่เกิดจากองค์ประกอบหลายประการ ควรใช้คำว่า “ความสำคัญ”
ซึ่งหมายถึง “มีคุณค่า” อันเป็นความหมายที่ชัดเจน เหมาะสมสอดคล้องกลมกลืนกับบริบท

ควรใช้เป็น ถ้าหากมนุษย์ยังไม่รู้จักความสำคัญของชาติ...

คำว่า “รายได้” หมายถึง “ผลประโยชน์ที่ได้รับเป็นประจำ” นักเรียน
ใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- ...ทำให้ประหยัดรายได้อีกในตัวเอง

คำว่า “รายได้” ใช้ผิด เนื่องจากมีความหมายตรงข้ามกับคำที่ควรใช้
ควรใช้คำว่า “รายจ่าย” ซึ่งหมายถึง “รายการจ่าย” อันเป็นความหมายที่เหมาะสมสื่อความได้ถูก
ต้อง สอดคล้องกับคำว่า “ประหยัด” ซึ่งหมายถึง “ใช้จ่ายแต่พอควรแก่ฐานะ”

ควรใช้เป็น ทำให้ประหยัดรายจ่ายไปในตัว

คำว่า “ข้างหลัง” หมายถึง “อยู่ตรงข้ามข้างหน้า” นักเรียนใช้ผิด

ดังตัวอย่าง

- บางคนจะมีสิวที่ใบหน้า หน้าอกและข้างหลัง

คำว่า “ข้างหลัง” ใช้ผิดเนื่องจาก ประโยคต้องการกล่าวถึงส่วนของร่างกาย ควรใช้คำว่า “หลัง” ซึ่งหมายถึง “ซีกของกายที่ตรงข้ามกับหน้าอก”

ควรใช้เป็น บางคนจะมีสิวที่ใบหน้า หน้าอกและหลัง

คำว่า “คมคาย” หมายถึง “ฉลาด ไหวพริบดี” นักเรียนใช้ผิด

ดังตัวอย่าง

- วัยรุ่น...ไม่หลงเชื่อคมคายของคนแปลกหน้า

คำว่า “คมคาย” ใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท ควรใช้คำว่า “คารม” ซึ่งหมายถึง “ฝีปาก, ถ้อยคำที่คมคาย”

ควรใช้เป็น วัยรุ่น...ไม่หลงเชื่อคารมของคนแปลกหน้า

คำว่า “อาการ” หมายถึง “สภาพ ความเป็นอยู่” นักเรียนใช้ผิด

ดังตัวอย่าง

- วัยรุ่น...มีอาการก้าวร้าวจนเฉียว

คำว่า “อาการ” ใช้ผิด เนื่องจากมีความหมายไม่เหมาะสมกับส่วนขยายควรใช้ คำว่า “กิริยา” ซึ่งหมายถึง “อาการที่แสดงออกมาด้วยกาย”

ควรใช้เป็น วัยรุ่น...มีกิริยาก้าวร้าวจนเฉียว

คำว่า “สมดุล” หมายถึง “เสมอกัน เท่ากัน” นักเรียนใช้ผิด

ดังตัวอย่าง

- เสื้อผ้าหรือสินค้าที่ส่วนมาก...ทำให้ประเทศของเราเสียสมดุล

ทางการเงิน

คำว่า “สมดุล” ใช้ผิด เนื่องจากมีคำที่เหมาะสมและใช้กันโดยทั่วไปในเรื่องเศรษฐกิจการเงิน คือ คำว่า “ดุลการค้า” ซึ่งหมายถึง “ความแตกต่างระหว่างมูลค่าของสินค้าที่ส่งออกนอกประเทศกับสินค้าที่นำเข้ามาในประเทศ”

ควรใช้เป็น เสื้อผ้าหรือสินค้าที่ส่วนมาก...ทำให้ประเทศของเรา

เสียดุลการค้า

คำว่า “การ” และ “ความ” ใช้เติมหน้าคำกริยา หรือคำขยายเพื่อแปลงให้เป็นคำนาม ซึ่งพระยาอุปกิตศิลปสาร (2545 : 76) ให้คำอธิบายไว้ว่า “คำ “การ” และ “ความ”

มีที่ใช้ต่างกันคือ ถ้านำหน้าคำกริยามักใช้ “การ” แต่ถ้านำหน้ากริยาที่มีความหมายว่า มี, เป็น, เกิด, ดับ, เจริญ, เสื่อม หรือกริยาเกี่ยวกับจิตใจมักใช้ “ความ” นำหน้า เช่น ความคิด ความรัก เป็นต้น และถ้านำหน้าคำวิเศษณ์แล้วใช้ “ความ” เป็นพื่น เช่น ความดี ความชั่ว เป็นต้น” นักเรียนใช้คำ “การ” และ “ความ” ผิดจากระเบียบดังกล่าว ดังตัวอย่าง

- วัยรุ่นสมัยนี้ต้องการความดูแลความอบอุ่น และการเอาใจใส่

ความแนะนำจาก ผู้ใหญ่

คำว่า “ความดูแล” และ “ความแนะนำ” ใช้ผิด เนื่องจาก “ดูแล” และ “แนะนำ” เป็นคำกริยา จึงควรใช้คำ “การ” นำหน้าเพื่อสร้างให้เป็นคำนามซึ่ง จะช่วยให้ประโยคสละสลวยและถูกต้องตามหลักการใช้ “การ” และ “ความ”

ควรใช้เป็น วัยรุ่นสมัยนี้ต้องการการดูแล ความอบอุ่น การเอาใจใส่ และการแนะนำจากผู้ใหญ่

- วัยรุ่น...เป็นคนชอบความคันค่วา

คำว่า “ความคันค่วา” ใช้ผิดเนื่องจาก “คันค่วา” เป็นคำกริยาต้องใช้ คำ “การ” นำหน้า

ควรใช้เป็น วัยรุ่น...เป็นคนชอบการคันค่วา

- มนุษย์...มีการก้าวหน้าทางเทคโนโลยี

คำว่า “การก้าวหน้า” ใช้ผิด เนื่องจาก “ก้าวหน้า” เป็นคำกริยาที่มีความหมายว่า “เจริญ” ควรใช้ “ความ” นำหน้า

ควรใช้เป็น มนุษย์...มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี

คำว่า “อ่อนน้อม” หมายถึง “แสดงกิริยาวาจาอย่างมีคารวะ” นักเรียน ใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- วัยรุ่นสมัยนี้ไม่ค่อยมีอ่อนน้อม

คำว่า “อ่อนน้อม” ใช้ผิด เนื่องจากคำนี้ เป็นคำขยาย แต่อยู่ในตำแหน่งกรรมาทำให้ประโยคไม่สละสลวย ความหมายไม่ชัดเจน ควรใช้คำว่า “ความอ่อนน้อม” อันเป็นคำนามที่ให้ความหมายชัดเจน และถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค

ควรใช้เป็น วัยรุ่นสมัยนี้ไม่ค่อยมีความอ่อนน้อม

✓ 1.1.2 ใช้คำกริยาผิด หมายถึง การที่นักเรียนใช้คำที่แสดงอาการหรือสภาพ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ผิด ดังนี้

คำว่า “คาดคิด” ความหมายว่า “คาดคะเน ไตร่ตรอง” นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- เราไม่สามารถคาดคิดในวันข้างหน้าได้

คำว่า "คาดคิด" ใช้ผิด เนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท ควรใช้คำว่า "คาดการณ์" ซึ่งหมายถึง "คะเนเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น"

ควรใช้เป็น เราไม่สามารถคาดการณ์ในวันข้างหน้าได้

คำว่า "ลักพา" หมายถึง "ลอบพาหญิงหนีไปในทางชั่ว" นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- ทางชายแดนของเรามีการลักพาเข้ามาทำให้มีการเสพยา

เกิดขึ้น

คำว่า "ลักพา" ใช้ผิด เนื่องจากมีความหมายที่ไม่เข้ากับประโยค ควรใช้คำว่า "ลักลอบ" ซึ่งหมายถึง "ลอบทำ" อันเป็นความหมายที่เหมาะสม และ "ลักลอบ" เป็นกริยาที่ต้องการกรรมจึงต้องเพิ่มคำนามที่ทำหน้าที่กรรมในประโยค

ควรใช้เป็น ทางชายแดนของเรามีการลักลอบนำยาเสพติดเข้ามาทำให้มีการเสพยาเกิดขึ้น

คำว่า "ถ่าย" หมายถึง "เอาออก เปลี่ยน" นักเรียนใช้ผิดดังตัวอย่าง

- วัยรุ่นหญิง... ถูกจับไปถ่ายค่าไถ่

คำว่า "ถ่าย" ใช้ผิด เนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท ควรใช้คำว่า "เรียก" ซึ่งหมายถึง "ร้องเอา" อันเป็นความหมายที่เหมาะสมและเป็นคำที่ใช้กันโดยทั่วไป

ควรใช้เป็น 'วัยรุ่นหญิง....ถูกจับไปเรียกค่าไถ่

คำว่า "ดีใจ" หมายถึง "ยินดี ชอบใจ พอใจ" นักเรียนใช้ผิด

ดังตัวอย่าง

- ทุกคนก็ต้องมีทั้งผิดหวังและดีใจ

คำว่า "ดีใจ" ใช้ผิดเนื่องจากข้อความนี้สื่อความหมายในทางตรงข้ามกัน ดังนั้นควรเลือกใช้คำให้ถูกระหว่าง ผิดหวัง - สมหวัง หรือ เสียใจ - ดีใจ

ควรใช้เป็น ทุกคนก็ต้องมีทั้งผิดหวังและสมหวัง

คำว่า "ซื้อ" หมายถึง "เอาเงินแลกกับสิ่งของ" นักเรียนใช้ผิด

ดังตัวอย่าง

- ในปัจจุบันยาสมัยใหม่ อาจเป็นยาที่รักษาได้รวดเร็วแต่ก็ต้องซื้อ

ยาให้ถูกต้องด้วย

คำว่า “ซื้อ” ใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับเนื้อความในประโยค ทั้งการซื้ออย่างไม่ง้อให้เกิดผลใด ๆ ในการรักษา จนกว่าจะได้ใช้อย่างถูกต้อง ในที่นี้จึงต้องเน้นที่การใช้ยา ควรใช้คำว่า “ใช้ยา” เพื่อให้ประโยคได้ความหมายชัดเจนตรงตามต้องการ

ควรใช้เป็น ในปัจจุบันยาสมัยใหม่ อาจเป็นยาที่รักษาได้รวดเร็ว
แต่ก็ต้องใช้ยาให้ถูกต้องด้วย

คำว่า “หาย” หมายถึง “สูญ หายไป” นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- ทรัพยากรธรรมชาติจะไม่หายไป

คำว่า “หาย” ใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับประธานของประโยค ทรัพยากรเป็นสิ่งที่อยู่ตามธรรมชาติแต่เมื่อมนุษย์นำมาใช้เรื่อย ๆ ก็อาจหมดไปได้ ควรใช้คำว่า “หมด” ซึ่งหมายถึง “สิ้น ไม่มี”

ควรใช้เป็น ทรัพยากรธรรมชาติจะไม่หมดไป

คำว่า “สูญหาย” หมายถึง “หายไป” คำว่า “แทรกแซง” หมายถึง “แทรกเข้าไปในกิจการของผู้อื่น” ทั้งสองคำนี้นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- วัฒนธรรมไทยเริ่มสูญหาย มีวัฒนธรรมต่างชาติเข้ามา

แทรกแซง

คำว่า “สูญหาย” และ “แทรกแซง” ใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่เหมาะสมกับใจความในประโยค ควรใช้คำว่า “เปลี่ยน” ซึ่งหมายถึง “เอาสิ่งหนึ่งเข้าแทนอีกสิ่งหนึ่ง ผลัด, ยักย้าย” และคำว่า “แทน” ซึ่งหมายถึง “เข้าประจำที่ซึ่งว่าง” อันเป็นความหมายที่เหมาะสม สอดคล้องกับธรรมชาติของวัฒนธรรมที่ย่อมมีการเปลี่ยนแปลง เมื่อมีการติดต่อกับต่างชาติ

ควรใช้เป็น วัฒนธรรมไทยเริ่มเปลี่ยน มีวัฒนธรรมต่างชาติ

เข้ามาแทน

คำว่า “แอบ” หมายถึง “ทำโดยไม่ให้ผู้อื่นรู้เห็น” นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- เทคโนโลยีมีภัยอันตรายแอบไว้ด้วย

คำว่า “แอบ” ใช้ผิด เนื่องจากคำนี้จะใช้กับคน หรือสัตว์ ควรใช้คำว่า “แฝง” ซึ่งหมายถึง “ซ่อน เร้น” แทน

ควรใช้เป็น เทคโนโลยีมีภัยอันตรายแฝงไว้ด้วย

คำว่า “สูญเสีย” หมายถึง “สูญไปทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน” นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- เทคโนโลยี...ทำให้มนุษย์นั้นสูญเสียดิไป

คำว่า “สูญเสียดิ” ใช้ผิด เนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท ควรใช้คำว่า “เสียดิ” ซึ่งหมายถึง “มีสติพันเพือน คุ่มดีคุ่มร้าย”

ควรใช้เป็น เทคโนโลยี...ทำให้มนุษย์นั้นเสียดิไป

คำว่า “ปลอด” หมายถึง “พ้นจาก, ปราศจาก” ดังตัวอย่าง

- ถ้าเราปลอดจาก ร.ร. เด็ก ๆ คงจะไม่มีการดิกัน

คำว่า “ปลอด” ใช้ผิดเนื่องจากคำนี้มักใช้กับคำนามที่สื่อความหมายในทางลบ เช่น ปลอดสารพิษ แต่ประโยคนี้ต้องการแสดงความปฏิเสธจึงควรใช้คำ “ไม่มี” แทน และควรเพิ่มส่วนขยายหลังคำนาม เพื่อให้ประโยคถูกต้องสมบูรณ์ขึ้น

ควรใช้เป็น ถ้าเราไม่มีโรงเรียนประเภทนี้ เด็ก ๆ คงจะไม่มี

การดิกัน

คำว่า “เข้าหา” หมายถึง “ไปให้เห็นหน้า ไปอ่อนน้อม” นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- สมัยนี้ใครมีความรู้มากก็ยังมีโอกาสที่เข้าหางานง่ายยิ่งขึ้น

คำว่า “เข้าหา” ใช้ผิด เนื่องจากมีความหมายไม่เหมาะสมกับบริบท ควรใช้คำว่า “หา” ซึ่งหมายถึง “เสาะ แสวง”

ควรใช้เป็น สมัยนี้ใครมีความรู้มากก็ยังมีโอกาสที่หางานง่ายยิ่งขึ้น

คำว่า “ขาดตัว” หมายถึง “จำกัดราคาคงที่ไม่เพิ่มไม่ลด” ดังตัวอย่าง

- วัยรุ่นไทย...ทำให้เงินทองพ่อแม่ขาดตัว

คำว่า “ขาดตัว” ใช้ผิดเนื่องจากเป็นคำที่มีความหมายไม่เข้ากับบริบท ควรใช้คำว่า “ขาดแคลน” ซึ่งหมายถึง “ขัดสน อัดขัด” อันเป็นการใช้คำที่มีความหมายถูกต้องชัดเจน

ควรใช้เป็น วัยรุ่นไทย...ทำให้เงินทองพ่อแม่ขาดแคลน

คำว่า “ไม่มี” หมายถึง “ไม่เป็น ไม่ปรากฏ” นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- เด็กไม่มีกาลเทศะ

คำว่า “ไม่มี” ใช้ผิด เนื่องจากมีความหมายไม่เข้ากับบริบท

ควรใช้คำว่า “ไม่รู้จัก” ที่หมายถึง “ไม่รู้” จะทำให้ประโยคมีความหมาย

ชัดเจนขึ้น

ควรใช้เป็น เด็กไม่รู้จักกาลเทศะ

คำว่า “ลองดู” หมายถึง “กระทำดู, ทดสอบดู” นักเรียนใช้ผิดดัง
ตัวอย่าง

- ดิฉันอยากจะฝากให้ทุกคนลองดูนิสัยของตัวเองให้ดีขึ้น

คำว่า “ลองดู” ใช้ผิด เนื่องจากมีความหมายไม่เข้ากับเนื้อความใน
ประโยค ควรใช้คำ “ปรับปรุง” ที่หมายถึง “แก้ไขให้เรียบร้อยขึ้น”

ควรใช้เป็น ดิฉันอยากจะฝากให้ทุกคนปรับปรุงนิสัยของตัวเอง
ให้ดีขึ้น

คำว่า “มี” หมายถึง “เป็น ปรากฏ เกิด คงอยู่” นักเรียนใช้ผิด
ดังตัวอย่าง

- ข้าพเจ้ามีอนาคตตั้งแต่เล็กถึงโต

คำว่า “มี” ใช้ผิด เนื่องจากทำให้ประโยคมีความหมายไม่ชัดเจน ควร
ใช้คำว่า “วางแผน” ซึ่งหมายถึง “กำหนดแผนที่จะทำ”

ควรใช้เป็น ข้าพเจ้าวางแผนอนาคตตั้งแต่เล็กถึงโต

คำว่า “ประกอบ” หมายถึง “ทำ สร้าง เสริม” นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- การทำงานก็อาจจะมีหุ่นยนต์มาประกอบด้วย

คำว่า “ประกอบ” ใช้ผิด เนื่องจากทำให้ประโยคมีความหมายกำกวม
ตีความได้หลายอย่าง ควรใช้คำว่า “ช่วย” ซึ่งหมายถึง “ส่งเสริมเพื่อให้สำเร็จประโยชน์”

ควรใช้เป็น การทำงานก็อาจจะมีหุ่นยนต์มาช่วยด้วย

คำว่า “ไม่น่าเชื่อถือ” หมายถึง “ไม่นับถือ” นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- บางคนก็ติดยาเสพติดและมีพฤติกรรมที่ไม่น่าเชื่อถือ

คำว่า “ไม่น่าเชื่อถือ” ใช้ผิด เนื่องจากมีความหมายไม่เหมาะกับบริบท
ควรใช้คำที่มีความหมายเป็นกลาง ๆ เกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่ดีว่า “ไม่เหมาะสม” ซึ่งหมายถึง
“ไม่สมควรแก่กรณี” แทน

ควรใช้เป็น บางคนก็ติดยาเสพติดและมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

คำว่า “เข้ามา” หมายถึง “มาถึง” นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- มีเทคโนโลยีมากมายเข้ามาในโลกของเรา

คำว่า “เข้ามา” ใช้ผิด เนื่องจากเป็นคำที่มีความหมายไม่เข้ากับบริบท
เพราะวิทยาการสมัยใหม่หรือเทคโนโลยีล้วนเกิดจากสติปัญญาของมนุษย์โลกมิได้นำมาจากดาว

ดวงอื่น จึงควรใช้คำว่า “เกิดขึ้น” ที่หมายถึง “เป็นขึ้น มีขึ้น” อันเป็นคำที่มีความหมายเหมาะสม และทำให้ประโยคสละสลวยขึ้น

ควรใช้เป็น มีเทคโนโลยีมากมายเกิดขึ้นในโลกของเรา

คำว่า “ปรับปรุง” หมายถึง “แก้ไขให้เรียบร้อยขึ้น” นักเรียนใช้ผิด

ดังตัวอย่าง

- เพราะฉะนั้นควรที่จะปรับปรุงเด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่ให้เป็นคนดี

คำว่า “ปรับปรุง” ใช้ผิด เนื่องจากเป็นคำกริยาที่ใช้เพื่อแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น ปรับปรุงนิสัย ปรับปรุงตนเอง ฯลฯ ควรใช้คำว่า “อบรม” ที่หมายถึง “แนะนำพร่ำสอนให้ซึมซาบจนติดเป็นนิสัย” อันทำให้ประโยคมีใจความชัดเจน

ควรใช้เป็น เพราะฉะนั้นควรที่จะอบรมเด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่ให้เป็นคนดี

1.1.3 ใช้คำขยายผิด หมายถึง การที่นักเรียนใช้คำขยายนาม กริยา หรือคำขยายด้วยกัน ที่มีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท ดังนี้

คำว่า “ต่ำ” หมายถึง “มีระดับด้อยหรือน้อยกว่าปกติ” นักเรียนใช้ผิด

ดังตัวอย่าง

- ผมว่าขอให้...และไม่ดูถูกคนที่อาชีพต่ำกว่า

คำว่า “ต่ำ” ใช้ผิด เนื่องจากมีความหมายไม่เหมาะสมกับบริบท ควรใช้คำว่า “ต่ำต้อย” ซึ่งหมายถึง “มีฐานะไม่เท่าเทียมเพื่อน” อันเป็นความหมายที่เหมาะสม และควรเพิ่มคำกริยา “มี” หลังคำเชื่อม เพื่อให้เป็นประโยคความซ้อนที่สมบูรณ์

ควรใช้เป็น ผมว่าขอให้...และไม่ดูถูกคนที่มีอาชีพต่ำต้อยกว่า

คำว่า “สุดท้าย” หมายถึง “หลังสุด” นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- วัยรุ่นมี 3 ช่วง คือ ตอนต้น ตอนกลาง วัยรุ่นตอนสุดท้าย

คำว่า “สุดท้าย” ใช้ผิด เนื่องจากการแบ่งช่วงพัฒนาการของวัยรุ่นมีคำที่นิยมใช้ และเป็นคำที่ใช้กันโดยทั่วไปทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียนคือคำว่า “วัยรุ่นตอนปลาย”

ควรใช้เป็น วัยรุ่นมี 3 ช่วง คือ ตอนต้น ตอนกลาง และวัยรุ่นตอนปลาย

คำว่า “ได้” เป็นคำขยายบ่งเวลาในอดีต นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- ถ้าดิฉันเป็นหมอ ดิฉันก็ได้พาคุณแม่และคนในครอบครัวไป

ตรวจสอบสุขภาพ

คำว่า “ได้” ใช้ผิด เนื่องจากเป็นคำบ่งเวลาในอดีต แต่ใจความของประโยคกล่าวถึงเหตุการณ์ในอนาคต ควรใช้คำว่า “จะ” อันเป็นคำขยายบ่งเวลาในอนาคต

ควรใช้เป็น ถ้าดิฉันเป็นหมอ ดิฉันก็จะพาคุณแม่และคนในครอบครัวไปตรวจสุขภาพ

คำว่า “นั้น” เป็นคำขยายบอกระยะไกล นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- ในโลกกลม ๆ ไบนั้นบรรจุไปด้วยยาเสพติด

คำว่า “นั้น” ใช้ผิด เนื่องจากเป็นคำขยายที่บอกระยะไกล แต่มนุษย์คือผู้อาศัยอยู่ในโลกซึ่งเป็นดาวเคราะห์ที่อยู่ใกล้มากที่สุด ควรใช้คำว่า “นี้” ซึ่งเป็นคำขยายที่บอกระยะใกล้แทน

ควรใช้เป็น ในโลกกลม ๆ ไบนีบรรจุไปด้วยยาเสพติด

คำว่า “ต่าง” เป็นคำแทนบอกความต่าง นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- วัยรุ่นไทยนั้นต่างมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

คำว่า “ต่าง” ใช้ผิด เนื่องจากเป็นคำแทนวัยรุ่นไทยแต่ละคน ซึ่งไม่ถูกต้องตามความจริง เพราะวัยรุ่นไทยบางคนเท่านั้นที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ควรใช้คำว่า “บ้าง” ซึ่งหมายถึง “เป็นจำนวนส่วนหนึ่งมีใช้ทั้งหมด” อันเป็นความหมายถูกต้องสอดคล้องกับข้อเท็จจริง

ควรใช้เป็น วัยรุ่นไทยนั้นบ้างมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

จากการวิเคราะห์การใช้คำผิดความหมายพบว่า มี 3 ชนิด ได้แก่

คำนาม คำกริยา และคำขยาย ซึ่งคำที่ใช้ผิดเหล่านี้มีลักษณะสำคัญคือ มีความหมายใกล้เคียงกับคำที่ควรใช้ เป็นคำที่เกี่ยวข้องกัน คำที่มักใช้คู่กัน มีเสียงใกล้เคียง และมีความหมายตรงข้าม คำที่ใช้ผิดบางคำเป็นคำชนิดเดียวกับคำที่ควรใช้ และมีหน้าที่เหมือนกัน แต่มีความหมายไม่เหมาะสมกับบริบทนั้น ๆ และบางคำอาจมีความหมายเหมือนกับคำที่ควรใช้แต่ไม่สามารถใช้ในบริบทเดียวกันได้

1.2 ใช้คำเชื่อมผิด หมายถึง การใช้คำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ หรือระหว่างเหตุการณ์ต่าง ๆ หรือระหว่างสิ่งต่าง ๆ กับเหตุการณ์ นักเรียนใช้ผิด ดังนี้

1.2.1 ใช้คำเชื่อมบทผิด หมายถึง การใช้คำแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำนามกับคำนาม และกริยากับนามผิด ดังนี้

คำว่า “กับ” เป็นคำเชื่อมเพื่อบอกเครื่องมือ บอกผู้มีส่วนร่วม นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- **เพื่อนำเงินเดือนมาให้กับผู้ที่มีพระคุณกับข้าพเจ้า**

คำว่า “กับ” ใช้ผิด เนื่องจาก เป็นภาษาพูด ควรใช้ คำว่า “แก่” และ “ต่อ” อันเป็นคำเชื่อมเพื่อบอกจุดหมาย ให้ความหมายสอดคล้องกับใจความของประโยคและเป็นภาษาเขียนที่เหมาะสม

ควรใช้เป็น เพื่อนำเงินเดือนมาให้แก่ผู้มีพระคุณต่อข้าพเจ้า

- **เด็กวัยรุ่นสมัยนี้ไม่มีสัมมาคารวะให้กับผู้ใหญ่**

คำว่า “กับ” ใช้ผิด เนื่องจากทำให้ประโยคมีความหมายผิดไป ควรใช้ คำว่า “ต่อ” อันเป็นคำเชื่อมที่กล่าวถึงจุดหมาย ทำให้ประโยคมีความหมายถูกต้อง

ควรใช้เป็น เด็กวัยรุ่นสมัยนี้ไม่มีสัมมาคารวะต่อผู้ใหญ่

คำว่า “บน” เป็นคำเชื่อมเพื่อบอกแหล่ง นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- **ถ้าทุกคนบนโลกเป็นเอดส์**

- **คนที่อยู่บนโลกเดียวกัน**

จากประโยคข้างต้น นักเรียนใช้คำเชื่อม “บน” ในลักษณะเดียวกัน ซึ่งเป็นการใช้คำเชื่อมที่แปลจากภาษาอังกฤษว่า “on earth” แต่ในภาษาไทยจะใช้คำว่า “ในโลก” จึงควรใช้ตามสำนวนภาษาไทย

ควรใช้เป็น ถ้าทุกคนในโลกเป็นเอดส์ และ

คนที่อยู่ในโลกเดียวกัน

คำว่า “ต่อ” และ “แก่” เป็นคำเชื่อมเพื่อบอกจุดหมายของสิ่งต่าง ๆ

นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- **วัยรุ่นควรได้รับความอบอุ่น....ความเอาใจใส่ต่อพ่อแม่**

คำว่า “ต่อ” ใช้ผิด เนื่องจากทำให้ประโยคมีความหมายผิดไปจากเจตนาที่ต้องการสื่อว่า พ่อแม่เป็นผู้เอาใจใส่ลูก ควรใช้คำว่า “จาก” ซึ่งเป็นคำเชื่อมเพื่อบอกแหล่งเดิม จะทำให้ประโยคมีความหมายถูกต้องชัดเจน

ควรใช้เป็น วัยรุ่นควรได้รับความอบอุ่น...ความเอาใจใส่จากพ่อแม่

- **วัยรุ่นไทย...ควรเป็นคนดีต่อชาติต่อไป**

คำว่า “ต่อ” ใช้ผิด เนื่องจากแสดงความสัมพันธ์ของคำผิด ควรใช้คำว่า “ของ” อันเป็นคำเชื่อมบอกเจ้าของ จะทำให้ประโยคได้ใจความชัดเจน สละสลวยและสื่อความได้ถูกต้องตามเจตนาของผู้ส่งสาร

ควรใช้เป็น วัยรุ่นไทย...ควรเป็นคนดีของชาติต่อไป

คำว่า “แก่” เป็นคำเชื่อมเพื่อบอกจุดหมาย นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- วัยรุ่น...เป็นคนดีแก่สังคม

คำว่า “แก่” ใช้ผิด เนื่องจาก “สังคม” ไม่ใช่จุดหมายของคนดี ควรใช้คำว่า “ของ” อันเป็นคำเชื่อมบอกความเป็นเจ้าของ ทำให้ประโยคมีความหมายถูกต้องชัดเจน

ควรใช้เป็น วัยรุ่น...เป็นคนดีของสังคม

1.2.2 ใช้คำเชื่อมประโยคผิด หมายถึง การที่นักเรียนใช้คำเชื่อมประโยคความซ้อนและประโยคความรวมผิด ดังนี้

คำว่า “อัน” เป็นคำที่ใช้เชื่อมประโยคหลักกับประโยคย่อย นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- วัยรุ่น...ชอบชวนน้อง ๆ หันไปเสพยาเสพติดอันมากมาย

คำว่า “อัน” ใช้ผิด เนื่องจากไม่ได้ใช้เชื่อมประโยค แต่ในบริบทของประโยคส่วนนี้เป็นส่วนขยายนาม ควรใช้คำว่า “ชนิดต่าง ๆ” ที่หมายถึง “หลายอย่างซึ่งผิดกัน” อันเป็นคำขยายที่ชัดเจนเหมาะสม ทั้งด้านความหมายและหน้าที่ในประโยค

ควรใช้เป็น วัยรุ่น...ชอบชวนน้อง ๆ หันไปเสพยาเสพติด

ชนิดต่าง ๆ

คำว่า “แล้ว” เป็นคำเชื่อมประโยคแสดงความคล้อยตามกัน นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- ปัญหาที่เกิดขึ้นในเมืองเพิ่มขึ้นทุกวันแล้วเราไม่ร่วมมือกันแก้ไข

คำว่า “แล้ว” ใช้ผิด เนื่องจากเป็นคำเชื่อมแสดงความคล้อยตาม แต่ประโยคข้างต้นประกอบด้วยประโยคย่อย 2 ประโยค มีใจความขัดแย้งกัน ควรใช้คำว่า “แต่” เชื่อมจะทำให้ประโยคมีใจความขัดแย้งและสื่อสารได้ตรงตามเจตนา

ควรใช้เป็น ปัญหาที่เกิดขึ้นในเมืองเพิ่มขึ้นทุกวันแต่เราไม่ร่วมมือกันแก้ไข

คำว่า “และ” เป็นคำเชื่อมบอกความคล้อยตามกัน นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- โลกมนุษย์จะมีเทคโนโลยีที่ก้าวหน้ากว่าปัจจุบันมากและทางด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม

คำว่า “และ...และ” ใช้ผิด เนื่องจากมีคำเชื่อม “ทั้ง...และ” อันเป็นคำเชื่อมที่ใช้คู่กันเพื่อแสดงความคล้ายคลึงตามซึ่งเหมาะสมกว่า

ควรใช้เป็น โลกมนุษย์จะมีเทคโนโลยีที่ก้าวหน้ากว่าปัจจุบันมาก
ทั้งทางด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม

คำว่า “แต่” เป็นคำเชื่อมแสดงความขัดแย้ง นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง
- ผมใฝ่ฝันว่าอยากเป็น ... แต่ตอนนี้ต้องพักไว้ก่อนแต่ผมต้อง
ตั้งใจเรียนหนังสือ

คำว่า “แต่” ใช้ผิด เนื่องจากเป็นคำเชื่อมแสดงความขัดแย้งแต่ใจความของประโยคนี้เป็นการแสดงเหตุผล ควรใช้คำว่า “เพราะ” อันเป็นคำเชื่อมบอกเหตุ สอดคล้องกับเนื้อความในประโยคและสื่อความหมายได้ถูกต้องชัดเจน

ควรใช้เป็น ผมใฝ่ฝันว่าอยากเป็น ... แต่ตอนนี้ต้องพักไว้ก่อน
เพราะผมต้องตั้งใจเรียนหนังสือ

จากการวิเคราะห์การใช้คำเชื่อมพบว่า มีผิด 2 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำเชื่อมบทพิด และการใช้คำเชื่อมประโยคพิด การใช้คำเชื่อมบทพิดมีทั้งการใช้คำเชื่อมระหว่างคำนามกับคำนาม คำกริยากับคำนาม โดยแสดงความสัมพันธ์ในการบอกแหล่ง บอกจุดหมาย บอกเครื่องมือ และบอกเจ้าของ ส่วนการใช้คำเชื่อมประโยคพิดมีทั้งคำเชื่อมเดี่ยวและคำเชื่อมผสม ได้แก่ คำเชื่อมในประโยคความรวมแสดงความคล้ายคลึงตาม แสดงความขัดแย้ง แสดงเหตุผล และคำเชื่อมประโยคความซ้อน

1.3 ใช้คำฟุ่มเฟือย

การใช้คำฟุ่มเฟือย หมายถึงการใช้คำ หรือ กลุ่มคำในประโยคเกินความจำเป็นทำให้ประโยคไม่สละสลวย หรือได้ความหมายไม่ดีเท่าที่ควร การแก้ไขจะเลือกใช้คำที่เป็นภาษาเขียน หรือคนส่วนใหญ่นิยมใช้

1.3.1 ใช้คำที่แสดงคว่าหมายซ้ำกัน คือ การใช้คำ หรือกลุ่มคำ ที่แสดงคว่าหมายเหมือนกัน 2 แห่ง ในประโยคโดยมีลักษณะเป็นการอธิบายขยายความอีกคำหนึ่ง ควรปรับให้ประโยคสละสลวยโดยเลือกใช้คำที่เหมาะสมเพียงคำเดียว ดังตัวอย่าง

- สัตว์...มีนิสัยที่ไม่เหมือนกันและแตกต่างกัน

ประโยคนี้คำที่มีความหมายคล้ายกัน 2 แห่ง ควรตัดคำว่า “ไม่เหมือนกัน” และคงคำว่า “แตกต่างกัน” ไว้

ควรใช้เป็น สัตว์...มีนิสัยแตกต่างกัน

- การแต่งตัว แต่งกายผิดระเบียบ

ประโยคนี้อาจใช้คำที่มีความหมายซ้ำกัน 2 แห่ง ควรตัด คำว่า “แต่งตัว” ออก คงคำว่า “แต่งกาย” ไว้

ควรใช้เป็น การแต่งกายผิดระเบียบ

- อีกสักประมาณ 20 ปี ข้างหน้า

คำว่า “สัก และประมาณ” เป็นคำเสริมบอกจำนวนควรตัดคำว่า “สัก” ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในภาษาพูด คงคำว่า “ประมาณ” ไว้ จะทำให้ประโยคกระทัดรัดและมีลักษณะเป็น ภาษาเขียน

ควรใช้เป็น อีกประมาณ 20 ปี ข้างหน้า

- พ่อแม่รักษาได้ฟรีโดยไม่ต้องเสียเงินแม้แต่บาทเดียว

ประโยคนี้อาจใช้คำภาษาต่างประเทศ และอธิบายความหมายซ้ำ ควรตัด คำว่า “ฟรี” ออก จะทำให้ประโยคกระทัดรัดและเป็นภาษาเขียนที่เหมาะสมขึ้น

ควรใช้เป็น พ่อแม่รักษาได้โดยไม่ต้องเสียเงินแม้แต่บาทเดียว

- พ่อแม่ส่งเรามาให้เราศึกษาเพื่อจะได้สบายในอนาคต เมื่อเรามีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียนเราจึงตั้งใจศึกษาเพื่อจะได้ไม่ลำบากในอนาคต

ประโยคนี้อาจใช้คำฟุ่มเฟือย 2 ลักษณะ ในที่นี้จะพิจารณาเฉพาะการใช้คำ ที่แสดงความหมายคล้ายกัน ในลักษณะการอธิบายความกันโดยไม่จำเป็น ควรตัดกลุ่มคำ “เพื่อจะได้สบายในอนาคต” ออก คงกลุ่มคำ “จะได้ไม่ลำบากในอนาคต” ไว้ เนื่องจากการสรุป ข้อความข้างหน้าและได้ความหมายเช่นเดิม

ควรใช้เป็น พ่อแม่ส่งเรามาให้ศึกษา เมื่อมีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียนเราจึงตั้งใจศึกษาเพื่อจะได้ไม่ลำบากในอนาคต

- อนาคตในวันข้างหน้าของข้าพเจ้า

ประโยคนี้อาจใช้คำที่มีความหมายคล้ายกัน 2 แห่ง ในลักษณะที่คำหลัง ขยายคำหน้า ควรตัดกลุ่มคำว่า “ในวันข้างหน้า” ออก คงคำว่า “อนาคต” ไว้ จะทำให้ ประโยคกระทัดรัดสละสลวยขึ้น

ควรใช้เป็น อนาคตของข้าพเจ้า

- วินิจฉัยโรคอย่างเป็นจริง ไม่เป็นเท็จ

ประโยคนี้อาจใช้คำที่มีความหมายซ้ำกัน ในลักษณะของการอธิบายคำหน้า ควรตัดคำว่า “ไม่เป็นเท็จ” ออก คงคำว่า “เป็นจริง” ไว้ จะทำให้ประโยคกระทัดรัดขึ้น

ควรใช้เป็น วิจัยนัยโรคอย่างเป็นจริง

1.3.2 ใช้คำซ้ำ ๆ ได้แก่ การใช้คำนาม คำแทน คำขยาย หรือคำเชื่อม คำเดียวกัน หลายแห่งในประโยค โดยไม่ช่วยเน้นความหมาย หรือทำให้ชัดเจนขึ้นแต่กลับทำให้ประโยคไม่กะทัดรัด และไม่สละสลวย ดังนี้

1) คำนาม

คำว่า “ปัญหา” นักเรียนใช้หลายแห่งในประโยค ดังตัวอย่าง

- บางปัญหาบางครั้งก็แก้ปัญหากันไม่ได้
- บ้านเมืองเรามีการ...ไม่ว่าจะเป็นปัญหาต่าง ๆ แต่ปัญหาที่มีมากที่สุด**ในสังคมไทยคือปัญหาของวัยรุ่นซึ่งมีปัญหามากมาย** จึงรีบที่จะต้องช่วยกันแก้ไขปัญหานี้

- การเปลี่ยนแปลง...จึงเป็นปัญหาที่ทุกฝ่ายกำลังแก้ไขปัญหาอยู่ในขณะนี้

ประโยคข้างต้นใช้คำว่า “ปัญหา” หลายแห่งโดยไม่จำเป็น ควรปรับโดยตัดบางคำออก จะทำให้ประโยคกะทัดรัดขึ้น และยังคงใจความเดิม

ควรใช้เป็น

- บางปัญหาบางครั้งก็แก้กันไม่ได้
- บ้านเมืองเรามีการ...ไม่ว่าจะเป็นปัญหาต่าง ๆ แต่ปัญหาที่มีมากที่สุด**ในสังคมไทยคือปัญหาของวัยรุ่นซึ่งมีมากมาย** จึงควรรีบที่จะต้องช่วยกันแก้ไข
- การเปลี่ยนแปลง...จึงเป็นปัญหาที่ทุกฝ่ายกำลังแก้ไขอยู่ในขณะนี้

คำว่า “ครอบครัว” นักเรียนใช้ฟุ่มเฟือย ดังตัวอย่าง

- วัยรุ่นไทยทุกคนมีความคิดเป็นของตัวเองบางคนเป็นเพราะครอบครัว ครอบครัวอาจจะไม่มีเวลาให้หรือพ่อแม่แยกทางกัน

ประโยคนี้ใช้คำว่า “ครอบครัว” ซ้ำกัน ควรปรับให้ประโยคกระชับขึ้นโดยใช้คำเชื่อม “ที่” และตัดคำกริยา “อาจจะ” คำหน้าออกจะทำให้เป็นประโยคความซ้อนที่กะทัดรัด

ควรใช้เป็น บางคนเป็นเพราะครอบครัวที่ อาจจะไม่มีเวลาให้

คำว่า “มีความคิด” นักเรียนใช้ฟุ่มเฟือย ดังตัวอย่าง

- วัยรุ่น...มีความคิดที่จะลองสิ่งใหม่ ๆ แต่มีความคิดไม่รอบคอบ

จากตัวอย่างเป็นประโยคความรวมแสดงความขัดแย้ง นักเรียนใช้ คำว่า “ความคิด” ซ้ำกัน 2 แห่ง ควรตัดคำหลังออก และเปลี่ยนคำเชื่อมให้เหมาะสมสอดคล้องกับใจความของประโยค

ควรใช้เป็น วัยรุ่น...มีความคิดที่จะลองสิ่งใหม่ ๆ แต่ไม่รอบคอบ

คำว่า “หมอ” นักเรียนใช้ฟุ่มเฟือย ดังตัวอย่าง

- หมอเป็นอาชีพที่คนใฝ่ฝันอยากจะเป็นหมอมากใครที่จะเป็น

หมอได้ต้อง...

ประโยคนี้ใช้คำว่า “หมอ” หลายคำทำให้ไม่กระชับ ควรใช้คำบอกผู้ทำรวมว่า “กัน” แทน

ควรใช้เป็น หมอเป็นอาชีพที่คนใฝ่ฝันอยากจะเป็นกันมากใครที่จะเป็นหมอได้ต้อง...

คำว่า “อนาคต” นักเรียนใช้ฟุ่มเฟือย ดังตัวอย่าง

- อนาคตใคร ๆ ก็อยากมีอนาคตที่ดี

ประโยคนี้ใช้คำว่า “อนาคต” 2 แห่ง ควรตัดคำหน้าออกเนื่องจากเป็นคำที่กล่าวขึ้นทำนองปรารภ โดยไม่มีความหมายสัมพันธ์กับประโยค เมื่อตัดออกจะทำให้ประโยคชัดเจนและมีเนื้อความที่กะทัดรัดขึ้น

ควรใช้เป็น ใคร ๆ ก็อยากมีอนาคตที่ดี

2) คำแทน

คำว่า “ข้าพเจ้า” เป็นคำแทน นักเรียนใช้ฟุ่มเฟือย ดังตัวอย่าง

- ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าจะเรียนให้จบไว ๆ และข้าพเจ้าจะไป

สมัครเป็นทหารข้าพเจ้าอยากรับใช้บ้านเมืองแต่ข้าพเจ้าไม่รู้ว่า...

ประโยคนี้ใช้คำว่า “ข้าพเจ้า” ซ้ำ ๆ กัน ทำให้ไม่กะทัดรัด ควรตัดออกบางคำและเรียบเรียงใหม่

ควรใช้เป็น ข้าพเจ้าคิดว่าจะเรียนให้จบไว ๆ และจะไปสมัครเป็นทหารข้าพเจ้าอยากรับใช้บ้านเมืองแต่ก็ไม่รู้ว่า...

3) คำขยาย

คำว่า “มากมาย” เป็นคำขยายบอกจำนวน นักเรียนใช้ฟุ่มเฟือย ดังตัวอย่าง

- ในโลก...มีผู้คนมากมาย...ผู้คนมีปัญหาเรื่องการเงินมากมาย มีข่าวการฆาตกรรม ปล้นทรัพย์ อะไรต่อมิอะไรมากมาย

- ในโลก...มีสิ่งต่าง ๆ มากมาย...สามารถทำสิ่งประดิษฐ์มากมาย ใช้...ในปัจจุบันมีสิ่งต่าง ๆ มากมายที่ได้มา...

ประโยคข้างต้นทั้งสองประโยคใช้คำว่า “มากมาย” หลายคำ ทำให้ประโยคไม่กะทัดรัด ควรตัดออกและเปลี่ยนคำบางคำ รวมทั้งลำดับความใหม่โดยคงใจความเดิมไว้

ควรใช้เป็น ในโลก...มีผู้คนจำนวนมากจึงเกิดปัญหาต่าง ๆ มากมาย เช่น เรื่องการเงิน การฆาตกรรม และการปล้นทรัพย์...

- ในโลก...มีสิ่งต่าง ๆ มากมาย...สามารถทำสิ่งประดิษฐ์หลายอย่างมาใช้...ในปัจจุบันมีสิ่งต่าง ๆ จำนวนมากที่ได้มา...

คำว่า “อาจจะ” เป็นคำขยายบอกความเห็น นักเรียนใช้ฟุ่มเฟือย ดังตัวอย่าง

- ในอนาคต... อาจจะมีเครื่องมือต่าง ๆ ที่ทันสมัยกว่าปัจจุบัน อาจจะมีหุ่นยนต์ที่ทำงานได้แทนมนุษย์ได้และอาจจะมีความรู้

ประโยคนี้ใช้คำว่า “อาจจะ” 3 แห่ง คำว่า “ได้” 2 แห่ง ทำให้ประโยคไม่กระชับ ควรตัดบางคำ ออก แล้วลำดับส่วนขยายให้แสดงความหมายที่มีผลต่อเนื่องกัน

ควรใช้เป็น ในอนาคต... อาจจะมีเครื่องมือต่าง ๆ ที่ทันสมัยกว่าปัจจุบัน มีหุ่นยนต์ที่มีความรู้และทำงานแทนมนุษย์ได้

4) คำเชื่อม

คำว่า “และ” เป็นคำเชื่อมบอกความคล้ายตาม นักเรียนใช้ฟุ่มเฟือย ดังตัวอย่าง

- ข้าพเจ้าอยากหางานทำเงินเดือนดี ๆ และเป็นอาชีพที่สุจริตและข้าพเจ้าอยากจะช่วยคุณแม่ทำงานและอยากจะทำอะไรไม่ว่าแม่เมื่ออยู่บ้าน และฉันก็อยากให้อยู่บ้านเกือบทุกวันเลยก็ดี

ประโยคนี้อาจใช้คำเชื่อม “และ” หลายแห่ง ทำให้ไม่กระชับควรเปลี่ยนคำเชื่อมบางแห่ง โดยยังคงความหมายเช่นเดิม แต่ประโยคจะสละสลวยขึ้น

ควรใช้เป็น ข้าพเจ้าอยากหางานที่เป็นอาชีพสุจริตและมีเงิน

เดือนดี ๆ ทั้งอยากจะช่วยคุณแม่ทำงานและหาอะไรให้ท่านทำเพื่อไม่ให้ท่านเบื่อเมื่ออยู่บ้าน และอยากให้ท่านอยู่บ้านเกือบทุกวันเลยก็ดี

คำว่า “เพราะ” เป็นคำเชื่อมบอกเหตุ นักเรียนใช้ฟุ่มเฟือย ดังตัวอย่าง

- คนทุกคนจะต้องเรียนหนังสือเพราะเราทุกคนจะต้องมีความรู้
เพราะเราจะต้องอยู่ในสังคมเดียวกัน

ประโยคนี้อาจใช้คำว่า “เพราะ...เพราะ” ไม่เหมาะสมเนื่องจากทำให้ความหมายผิดไป จากตัวอย่างเป็นประโยคความซ้อนที่ประกอบด้วยส่วนผลที่ว่า “คนทุกคนจะต้องเรียนหนังสือ” และส่วนเหตุซึ่งประกอบด้วยประโยคเดียว 2 ประโยคว่า “เราทุกคนจะต้องมีความรู้” และ “เราจะต้องอยู่ในสังคมเดียวกัน” จึงต้องใช้คำเชื่อมแสดงความคล้ายตาม “และ” เพื่อเชื่อมประโยคเหตุทั้ง 2 ประโยค ให้สอดคล้องกับใจความทั้งหมด

ควรใช้เป็น คนทุกคนจะต้องเรียนหนังสือเพราะเราทุกคนจะต้องมีความรู้และเราจะต้องอยู่ในสังคมเดียวกัน

จากการวิเคราะห์การใช้คำฟุ่มเฟือยพบว่ามี 2 ลักษณะ ได้แก่ ใช้คำซ้ำ ๆ และใช้คำที่แสดงความหมายซ้ำ คำที่นักเรียนใช้ซ้ำ ๆ มี 4 ชนิด ได้แก่ คำนาม ซึ่งใช้ซ้ำมากที่สุด และมักใช้ในย่อหน้าที่ประกอบด้วยประโยคความเดียวหลายประโยค รองลงมา ได้แก่ คำบอกบุรุษ คำเชื่อมแสดงความคล้ายตาม คำเชื่อมแสดงเหตุผล คำขยายบอกจำนวน และคำขยายบอกความเห็น ส่วนการใช้คำที่แสดงความหมายซ้ำพบว่ามี 3 ลักษณะ ได้แก่ ใช้คำที่มีความหมายคล้ายกันมากกว่าหนึ่งแห่งในประโยค ใช้ภาษาพูด กากับภาษาเขียน และใช้คำหรือกลุ่มคำอธิบายขยายคำข้างหน้า

1.4 การใช้ภาษาพูดในการเขียน หมายถึง การใช้ภาษาระดับกันเอง ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้กันภายในครอบครัว หรือใช้กันในระหว่างเพื่อนสนิท ภาษาระดับนี้มักใช้ในการพูดจาเท่านั้น ไม่ควรใช้ในการเขียน นักเรียนใช้ภาษาพูดลักษณะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1.4.1 การใช้คำโดยตัดบางส่วนของคำ หมายถึงการใช้คำเพียงบางส่วน โดยตัดส่วนหน้า ส่วนกลาง ส่วนหลังของคำ หรือใช้อักษรย่อ ดังนี้

1) ตัดส่วนหน้าของคำ ดังตัวอย่าง

- รถไฟใต้ดิน มือถือ และ...

คำว่า “มือถือ” เป็นภาษาพูดที่เกิดจากการตัดส่วนหน้าของคำเต็มว่า “โทรศัพท์มือถือ” ในการเขียนควรใช้คำเต็ม

ควรใช้เป็น รถไฟฟ้าใต้ดิน โทรศัพท์มือถือ และ...

2) ตัดส่วนกลางของคำ

- ฉันจะต้องพยายามเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้

ใช้คำว่า “มหาวิทยาลัย” เป็นภาษาพูดโดยการตัดคำว่า “วิทยา” ซึ่งเป็นส่วนกลางของคำ ในการเขียนต้องใช้คำเต็ม

ควรใช้เป็น ฉันจะต้องพยายามเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้

3) ตัดส่วนหลังของคำ ดังตัวอย่าง

- ข้าพเจ้าอยากเป็นเภสัช

- วิทยุ...ไปเดินตามห้าง

คำว่า “เภสัช” “ห้าง” เป็นภาษาพูดที่เกิดจากการตัดส่วนหลังของคำในการเขียนต้องใช้คำเต็ม “เภสัชกร” และ “ห้างสรรพสินค้า”

ควรใช้เป็น

- ข้าพเจ้าอยากเป็นเภสัชกร

- วิทยุ...เดินตามห้างสรรพสินค้า

4) ใช้อักษรย่อ ดังตัวอย่าง

- เราต้องแข่งขันกันเข้าเรียน ม.

ประโยคนี้นักเรียนใช้อักษรย่อว่า “ม.” ซึ่งอักษรย่อตัวนี้มักใช้ในภาษาพูดและมีความหมายถึงคำเต็มหลายคำ เช่น มหาวิทยาลัย มัธยมศึกษา หมู่ หรือ เมตร เมื่อพิจารณาความหมายจากบริบทน่าจะมาจากคำเต็มว่า “มัธยมศึกษา” ในการเขียนควรใช้คำเต็ม และต้องเพิ่มบางคำเพื่อให้ประโยคสละสลวยขึ้น

ควรใช้เป็น เราต้องแข่งขันกันเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษา

1.4.2 การใช้คำภาษาปาก หมายถึงการใช้คำขยาย คำกริยา และคำนามที่ใช้ในการพูด หรือการเขียนที่ไม่เป็นทางการ ดังต่อไปนี้

1) คำขยายที่เป็นภาษาปาก ดังตัวอย่าง

- ถ้าเป็นอย่างนี้...คงจะรวนหน้าดู

- หมอ ครู ต้องใช้ความรู้เยอะ

- เพื่อที่จะเอายาให้เขาเยอะ ๆ

- ข้าพเจ้าก็อยากเป็นทหารจนเต็มแก่

จากตัวอย่างประโยคข้างต้น นักเรียนใช้คำขยายที่เป็นภาษาปาก ซึ่งมีความหมายว่า “มาก” หลายคำ ควรปรับเป็นภาษาเขียนโดยใช้คำว่า “มาก” แทน จะทำให้ประโยคกระทัดรัดสละสลวยขึ้น

ควรใช้เป็น

- ถ้าเป็นอย่างนี้คงรวบมาก

- หมอ ครู ต้องใช้ความรู้มาก

- เพื่อที่จะเอายาให้เขาจำนวนมาก

- ข้าพเจ้าก็อยากเป็นทหารมาก

2) คำกริยาที่เป็นภาษาปาก ดังตัวอย่าง

- แต่โดนคำทำทนายของ..

- ถ้า...จะโดนเขาหลอกได้ง่าย

- ป่าไม้โดนทำลาย

คำว่า “โดน” เป็นภาษาปาก ควรปรับเป็นภาษาเขียนที่เหมาะสม

โดยใช้คำว่า “ถูก”

ควรใช้เป็น

- แต่ถูกคำทำทนายของ..

- ถ้า...จะถูกเขาหลอกได้ง่าย

- ป่าไม้ถูกทำลาย

คำว่า “กิน” เป็นภาษาปาก นักเรียนใช้ในการเขียน ดังตัวอย่าง

- วัยรุ่นสมัยนี้จะกินเบียร์เป็น

คำว่า “กิน” เป็นคำกริยาที่ใช้กับอาหาร ส่วน “เบียร์” เป็นเครื่องดื่ม

ควรใช้คำว่า “ดื่ม”

ควรใช้เป็น วัยรุ่นสมัยนี้จะดื่มเบียร์เป็น

คำว่า “กะ” เป็นคำกริยาที่เป็นภาษาปาก หมายถึง “กำหนด คะเน”

นักเรียนใช้ในการเขียน ดังตัวอย่าง

- ข้าพเจ้า... กะว่าจะจบปริญญาตรี

ประโยคนี้นี้เป็นการตั้งความหวังในอนาคต ควรปรับเป็นภาษาเขียน

โดยใช้คำว่า “คาด” แทน

ควรใช้เป็น ข้าพเจ้า...คาดว่าจะจบปริญญาตรี

คำว่า “เล่น” หมายถึง “ทำเพื่อสนุกหรือผ่อนคลาย” นักเรียนใช้ในความหมายโดยนัยซึ่งเป็นภาษาปาก ดังตัวอย่าง

- วัยรุ่น ...หันไปเล่นยาเสพติด

ประโยคนี้ “เล่น” หมายถึงการเสพยาเสพติด จึงควรใช้คำว่า “เสพ” ซึ่งเป็นภาษาเขียนและให้ความหมายชัดเจนกว่า

ควรใช้เป็น วัยรุ่น... หันไปเสพยาเสพติด

คำว่า “แหก” หมายถึง “แยกออก” เป็นภาษาปากและเป็นคำไม่สุภาพ นักเรียนใช้ในการเขียน ดังตัวอย่าง

- ผู้ทำผิดหรือแหกกฎระเบียบ

คำว่า “แหก” ใช้ไม่เหมาะสมในบริบทนี้ ควรใช้คำว่า “ฝ่าฝืน” ซึ่งมีความหมายชัดเจนและเป็นภาษาเขียน

ควรใช้เป็น ผู้ทำผิดหรือฝ่าฝืนกฎระเบียบ

คำว่า “เผลอ ะ” หมายถึง “หลงลืมไปชั่วขณะ” เป็นคำซ้ำซึ่งมักใช้ในการพูด แต่นักเรียนใช้ในการเขียน ดังตัวอย่าง

- เผลอ ะ อาจมีหุ่นยนต์

คำว่า “เผลอ ะ” เป็นภาษาปากใช้ในความหมายที่แสดงความไม่แน่นอน ควรปรับให้เป็นภาษาเขียนโดยใช้คำว่า “ไม่แน่” แทน

ควรใช้เป็น ไม่แน่ อาจมีหุ่นยนต์

คำว่า “ชอบ” หมายถึง “พอใจ” นักเรียนใช้เป็นภาษาปากใช้ซึ่งให้ความหมายต่างจากภาษาเขียน ดังตัวอย่าง

- ซึ่งชอบทำให้ผู้ใหญ่เดือดร้อน

คำว่า “ชอบ” ในที่นี้มีความหมายว่า “โดยมาก” ควรปรับให้เป็นภาษาเขียนที่มีความหมายเหมือนกัน คือคำว่า “มัก”

ควรใช้เป็น ซึ่งมักทำให้ผู้ใหญ่เดือดร้อน

คำว่า “ชี้แจง” เป็นภาษาปาก หมายถึง “เกียจคร้าน” นักเรียนใช้ในการเขียน ดังตัวอย่าง

- คนชี้แจง

คำว่า “ซี่เกียด” เป็นภาษาปาก และเป็นคำที่ไม่สุภาพ ควรปรับเป็น ภาษาเขียนโดยใช้คำว่า “เกียดคร้าน”

ควรใช้เป็น คนเกียดคร้าน

คำว่า “เปรี้ยว” เป็นภาษาปาก หมายถึง “ทันสมัยสุดๆ”

- การแต่งตัวที่เปรี้ยวเกินไป

คำว่า “เปรี้ยว” เป็นภาษาปากในการเขียนควรปรับเป็นภาษาเขียน โดยใช้คำว่า “ล้ำสมัย” แทน

ควรใช้เป็น การแต่งตัวที่ล้ำสมัย

3) คำเชื่อมที่เป็นภาษาปาก

การใช้คำ “ขนาด” แทนคำ “แม่” ดังตัวอย่าง

- ขนาดคนที่เป็นตัวจริง

นักเรียนใช้คำว่า “ขนาด” ซึ่งเป็นภาษาปากเชื่อมประโยคแสดงความ ขัดแย้งแทนคำว่า “แม่”

ควรใช้เป็น แม่คนที่เป็นตัวจริง

การใช้คำ “ถึง” แทนคำ “จึง” ดังตัวอย่าง

- ขนาดกับปัจจุบันถึงแตกต่างกัน

- พ่อแม่ถึงบอกกับเราเสมอว่า...

นักเรียนใช้คำว่า “ถึง” ซึ่งเป็นภาษาปากเชื่อมประโยคเพื่อแสดง

ข้อสรุป

ควรใช้เป็น

- ขนาดกับปัจจุบันจึงแตกต่างกัน

- พ่อแม่จึงบอกกับเราเสมอว่า...

1.4.3 การใช้คำเสริม หมายถึง การใช้คำ กลุ่มคำเสริมท้ายประโยค ใช้คำบอก มาลา หรือใช้คำอุทานเสริมบท ดังนี้

คำว่า “เลย” เป็นทั้งคำกริยาและคำขยาย นักเรียนใช้เสริมท้ายประโยค ดังตัวอย่าง

- จึงไม่ค่อยมีมารยาทเลย

- ก็คงจะดีมาก ๆ เลย

จากตัวอย่างนักเรียนใช้คำว่า “เลย” ในลักษณะของการเสริมคำท้ายประโยค โดยมีได้มีความหมายใดในประโยค ควรตัดคำนี้ออกเพื่อให้เป็นภาษาเขียนที่สละสลวย
ควรใช้เป็น

- จึงไม่ค่อยมีมารยาท
- ก็คงจะดีมาก

คำบอกมาลา เป็นคำเสริมชนิดหนึ่งที่เสริมเข้าไปในประโยคเพื่อเน้นเจตนาของผู้พูด หรือบอกสถานภาพระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง คำเหล่านี้มักใช้เมื่อสื่อสารด้วยการพูด แต่นักเรียนใช้ในการเขียน ดังตัวอย่าง

- ลองคิดดูสิ ถ้าทุกคน...
- ควรหยุดทำชะ
- ไปเอาออกชะนะ

จากตัวอย่างนักเรียนเสริมคำบอกมาลาว่า “สิ” เพื่อแสดงการเชิญชวนให้คิด “ชะ” และ “ชะนะ” เพื่อแสดงการสั่งและเชื้อเชิญ คำบอกมาลาจะไม่ใช้ในการเขียนนอกจากเป็นอัญประกาศ จึงควรตัดคำเหล่านี้ออก เพื่อให้ประโยคเป็นภาษาเขียน แต่คำว่า “ชะนะ” ควรเติมคำว่า “เสีย” เพื่อคงเจตนาสั่งไว้ เพราะหากตัดออกจะทำให้ประโยคห้วนเกินไป

- ควรใช้เป็น ,
- ลองคิดดู...ถ้าทุกคน...
 - ควรหยุดทำ

- ไปเอาออกเสีย

นอกจากการใช้คำเสริมแล้ว ยังมีการใช้กลุ่มคำและประโยคเสริมท้ายประโยคอีก ดังตัวอย่าง

- สูติแพทย์...หรือหมอทำคลอดอะไรทำนองนี้
- อะไรต่อมิอะไรมากมาย
- โรค.. อาจหายก็ได้ใครจะไปรู้
- ก็อยากไปหมดเลยใช้ไหมละคะ
- ต้องใช้งบประมาณน้อยชะที่ไหน
- หุ่ยนนต์...อาจทำงานได้ดีกว่ามนุษย์ด้วยซ้ำไป
- ต่างจากโลกมนุษย์ในยุคปัจจุบันก็เป็นได้

จากตัวอย่างนักเรียนใช้กลุ่มคำและประโยคเสริมดังนี้ “อะไรทำนองนี้, อะไรต่อมิอะไร, ใครจะไปรู้” เพื่อแสดงความไม่ชัดเจน ไม่เจาะจง “ใช่ไหมละคะ, น้อยชะที่ไหน” เพื่อแสดงคำถามชวนคิด และแสดงว่าจบประโยคแล้ว ส่วน “ด้วยซ้ำไป, ก็เป็นได้” เพื่อแสดงความไม่แน่นอน ส่วนที่เสริมนี้ไม่ได้มีความหมายในประโยค แต่เสริมมาเพื่อให้มีความเป็นทางการน้อยลง ซึ่งการเสริมนี้เป็นลักษณะของภาษาพูดไม่ควรใช้ในการเขียน จึงควรตัดออกหรือปรับเปลี่ยนให้เป็นภาษาเขียนดังนี้

- สูดิแพทย์...หรือหมอทำคลอด
- อะไรมากมาย
- โรค.. อาจหายก็ได้
- ก็อยากไปหมด
- แต่ต้องใช้งบประมาณไม่น้อย
- หุ่นยนต์...อาจทำงานได้ดีกว่ามนุษย์
- ต่างจากโลกมนุษย์ในยุคปัจจุบันก็ได้

1.4.4 การใช้คำตามเสียงพูด หมายถึง การใช้คำต่าง ๆ ตามการออกเสียง โดยมีการเปลี่ยนเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ ต่างไปจากคำปกติ ดังนี้

1) เปลี่ยนเสียงสระ ดังตัวอย่าง

- ประเทศนั้นประเทศนี้
- อยากเป็นนั้น ...อยากเป็นนี้

คำว่า “นั้น, นั้น” เขียนตามเสียงพูดจากคำว่า “โน้น, โน้น” โดยการเปลี่ยนเสียงสระ จาก สระโอ เป็นสระอุ

ควรใช้เป็น ประเทศโน้นประเทศนี้” และ “อยากเป็นโน้น...

อยากเป็นนี้

คำว่า “เปล่า” หมายถึง “ไม่มี, ไม่เป็น” มักใช้เป็นคำปฏิเสธในภาษาพูด นักเรียนใช้ในการเขียนโดยเขียนตามเสียงพูดดังตัวอย่าง

- ...แต่ไม่รู้จะถึงป่าว

คำว่า “ป่าว” เป็นการเขียนตามเสียงพูดโดยการเปลี่ยนเสียงสระจากเสียงสั้นเป็นเสียงยาว ดัดเสียงควบกล้ำ และดัดคำแสดงคำถามว่า “หรือ” ออก ในการเขียนควรใช้ภาษาเขียนที่ชัดเจนทั้งรูปและเสียง

ควรใช้เป็น แต่ไม่รู้จะถึงหรือไม่

- เป็นโรครีเปล่า

คำว่า “รี” เป็นคำแสดงคำถามที่มาจากคำว่า “หรือ” โดยการเปลี่ยนสระเสียงยาว “อือ” เป็นสระ “อิ” ซึ่งเป็นสระเสียงสั้น ในการเขียนควรใช้คำเดิม

ควรใช้เป็น เป็นโรคหรือเปล่า

2) เปลี่ยนเสียงพยัญชนะ หมายถึง การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะเพื่อให้กลมกลืนกับเสียงข้างเคียง ดังตัวอย่าง

- ข้าพเจ้าจะเป็นยังไง

- แต่ยังไงก็ดี

- เขาจึงเป็นยังงี้

คำว่า “ยังไง, ยังงี้” เป็นคำที่เขียนตามเสียงพูดจากคำว่า “อย่างไรอย่างนี้” โดยการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นในพยางค์หลังตามเสียงตัวสะกดในพยางค์หน้า

ควรใช้เป็น

- ข้าพเจ้าจะเป็นอย่างไร

- แต่อย่างไรก็ดี

- เขาจึงเป็นอย่างนี้

3) เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ หมายถึงการออกเสียงวรรณยุกต์ตามเสียงพูด พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 1055) ได้ให้ความหมายของวรรณยุกต์ว่า

“เครื่องหมายแสดงเสียงสูงต่ำของคำในภาษาไทย” ซึ่งพระยาอุปกิตศิลปสาร (2545 : 12)

อธิบายสาเหตุที่จำเป็นต้องใช้วรรณยุกต์ว่า “เพื่อให้พ้องกับสำเนียงที่ใช้อยู่ ...ในภาษาไทยนิยมใช้วรรณยุกต์ด้วย จึงต้องมีอักษร วรรณยุกต์บังคับอีกต่อหนึ่ง จะอ่านเป็นเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ ตามอำเภอใจไม่ได้” นักเรียนใช้คำโดยเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ ดังตัวอย่าง

- เค้าจะไม่เอาเรา

- เป็นเด็กดีม้าย

- ในวันหนึ่ง ๆ

คำว่า “เขา ใหม วันหนึ่ง ๆ” เป็นคำที่เขียนตามเสียงพูดโดยการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์จัตวาเป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า “เค้า, ม้าย” และเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์เอก เป็นเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า “วันหนึ่ง ๆ”

ควรใช้เป็น

- เขาจะไม่เอาเรา

- เป็นเด็กดีใหม่

- ในวันหนึ่ง ๆ

นอกจากนั้นยังมีคำที่นักเรียนเขียนตามการออกเสียงโดย เปลี่ยนทั้งเสียงสระและวรรณยุกต์ และเปลี่ยนเสียงพยัญชนะและวรรณยุกต์ ดังตัวอย่าง

- เป็นอย่างนี้กันซะส่วนใหญ่

คำว่า “ซะ” เป็นการเขียนตามเสียงพูด จากคำว่า “เสีย” โดยการเปลี่ยนเสียงสระจากสระเอีย เป็นสระอะ รวมทั้งเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์จัตวา เป็นเสียงตรี

ควรใช้เป็น

- เป็นอย่างนี้กันเสียส่วนใหญ่

- พอเต้นกันซักพัก

คำว่า “ซัก” เป็นการเขียนตามเสียงพูดจากคำว่า “สัก” โดยการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์เอก เป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี

ควรใช้เป็น - พอเต้นกันสักพัก

- ก็พอมีมาให้เห็นมั่งแล้ว

คำว่า “มั่ง” เขียนตามเสียงพูด จากคำปกติว่า “บ้าง” โดยการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะ จาก “บ” เป็น “ม” เสียงสระอา เป็นสระอะ

ควรใช้เป็น ก็พอมีมาให้เห็นบ้างแล้ว

1.4.5 การใช้คำภาษาต่างประเทศ หมายถึง การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่ง่าย และนิยมใช้กันโดยทั่วไป นักเรียนใช้คำเหล่านี้ในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1) ทับศัพท์ทั้งคำ หมายถึงการใช้คำภาษาไทยเลียนเสียงภาษาอังกฤษในคำที่มีศัพท์บัญญัติแล้ว ดังตัวอย่าง

- คงติดแอร์ (Air)

ควรใช้เป็น คงติดเครื่องปรับอากาศ

- ผมจะไปทัวร์รอบโลก (Tour)

ควรใช้เป็น ผมจะไปท่องเที่ยวรอบโลก

- มอเตอร์ไซด์ (Motorcycle)

ควรใช้เป็น รถจักรยานยนต์

- โปรแกรม (Program)

ควรใช้เป็น แผนการ

- โอเปอเรเตอร์ (Operator)

ควรใช้เป็น พนักงานรับโทรศัพท์

- แอร์โฮสเตส (Airhostess)

ควรใช้เป็น พนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน

- รายงานปริ้นออกมา (Print)

ควรใช้เป็น รายงานพิมพ์ออกมา

- สไตล์ของต่างชาติ (Style)

ควรใช้เป็น แบบอย่างของต่างชาติ

- แก๊งกวนเมือง (Gang)

ควรใช้เป็น นักเลงกวนเมือง

- ตำรวจคอมมานโด (Commander)

ควรใช้เป็น ตำรวจหน่วยจู่โจม

- พนักงานเสิร์ฟ (Serve)

ควรใช้เป็น พนักงานบริการ

- หมวกกันน็อก (Knock)

ควรใช้เป็น หมวกนิรภัย

2) ทับเสียงคำย่อ หมายถึงการใช้คำทับเสียงอักษรย่อ คำย่อ และบางส่วนของคำในภาษาอังกฤษ ดังตัวอย่าง

อักษรย่อว่า “ยู เอฟ โอ” มาจากอักษรย่อภาษาอังกฤษว่า “UFO” ซึ่งเป็นคำย่อจากคำว่า “Unidentified Flying Objects” นักเรียนใช้อักษรย่อนี้ในการเขียน ดังตัวอย่าง

- มนุษย์ต่างดาวนั่งยูเอฟโอ

คำว่า “ยู เอฟ โอ” ในภาษาไทยมีศัพท์นี้ใช้อยู่แล้วได้แก่คำว่า “จานบิน” ไม่จำเป็นต้องใช้คำภาษาต่างประเทศ

ควรใช้เป็น มนุษย์ต่างดาวนั่งจานบินมา

คำว่า “ไฮเทค” มาจากภาษาอังกฤษว่า “Hi-tech” นักเรียนใช้ในการเขียน ดังตัวอย่าง

- เครื่องมือไฮเทค

นักเรียนใช้คำทับเสียงคำย่อภาษาอังกฤษว่า “ไฮ เทค” ที่มาจากคำเต็มว่า “High technology” ซึ่งมีศัพท์บัญญัติในภาษาไทยว่า “เทคโนโลยีระดับสูง” ในการเขียนควรใช้คำที่บัญญัติ

ควรใช้เป็น เครื่องมือเทคโนโลยีระดับสูง

คำว่า “เวอร์” เป็นส่วนหนึ่งของคำในภาษาอังกฤษว่า “over”

นักเรียนใช้ในการเขียน ดังตัวอย่าง

- ขอบแต่งตัวแบบเวอร์และหูลุเลศ

- ขอบทำอะไรเวอร์ ๆ

นักเรียนใช้คำทับเสียงพยางค์หลังของคำว่า “Over”

ซึ่งมาจากคำเต็มว่า “Over action” ที่หมายถึง แสดงเกินจริง ในที่นี้ผู้เขียนต้องการสื่อว่าวัยรุ่นมักแต่งตัวหรือทำอะไรแปลก ๆ มากเกินไปหรือทำเกินพอดี ในการเขียนไม่ควรใช้คำตัดสินและคำนี้มีคำในภาษาไทยที่ใช้ได้เหมาะสมและชัดเจน

ควรใช้เป็น

- ขอบแต่งตัวแบบสะกดตามากเกินไป

- ขอบทำอะไรที่เกินพอดี

คำว่า “ติว” เป็นส่วนหนึ่งของคำในภาษาอังกฤษว่า “Tutor”

นักเรียนใช้ในการเขียน ดังตัวอย่าง

- จะไปติว หนังสือกับเพื่อน

จากตัวอย่าง นักเรียนใช้คำทับเสียงพยางค์หน้าของคำว่า “Tutor” ซึ่งมีความหมายว่า “สอน ครูพิเศษ” ในภาษาไทยมักใช้ทับเสียงเฉพาะพยางค์และเป็นคำที่รับรู้และใช้เทียบกับคำว่า “กวดวิชา” ในบริบทข้างต้นมิได้เป็นการไปกวดวิชาแต่เป็นการทบทวนวิชา ในการเขียนควรใช้ภาษาไทยจะช่วยให้การสื่อสารชัดเจนและเข้าใจง่าย

ควรใช้เป็น จะไปทบทวนหนังสือกับเพื่อน

3) ใช้อักษรย่อเป็นภาษาต่างประเทศ หมายถึง การใช้ภาษาอังกฤษเขียนอักษรย่อ ดังตัวอย่าง

- ความ รู้เรื่อง IT (Information Technology)

ควรใช้เป็น ความรู้เรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศ

- หมดหนี้ IMF (International Money Fund)

ควรใช้เป็น หมดหนี้กองทุนการเงินระหว่างชาติ

- เลียนแบบ TV (Televison)

ควรใช้เป็น เลียนแบบโทรทัศน์

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการใช้คำภาษาต่างประเทศที่มีศัพท์บัญญัติใช้แล้ว ในการเขียน นักเรียนจึงต้องใช้ศัพท์บัญญัติดังที่เสนอไว้

จากการวิเคราะห์การใช้ภาษาพูดในการเขียนพบว่ามี 5 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำภาษาปาก, การใช้คำตามเสียงพูด, การใช้คำภาษาต่างประเทศ, การใช้คำเสริม และการใช้คำโดยตัดส่วนของคำ ตามลำดับ

การใช้คำภาษาปากพบว่า มี 3 ชนิด ได้แก่ คำขยาย คำกริยา และคำเชื่อม คำขยายที่เป็นภาษาปากส่วนใหญ่เป็นคำขยายกริยาบอกจำนวน คำกริยาที่ใช้เป็นกริยาแสดงสภาพและกริยาแสดงอาการ ส่วนคำเชื่อมที่ใช้เป็นคำเชื่อมประโยค

การใช้คำตามเสียงพูดพบว่า มีการเปลี่ยนแปลงเสียง 3 ลักษณะ ได้แก่ การเปลี่ยนเสียงสระ มีทั้งการเปลี่ยนสระเสียงยาวเป็นสระเสียงยาว เปลี่ยนสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว เปลี่ยนสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น และเปลี่ยนทั้งเสียงสระและเสียงพยัญชนะ การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะ พบว่า มีทั้งการกลมกลืนเสียง และเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้น การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์พบว่า มีทั้งการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์จัดว่าเป็นเสียงตรี และเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์เอกเป็นเสียงสามัญ

การใช้คำภาษาต่างประเทศพบว่ามี 3 ลักษณะ ได้แก่ การทับศัพท์ทั้งคำ มีทั้งการทับศัพท์เดิม และการสร้างขึ้นใหม่ โดยใช้ภาษาไทยเป็นคำตั้ง และภาษาอังกฤษเป็นคำขยาย การทับเสียงคำย่อมีทั้งการทับเสียงคำย่อ การทับเสียงอักษรย่อ และการทับเสียงบางส่วนของคำในภาษาอังกฤษ การใช้อักษรย่อภาษาอังกฤษมีลักษณะเดียวคือ ใช้อักษรย่อภาษาอังกฤษเขียนในประโยคภาษาไทย

การใช้คำเสริมพบว่า มี 4 ลักษณะ ได้แก่ การเสริมด้วยคำบอกมาลา คำอุทานเสริมบท กลุ่มคำ และประโยค คำที่เสริมนี้มักอยู่ท้ายประโยคโดยไม่ได้แสดงความหมายในประโยคเป็นการเสริมเพื่อแสดงเจตนาบางประการ ได้แก่ เชิญชวน แสดงความไม่แน่ใจ แสดงว่าจบประโยคแล้ว หรือเพื่อลดความเป็นทางการลง

การใช้คำโดยตัดบางส่วนของคำพบว่า มี 4 ลักษณะ ได้แก่ การตัดส่วนหน้าของคำ เป็นการตัดคำตั้งของคำประสมออกคงไว้แต่คำขยาย การตัดส่วนกลางของคำจะเหลือพยางค์

หน้าและพยางค์หลัง การตัดส่วนหลังของคำ เป็นการตัดคำขยายคงคำตั้งไว้ นอกจากนั้นยังพบการใช้อักษรย่อในการเขียนซึ่งมีไม่มากนัก

1.5 ใช้สำนวนผิด หมายถึง การที่นักเรียนใช้สำนวนผิดไปจากที่คนส่วนใหญ่ใช้ และใช้ไม่สัมพันธ์กับใจความในประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1.5.1 แปลงสำนวนเดิม

สำนวน “ตัวใครตัวมัน” หมายถึง “ต่างคนต่างเอาตัวรอดแต่ลำพัง”

นักเรียนใช้เป็น

- การใช้ชีวิตมันก็ยังคงมีการใช้ชีวิตแบบวัยใครวัยมัน

ประโยคนี้นักเรียนใช้ “วัยใครวัยมัน” ซึ่งเป็นสำนวนที่ผิดไปจากเดิม

โดยการเปลี่ยนคำบางคำทำให้เกิดการแปลงสำนวนไปจากเดิม

ควรใช้เป็น การใช้ชีวิตก็ยังคงมีการใช้ชีวิตแบบตัวใครตัวมัน

สำนวน “รักษาสงวนตัว” หมายถึง “ไม่ยอมให้ขายเซยชมโดยง่าย”

นักเรียนใช้ผิด ดังตัวอย่าง

- วัยรุ่นไทยในปัจจุบันไม่ค่อยรักษาสงวนตัว

- เป็นผู้หญิงต้องรักเนื้อสงวนตัว

ประโยคข้างต้นใช้ “รักษาสงวนตัว” และ “รักเนื้อสงวนตัว” ผิดเพราะเปลี่ยน

คำบางคำทำให้เกิดการแปลงสำนวนไปจากเดิม ไม่ใช่สำนวนที่คนส่วนใหญ่ใช้กัน

ควรใช้เป็น

- วัยรุ่นไทยในปัจจุบันไม่ค่อยรักษาสงวนตัว

- เป็นผู้หญิงต้องรักษาสงวนตัว

1.5.2 ใช้สำนวนไม่สอดคล้องกับเนื้อหา ดังนี้

สำนวน “เป็นตายร้ายดี” หมายถึง “มีสภาพอย่างไร” นักเรียนใช้ผิด

ดังตัวอย่าง

- อย่างไรก็ตามโลกมนุษย์ของเราจะเป็นตายร้ายดีอย่างไรก็อยู่ที่

ตัวของพวกเรา

ประโยคนี้ใช้ “เป็นตายร้ายดี” ผิด เพราะสำนวนนี้จะใช้ในบริบทที่กล่าวถึงมนุษย์เท่านั้น ในที่นี้กล่าวถึงโลกซึ่งเป็นวัตถุ ควรใช้คำว่า “เป็น” จะเหมาะสมกว่า

ควรใช้เป็น อย่างไรก็ตามโลกมนุษย์ของเราจะเป็นอย่างไรก็อยู่ที่

ตัวของพวกเรา

สำนวน “หน้ามือเป็นหลังมือ” หมายถึง “การเปลี่ยนแปลงไปในทางตรงข้าม นักเรียนใช้ผิด” ดังตัวอย่าง

- เพื่อจะไม่ให้เด็กสมัยนี้เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ

นักเรียนใช้คำเปรียบเทียบ “หน้ามือเป็นหลังมือ” ผิด เพราะ

การเปรียบเทียบ ใช้ในความหมายที่กล่าวถึงบุคคลกลุ่มเดียวกัน แต่จากบริบทข้างต้นเป็นการกล่าวถึงความแตกต่างระหว่างเด็กสมัยนี้กับเด็กสมัยก่อนซึ่งเป็นคนละกลุ่มกันจึงใช้สำนวนเปรียบเทียบไม่ได้ ประโยคนี้ควรใช้คำที่มีความหมายตรงโดยไม่ต้องเปรียบเทียบ

ควรใช้เป็น เพื่อจะไม่ให้เด็กสมัยนี้เปลี่ยนไปในทางที่ไม่ดี

จากการวิเคราะห์การใช้สำนวนสรุปได้ว่า การใช้สำนวนผิดมี 2 ลักษณะ คือ การแปลงสำนวนเดิม โดยการเปลี่ยนคำบางคำ แต่ยังคงใช้ในบริบทที่สอดคล้องกับสำนวนเดิม และการใช้สำนวนไม่สอดคล้องกับเนื้อหา เป็นการใช้สำนวนที่ยอมรับและใช้กันโดยทั่วไปแต่ใช้ในบริบทที่ไม่เหมาะสมกับเนื้อหาในประโยค

2. ด้านการใช้ประโยค

ประโยค คือ ถ้อยคำซึ่งแสดงความคิดที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน ประโยคที่สมบูรณ์จะประกอบด้วยหน่วยประโยค 4 ชนิด คือ หน่วยนาม หน่วยกริยา หน่วยเสริม และหน่วยเชื่อม แต่การรู้ความหมายของคำและการรู้จักใช้คำยังไม่เพียงพอที่จะนำมาสื่อสารได้ต้องมีความรู้เรื่อง การนำคำมาเรียบเรียงเข้ากันเป็นประโยคให้ได้ความสมบูรณ์ สามารถสื่อความคิดตามต้องการได้ด้วย ดังนั้นในการเขียนจึงมักเกิดข้อผิดพลาดเสมอ ๆ

ข้อผิดพลาดด้านการใช้ประโยค หมายถึง การลำดับคำในประโยคผิด การจัดบทต่างๆ ในประโยคไม่เหมาะสม การขาดคำที่จำเป็นและการใช้คำเกิน ดังการวิเคราะห์ต่อไปนี้

2.1 การลำดับคำในประโยคผิด หมายถึง การเรียงคำหรือกลุ่มคำซึ่งเป็นบทขยายผิดที่อันอาจจะทำให้ความหมายของประโยคไม่ชัดเจน ผิดไป ดังตัวอย่าง

- วัยรุ่น ... ไม่ค่อยเชื่อฟังพ่อแม่คำสั่งสอน

กลุ่มคำ “พ่อแม่คำสั่งสอน” เรียงผิดเนื่องจากวางคำว่า “พ่อแม่” ซึ่งเป็นส่วนขยายไว้หน้าคำว่า “คำสั่งสอน” ซึ่งเป็นคำที่ถูกขยาย ทำให้ประโยคมีความหมายไม่ชัดเจน ควรเรียงลำดับใหม่ตามหลักการเรียงคำในภาษาไทยคือ คำขยายจะอยู่หลังคำที่ถูกขยาย

ควรใช้เป็น วัยรุ่น ... ไม่ค่อยเชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่

- วัยรุ่น ... ใช้เงินอย่างสิ้นเปลืองซื้อของ

คำว่า “อย่างสิ้นเปลือง” เรียงผิดเนื่องจากคำนี้เป็นคำขยายกริยาเมื่ออยู่หน้าคำกริยา ทำให้ประโยคไม่สละสลวย ควรเรียงคำขยายกริยาไว้ท้ายประโยคตามหลักการเรียงคำในภาษาไทย คือ ประธาน กริยา กรรม ขยายกริยา

ควรใช้เป็น วัยรุ่น... ใช้เงินซื้อของอย่างสิ้นเปลือง

- ดังนั้นวัยรุ่นไทยในปัจจุบันจึงเปลี่ยนไปมากจากสมัยก่อน

คำว่า “มาก” เป็นคำขยายกริยาลึ เรียงผิดเนื่องจากทำให้ประโยคไม่สละสลวย ควรเรียงคำขยายกริยา ตามหลักการเรียงคำในภาษาไทย

ควรใช้เป็น ดังนั้นวัยรุ่นไทยในปัจจุบันจึงเปลี่ยนไปจากสมัยก่อนมาก

- การจราจรต้องติดขัดเพราะมนุษย์เติบโตมามีรถกันเกือบทุกครอบครัวใน อนาคต

คำว่า “ในอนาคต” เรียงผิดเนื่องจากวางไว้หลังคำว่า “ครอบครัว” ทำให้ความหมายของประโยคผิดไป แต่นักเรียนต้องการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดในอนาคตจึงควรวางกรอบความคิดไว้หน้าประโยค ซึ่งจะทำให้ประโยคมีใจความชัดเจนถูกต้อง

ควรใช้เป็น ในอนาคต การจราจรต้องติดขัดเพราะมนุษย์เติบโตมาก็มีรถกันเกือบทุกครอบครัว

- ... แต่ไม่ใช่ว่าไม่ดีทุกคนสำหรับวัยรุ่นไทย

คำว่า “วัยรุ่นไทย” เรียงผิดเนื่องจากทำหน้าที่เป็นประธานของประโยคหากวางหลังคำเชื่อมทำให้ประโยคไม่ชัดเจน ไม่สละสลวย ควรเรียงลำดับเป็น ประธาน กริยา

ควรใช้เป็น ...แต่ไม่ใช่ว่าวัยรุ่นไทยไม่ดีทุกคน

- เครื่องขยายใหญ่ทำให้พิชซ่า

คำว่า “ใหญ่” เรียงผิดเนื่องจากเป็นคำขยายนาม “พิชซ่า” เมื่อวางไว้หน้าคำกริยา ทำให้ประโยคผิดไวยากรณ์ ไม่สามารถสื่อความหมายได้ ควรเรียงคำขยายไปอยู่หลังคำที่ถูกขยาย

ควรใช้เป็น เครื่องขยายทำให้พิชซ่าใหญ่

- ผมก็ต้องจึงเรียนให้เก่ง

คำเชื่อมบอกเหตุผล “จึง” วางไว้ระหว่างหน่วยกริยาอันประกอบด้วยคำบอกความเห็น “ต้อง” และคำกริยา “เรียน” ทำให้ประโยคผิดไวยากรณ์

ควรใช้เป็น ผมก็ต้องเรียนให้เก่ง

- มนุษย์ในโลกเรามีผู้เชี่ยวชาญได้คิดค้นสร้างสิ่งใหม่ ๆ

ประโยคนี้เรียงลำดับคำขยายผิด ทำให้มีความหมายผิดไป ควรลำดับคำ “มนุษย์” ไว้หลังคำ “โลก”

ควรใช้เป็น ในโลกมนุษย์เรามีผู้เชี่ยวชาญได้คิดค้นสร้างสิ่งใหม่ ๆ

- วัยรุ่นไม่ควรคบเพื่อนที่นิสัยไม่ดี

คำปฏิเสธ “ไม่” เรียงไว้หลังคำบอกความเห็น “ควร” ทำให้ประโยคนี้ไม่สละสลวย และไม่เป็นที่นิยม

ควรใช้เป็น วัยรุ่นไม่ควรคบเพื่อนที่นิสัยไม่ดี

2.2 การจัดบทต่าง ๆ ในประโยคไม่เหมาะสม หมายถึง การวางคำ กลุ่มคำ ที่ทำหน้าที่ ประธาน กริยา กรรม หรือ บทขยายในประโยคไม่เหมาะสมหรือผิดไป ทำให้ประโยคมีความหมายไม่ชัดเจน ไม่สละสลวย หรือผิดหลักไวยากรณ์ ดังตัวอย่าง

- วัยรุ่น...หารายได้ให้แก่ตนเองเพื่อนำเงินมาซื้อเสื้อผ้าตามแฟชั่นโดยไม่จำเป็น
เลยที่จะต้องซื้อเสื้อที่ราคาแพงหรูหรา เกินความจำเป็น

การวางส่วนขยายคำนาม “เสื้อผ้า” ไว้หลายแห่งในประโยคทำให้ประโยคเยิ่นเย้อ ไม่สละสลวย ควรจัดบทใหม่เป็น โดยวางส่วนขยายกรรมไว้หลังกรรม ส่วนคำขยายกริยา “เกินความจำเป็น” นำไปไว้ท้ายประโยคตามหลักการเรียงคำในภาษาไทย

ควรใช้เป็น วัยรุ่น...หารายได้ให้แก่ตนเองเพื่อนำเงินมาซื้อเสื้อผ้าวางราคาแพง
หรูหรา ตามแฟชั่นเกินความจำเป็น

- ผมคิดว่าในอนาคตผมอยากเป็นนักธุรกิจ เพราะนักธุรกิจเป็นอาชีพที่ทำ
เงินได้ดีและเป็นอาชีพที่สุจริตและอยากเป็นทหาร

การวางส่วนขยายกริยาซึ่งกล่าวถึงอาชีพ 2 อาชีพ คือ “นักธุรกิจและทหาร” แยกกันโดยมีประโยคเหตุขยายคำว่า “นักธุรกิจ” แทรก ทำให้ประโยคไม่สละสลวย ควรจัดบทใหม่โดยกล่าวถึงอาชีพนักธุรกิจและทหารซึ่งเป็นส่วนขยายกริยา “เป็น” ให้ครบก่อน จากนั้นจึงกล่าวถึงเหตุผลที่อยากประกอบอาชีพ “นักธุรกิจ”

ควรใช้เป็น ผมคิดว่าในอนาคตผมอยากเป็นนักธุรกิจและทหาร เพราะ
นักธุรกิจเป็นอาชีพที่ทำเงินได้ดีและเป็นอาชีพที่สุจริต

2.3 การขาดคำที่จำเป็น หมายถึง การเรียบเรียงประโยคไม่สมบูรณ์เพราะขาดคำนาม กริยา หรือ คำเชื่อม ทำให้ประโยคขาดความชัดเจนไม่สละสลวยหรือไม่ได้ใจความ ดังนี้

2.3.1 ขาดคำเชื่อม หมายถึง การไม่ใช้คำเชื่อมคำ หรือคำเชื่อมประโยค ที่จำเป็น ดังตัวอย่าง

- ที่ผมอยากทำมากที่สุดในการเป็นทหารคือ...จะได้จับกะเหรี่ยง
ที่ขายผลิตยาเสพติด

จากตัวอย่าง ประโยคย่อย “ที่ขายผลิตยาเสพติด” ขยายคำ “กะเหรี่ยง” เป็นประโยคความรวมซึ่งขาดคำเชื่อม ทำให้ไม่สละสลวย ควรเพิ่มคำเชื่อม “และ” เพื่อแสดงความคล้อยตามกัน

ควรใช้เป็น ที่ผมอยากทำมากที่สุดในการเป็นทหารคือ...จะได้จับ
และที่ขายผลิตยาเสพติด

กะเหรี่ยงที่ขายและผลิตยาเสพติด

- เมื่อโตขึ้นฉันอยากเป็นสัตวแพทย์ ครู หรือนักร้อง

จากตัวอย่าง ประโยคนี้ใช้คำนามขยายกริยา “เป็น” จำนวน 3 คำ โดยไม่มีคำเชื่อมทำให้ขาดความชัดเจน ไม่สละสลวย สามารถเข้าใจความหมายของประโยคได้ 2 ลักษณะ คือ มีใจความคล้อยตามกัน และมีใจความเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง นักเรียนจึงต้องใช้คำเชื่อมเพื่อให้ประโยคมีใจความชัดเจนตรงตามเจตนาในการสื่อสาร

ควรใช้เป็น เมื่อโตขึ้นฉันอยากเป็นสัตวแพทย์ ครู หรือนักร้อง

นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนไม่ใช้คำเชื่อมบอกการจำกัดซึ่ง นววรรณ พันธุเมธา (2525? : 65) ได้ให้คำอธิบายว่า “คำเชื่อมบอกการจำกัดใช้หน้าประโยคซึ่งใช้จำกัดความหมายของคำนามหรือกริยาให้แคบเข้า ได้แก่ “ที่” “ซึ่ง” “อัน” นักเรียนใช้ประโยคความซ้อนที่มีส่วนขยายนามโดยไม่ใช้คำเชื่อม “ที่” ทำให้ประโยคมีความหมายไม่ชัดเจนไม่สละสลวย ดังตัวอย่าง

- ขอทานแก่ ๆ พิการ

- ปัจจุบันนี้มีสังคมฟุ้งเฟ้อ

ควรใช้เป็น - ขอทานแก่ ๆ ที่พิการ

- ปัจจุบันนี้มีสังคมที่ฟุ้งเฟ้อ

- วัยรุ่นในยุคปัจจุบัน ชอบเที่ยว เที่ยวกลางคืน ติดเพื่อน ไม่ค่อยอยู่บ้าน ชอบค้นคว้า อยากรู้อยากเห็น

ประโยคนี้อาจจัดหน่วยกริยาไม่เหมาะสม ทำให้ประโยคไม่สละสลวย เนื่องจากมีกริยาหลายหน่วยซึ่งแสดงพฤติกรรมด้านบวกและด้านลบ แต่นักเรียนกล่าวถึงพฤติกรรมด้านลบก่อน และประโยคยังขาดคำเชื่อมหน่วยกริยาทำให้ค่อนข้างห้วน ควรจัดบทใหม่โดยกล่าวถึงพฤติกรรมด้านบวกก่อนแล้วตามด้วยด้านลบ และเพิ่มคำเชื่อม

ควรใช้เป็น วัยรุ่นในยุคปัจจุบันชอบค้นคว้า อยากรู้อยากเห็นในขณะเดียวกันก็ชอบเที่ยวกลางคืน ติดเพื่อนและมักไม่ค่อยอยู่บ้าน

2.3.2 ขาดคำนาม หมายถึงการไม่ใช้คำนามซึ่งทำหน้าที่ขยายกริยา และกรรม ในประโยค ดังตัวอย่าง

- การมีความรู้ก็เป็นสำคัญ

ประโยคนี้อาจขาดคำนามที่เป็นส่วนขยายกริยา “เป็น” ทำให้ใจความของประโยคไม่ชัดเจน ควรเพิ่มคำว่า “สิ่ง” หลังคำกริยา เพื่อให้ประโยคมีใจความสมบูรณ์

ควรใช้เป็น การมีความรู้ก็เป็นสิ่งสำคัญ

- วัยรุ่น... มีเป็นตัวของตัวเอง ทำตามใจชอบ

ประโยคนี้อาจมีหน่วยกริยาไม่ชัดเจน ทำให้ใจความไม่สมบูรณ์ เนื่องจากขาดคำว่า “ความ” ซึ่งเป็นคำที่ช่วยแปลงกริยา “เป็น” ให้เป็นคำนาม ทำหน้าที่ขยายกริยาสำคัญคือคำว่า “มี” ให้ชัดเจนขึ้น

ควรใช้เป็น วัยรุ่น... มีความเป็นตัวของตัวเอง ทำตามใจชอบ

- ยุคต่อไปได้เห็นมีความสงบไม่มีการต่อสู้กัน

ประโยคนี้อาจขาดคำนามซึ่งทำหน้าที่กรรม ทำให้ใจความของประโยคไม่ชัดเจน ควรเติมคำว่า “โลก” ซึ่งเป็นคำนามที่มีความสอดคล้องกับบริบทและเป็นคำที่ได้กล่าวไว้ก่อนแล้ว

ควรใช้เป็น ยุคต่อไปจะได้เห็นโลกมีความสงบไม่มีการต่อสู้กัน

2.3.3 ขาดคำกริยา หมายถึงการไม่ใช้คำกริยา คำขยายกริยา ในประโยคทำให้ประโยคไม่สมบูรณ์ ดังตัวอย่าง

- มีนักวิทยาศาสตร์สมมุติฐานไว้ว่า...

ประโยคนี้อาจขาดคำกริยา ควรเพิ่มคำกริยาว่า “ตั้ง” เพื่อให้ประโยคสมบูรณ์ขึ้น

ควรใช้เป็น มีนักวิทยาศาสตร์ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า...

- แต่ว่าเราทุกคนก็มีความฝันของตนเอง อย่างเช่นฉันได้บ้านหลังใหญ่ ๗ ซักหลัง รถขับซักคัน

ประโยคนี้อาจต้องการแจ้งให้ทราบว่าผู้เขียนปรารถนาอะไร แต่ขาดคำว่า “อยาก” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกริยาลี “อยากได้” จึงทำให้ประโยคมีใจความไม่ชัดเจน

ควรใช้เป็น แต่ว่าเราทุกคนก็มีความฝันของตนเอง อย่างเช่นฉันอยากได้บ้านหลังใหญ่ ๗ ซักหลัง รถขับซักคัน

- เพราะเราอยู่ในสังคมเดียวกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

ประโยคนี้อาจขาดคำขยายกริยาบอกความเห็น ทำให้ประโยคขาดน้ำหนัก ควรเติมคำว่า “ต้อง” หน้าคำกริยาจะเป็นการเน้นถึงความจำเป็นของผู้ทำกริยา ทำให้ประโยคชัดเจนขึ้น

ควรใช้เป็น เพราะเราอยู่ในสังคมเดียวกันต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

2.4 ใช้คำเกิน หมายถึง การใช้คำนาม คำกริยา คำขยาย และคำเชื่อมเกินมา ทำให้ประโยคมีความหมายไม่ชัดเจน ไม่สละสลวย หรือไม่ได้ใจความ ดังนี้

2.4.1 คำนามเกิน หมายถึง การใช้คำนามที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายเพิ่มเข้ามาในประโยคโดยไม่เพิ่มความหมายทำให้ประโยคสละสลวย ดังตัวอย่าง

- ข้าพเจ้าอยากเป็นอาชีพพ่อค้า

คำว่า “อาชีพ” เป็นคำนามที่เกินมาทำให้ประโยคไม่สละสลวยเนื่องจากคำว่า “พ่อค้า” หมายถึง “ผู้ประกอบการอาชีพค้าขาย” มีความหมายชัดเจนแล้ว จึงควรตัดคำที่เกินออก

ควรใช้เป็น ข้าพเจ้าอยากเป็นพ่อค้า

- เพื่อเลียนแบบอาหารของจริง

คำว่า “ของ” เป็นคำนามที่เกินมา ทำให้ประโยคไม่สละสลวยเนื่องจากคำว่า “อาหาร” เป็นคำนามที่ทำหน้าที่กรรมของประโยคโดยมีคำขยาย “จริง” เพิ่มความชัดเจนขึ้น จึงควรตัดคำที่เกินออก

ควรใช้เป็น เพื่อเลียนแบบอาหารจริง

2.4.2 คำกริยาเกิน หมายถึงการใช้คำกริยาเพิ่มเข้ามาในประโยค และทำให้ใจความของประโยคผิดไป ดังตัวอย่าง

- หนูมีน้ำหนักตลอด

คำว่า “มี” เป็นคำกริยาหมายถึง “เป็น ปรากฏ คงอยู่” ซึ่งเป็นความหมายที่ไม่เข้ากับประโยค และเกินมาทำให้ประโยคไม่ไต่ใจความ จึงควรตัดออก

ควรใช้เป็น หนูน้ำหนักตลอด

2.4.3 คำเชื่อมเกิน หมายถึง การเพิ่มคำเชื่อมเข้ามาในประโยค ทำให้ประโยคไม่สละสลวย หรือใจความผิดไป ดังตัวอย่าง

- ในการอำนวยการในความสะดวกต่าง ๆ

คำว่า “ใน” เป็นคำเชื่อมบอกแหล่งซึ่งใช้เกินมา ทำให้ข้อความไม่สละสลวยเนื่องจากต้นประโยคได้ใช้คำนี้แล้ว จึงควรตัดออก

ควรใช้เป็น ในการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

- พวกเขากินเนื้อของกันและกันในแต่ละคนโหดร้ายทารุณมาก

คำว่า “ใน” ใช้เกินมาทำให้ประโยคมีใจความไม่ชัดเจน เนื่องจากตัวอย่างนี้ประกอบด้วยประโยค 2 ประโยค คือ “พวกเขากินเนื้อของกันและกัน” และ “แต่ละคนโหดร้ายทารุณมาก” ซึ่งทั้ง 2 ประโยคมีเนื้อความสมบูรณ์แล้ว แต่อาจเชื่อมประโยคโดยใช้คำเชื่อมหรือเว้นวรรค

ควรใช้เป็น พวกเขากินเนื้อของกันและกัน แต่ละคนโหดร้ายทารุณ

2.4.4 คำขยายกริยาเกิน หมายถึง การเพิ่มคำขยายกริยาเข้ามาในประโยค แล้วทำให้ประโยคไม่สละสลวย

- ให้แม่อย่างสุจริตใจจริง

คำว่า “จริง” เป็นคำขยายเกินมา ทำให้ประโยคไม่สละสลวยเนื่องจากคำว่า “สุจริต” หมายถึง “จริง, ซื่อตรง” ซึ่งมีความหมายทำนองเดียวกับคำว่า “จริง” และทำหน้าที่ขยายกริยา “ให้” ทำให้ประโยคมีใจความชัดเจนแล้ว จึงควรตัดคำที่เกินออก

ควรใช้เป็น ...ให้แม่อย่างสุจริตใจ

- วัยรุ่น...ปัจจุบันนี้ใช้เงินได้สิ้นเปลืองมาก
- สามารถเรียกความสนใจโดยที่ไม่มีปัญหาตามมาได้

คำว่า “ได้” ใช้เกินมาทำให้ไม่สละสลวยเนื่องจาก “ได้” เป็นคำขยายมีความหมายว่า “สามารถ” ให้ความหมายที่ซ้ำซ้อนกัน จึงควรตัดออก

- ควรใช้เป็น วัยรุ่น...ปัจจุบันนี้ใช้เงินสิ้นเปลืองมาก
- สามารถเรียกความสนใจโดยที่ไม่มีปัญหาตามมา

- มนุษย์เราได้สามารถสร้างโรงภาพยนตร์ที่ทันสมัย

คำว่า “ได้ ” ใช้เกินมา ทำให้ประโยคมีใจความผิดไป ทั้งยังไม่สอดคล้องกับใจความในประโยค เนื่องจากคำนี้เป็นคำขยายช่วงเวลาเกิดในอดีต แต่จากบริบทนักเรียนกล่าวถึงเหตุการณ์ในอนาคต

- ควรใช้เป็น มนุษย์เราสามารถสร้างโรงภาพยนตร์ที่ทันสมัย

จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้ประโยคพบว่ามี 4 ลักษณะ ได้แก่ การจัดบทต่าง ๆ ในประโยคไม่เหมาะสม การขาดคำที่จำเป็น การใช้คำเกิน และการลำดับคำในประโยคผิด ซึ่งการจัดบทต่าง ๆ ในประโยคไม่เหมาะสม ประกอบด้วยการวางหน่วยกริยาไว้หลังส่วนขยายบอกเวลา การวางส่วนขยายกริยาไว้หน้าคำเชื่อม และการวางบทขยายไว้หน้าทำที่ขยาย การขาดคำที่จำเป็น มีทั้งขาดคำนาม คำเชื่อม และคำกริยา การใช้คำเกิน มีทั้งคำขยาย คำนาม และคำกริยา ส่วนการลำดับคำในประโยคผิด มีทั้งการลำดับคำขยาย คำเชื่อม และคำนามผิด ตามลำดับ

2. ด้านการสะกดการันต์

การสะกดการันต์ผิด หมายถึง การที่นักเรียนเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยว พยัญชนะต้นประสม ตัวสะกด สระ วรรณยุกต์ รวมทั้งตัวการันต์ ผิดไปจากคำที่กำหนดไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ซึ่งการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องนั้นมีความสำคัญยิ่ง ไม่ว่าจะเป็น การเขียนที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ เพราะข้อความที่มีคำเขียนผิด อาจทำให้ความหมายผิดไป หรือเข้าใจคลาดเคลื่อน เกิดผลเสียต่อการสื่อสารได้ แม้ว่าบางครั้งการเขียนผิดจะสามารถเดาความหมายจากบริบทได้ก็ตาม แต่ผู้อ่านก็ต้องเสียเวลาเดาความและที่สำคัญคือผู้รับสารจะเสื่อมความเชื่อถือผู้เขียนไป

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำพบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนเป็นปัญหาของผู้เรียนในหลายระดับ เช่น ระดับประถมศึกษา ศศิจันทร์ ภมรศิริ (2532 : 111) พบว่า การเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีข้อผิดพลาด

ในการสะกดการันต์มากที่สุด ระดับอุดมศึกษา ศรีจันทร์ วิชาตรง (2542 : 294) พบว่าการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสถาบันราชภัฏพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีข้อผิดพลาดด้านการสะกดการันต์มากเป็นอันดับหนึ่งจากข้อผิดพลาด 8 ประเภท ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยศึกษาพบว่า มีข้อผิดพลาด ดังนี้

3.1 เขียนผิดที่พยัญชนะต้น คือการที่นักเรียนเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวและพยัญชนะต้นประสมผิดตัว ดังนี้

3.1.1 เขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวผิด คือการที่นักเรียนเขียนคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำและอักษรสูงผิด ดังตัวอย่าง

1) คำที่ต้องเขียนด้วยอักษรต่ำ เช่น

- ใช้ ร แทน ล

ทำงาน <u>เล้ง</u> ชีพ	เขียนเป็น	ทำงาน <u>เร้ง</u> ชีพ
ชอบ <u>เลี่ยน</u> แบบ	เขียนเป็น	ชอบ <u>เรี่ยน</u> แบบ
รถ <u>ลอย</u>	เขียนเป็น	รถ <u>ร</u> อย
<u>สละ</u> ชีพ	เขียนเป็น	<u>สระ</u> ชีพ
อยากรู้ <u>ยากล</u> อง	เขียนเป็น	อยากรู้ <u>ร</u> ย <u>า</u> กร <u>อง</u>
<u>แกแลค</u> ซี่	เขียนเป็น	<u>เก</u> ร <u>าก</u> ซี่
<u>สำเร็จ</u> ลู่ <u>ว</u>	เขียนเป็น	<u>สำเร็จ</u> รู่ <u>ว</u>
<u>มี</u> เท <u>ค</u> โน <u>โล</u> ยี	เขียนเป็น	<u>มี</u> เท <u>ค</u> โน <u>โร</u> ยี

- ใช้ ล แทน ร

ตอน <u>นั้น</u> ไป <u>ร</u> อ	เขียนเป็น	ตอน <u>นั้น</u> ไป <u>ล</u> อ
การ <u>ร</u> ิด <u>ไ</u> ถ	เขียนเป็น	การ <u>ล</u> ิด <u>ไ</u> ถ
แต่งกาย <u>รุ่ม</u> ร่า <u>ม</u>	เขียนเป็น	แต่งกาย <u>ลุ่ม</u> ล่า <u>ม</u>
ทำ <u>ตัว</u> พิ <u>ร</u> เ <u>น</u>	เขียนเป็น	ทำ <u>ตัว</u> พิ <u>ล</u> เ <u>น</u>
<u>ร</u> ัก <u>ษ</u> า <u>ป</u> ระ <u>ชา</u> ชน	เขียนเป็น	<u>ล</u> ัก <u>ษ</u> า <u>ป</u> ระ <u>ชา</u> ชน

- ใช้ ย แทน ญ

ผลของ <u>อา</u> ช <u>ญ</u> า <u>ก</u> ร <u>ร</u> ม	เขียนเป็น	ผลของ <u>อา</u> ช <u>ย</u> า <u>ก</u> ร <u>ร</u> ม
<u>อา</u> ช <u>ญ</u> า <u>ก</u> ร	เขียนเป็น	<u>อา</u> ช <u>ย</u> า <u>ก</u> ร

- ใช้ ณ แทน น

ใน <u>อ</u> นา <u>ค</u> ต	เขียนเป็น	ใน <u>อ</u> ณ <u>า</u> ค <u>ต</u>
---------------------------	-----------	-----------------------------------

- ใช้ พ แทน ภ

แบ่งเบาภาระบ้าง เขียนเป็น แบ่งเบาภาระ

ภาคภูมิใจ เขียนเป็น พาคภูมิใจ

เราก็จะภูมิใจ เขียนเป็น เราก็จะพุมใจ

- ใช้ ผ,ภ แทน พ

ซื้อเสื้อผ้าแพง ๆ เขียนเป็น ซื้อเสื้อผ้าแพง ๆ

ไปพึ่งยาเสพติด เขียนเป็น ไปผิงยาเสพติด

ธรรมเนียมประเพณี เขียนเป็น ธรรมเนียมประเพณี

- ใช้ ถ แทน ท

แทบจะไม่ต้องเดิน เขียนเป็น แทบจะไม่ต้องเดิน

- ใช้ ผ แทน พ

แน่นแฟ้น เขียนเป็น แน่นแผ่นดิน

นอกจากนี้ยังมีการเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวผิดในลักษณะที่ต่างจาก

ข้างต้นคือ เขียนอักษรต่ำเป็นอักษรกลาง และอักษรต่ำเป็นอักษรต่ำควบ ได้แก่

อัดโน้ต เขียนเป็น อัดโน้ต

อินเทอร์เน็ต เขียนเป็น อินเทอร์เน็ต

2) คำที่ต้องเขียนด้วยอักษรสูง เช่น

- ใช้ ช,ศ,ษ แทน ส

อยากเป็นสารวัตร เขียนเป็น อยากเป็นสารวัตร

สันติราษฎร์ เขียนเป็น ศลติราช

เกสร เขียนเป็น เกษร

- ใช้ พ แทน ผ

แผนกสวนน้ำ เขียนเป็น แพนกสวนน้ำ

พับ เขียนเป็น พับ

ผูกคอ เขียนเป็น พูกคอ

- ใช้ ค แทน ข

ข่มขืน เขียนเป็น ค่อมขืน

ข่มขู่ เขียนเป็น ค่อมขู่

ค่อนข้าง เขียนเป็น ค่อนค้าง

- ใช้ ช แทน ฉ		
<u>มิฉะนั้น</u>	เขียนเป็น	<u>มิชะนั้น</u>
<u>เพราะฉะนั้น</u>	เขียนเป็น	<u>เพราะฉะนั้น</u>
- ใช้ ฐ, ท แทน ถ		
<u>วิถีความเป็นอยู่</u>	เขียนเป็น	<u>วิถีความเป็นอยู่</u>
<u>ถ้าเราทุกคนขยัน</u>	เขียนเป็น	<u>ถ้าเราทุกคนขยัน</u>

3.1.2 เขียนพยัญชนะต้นเดียวเป็นพยัญชนะต้นประสม เช่น

- ใช้ กร แทน ก		
<u>รังเกียจ</u>	เขียนเป็น	<u>รังเกรียจ</u>
<u>ก้าวร้าว</u>	เขียนเป็น	<u>กร้าวร้าว</u>
<u>กะเหรียง</u>	เขียนเป็น	<u>กระเหลียง</u>
<u>กงจักร</u>	เขียนเป็น	<u>กรงจักร</u>
- ใช้ กล แทน ก		
<u>ไปกับเพื่อน ๆ</u>	เขียนเป็น	<u>ไปกลับเพื่อน ๆ</u>
<u>จนก้าวหน้า</u>	เขียนเป็น	<u>จนกล้าวหน้า</u>
- ใช้ ตร แทน ต		
<u>เมตตานักเรียน</u>	เขียนเป็น	<u>เมตรานักเรียน</u>
- ใช้ พร แทน ป		
<u>ปกป้องโลกให้พ้นภัย</u>	เขียนเป็น	<u>ปกป้องโลกให้พ้นไพร</u>
- ใช้ คร แทน ค		
<u>วัยรุ่นมักคบเพื่อน</u>	เขียนเป็น	<u>วัยรุ่นมักครบเพื่อน</u>
<u>ควบคู่กันไป</u>	เขียนเป็น	<u>ครวบคู่กันไป</u>
- ใช้ พล แทน พ		
<u>ผิดเพี้ยน</u>	เขียนเป็น	<u>ผิดเพลี้ยน</u>
- ใช้ อย แทน อ		
<u>ความยากลำบาก</u>	เขียนเป็น	<u>ความอยากลำบาก</u>
<u>ไม่สบายไม่ยากไร้</u>	เขียนเป็น	<u>ไม่สบายไม่อยากไร้</u>

- ใช้ หล แทน ร

จับได้ทุกรายบางรายก็หนี้ เขียนเป็น ได้ทุกหลายบางหลายก็หนี้

- ใช้ หน แทน น

ที่หน้าเป็นห่วง เขียนเป็น ที่หน้าเป็นห่วง

อำนวย เขียนเป็น อำนวย

3.1.3 เขียนพยัญชนะต้นประสมคิด พยัญชนะต้นประสมประกอบด้วยพยัญชนะ

ต้น 2 ตัว ออกเสียงในลักษณะ ควบแท้ ควบไม่แท้ และอักษรนำ ข้อผิดพลาดในเรื่องนี้ของนักเรียนมี ดังนี้

1) คำที่เขียนเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว เช่น

- ใช้ ก แทน กล

ไม่แกล้ง เขียนเป็น ไม่แกง

กลบไปคิดมาก เขียนเป็น กบไปคิดมาก

- ใช้ ค แทน คร, คล

ครอบคลุม เขียนเป็น ครอบคม

มิงานทำครับ เขียนเป็น มิงานทำคบ

อาจจะเป็นคเลนหึ่ง เขียนเป็น อาจจะเป็นคเนหึ่ง

- ใช้ ต แทน ตร

ออสเตรเลีย เขียนเป็น ออสเตรเรีย

- ใช้ พ แทน พร

พระบาด เขียนเป็น พระบาด

- ใช้ ป แทน ปร, ปล

ปรองดอง , เขียนเป็น ปรองดอง

รองทำดิดสปริง เขียนเป็น รองทำดิดสะปิง

ปลอกคอสุนัห เขียนเป็น ปลอกคอสุนัห

- ใช้ ร แทน หร

ไม่รูหรอกวา เขียนเป็น ไม่รูรอกวา

สุบบุรี เขียนเป็น สุบบุรี

- ใช้ ล, ห แทน หล

แล้วมาหลอกวัยรุ่น เขียนเป็น แล้วมาลอกวัยรุ่น
มีแล่งมั่วสุมต่าง ๆ เขียนเป็น มีแห่งมั่วสุมต่าง ๆ

- ใช้ ว แทน หว

คงทำมำไว เขียนเป็น คงทำมำไว

- ใช้ ห แทน หย

การเหยิบท้ำ เขียนเป็น การเหยิบท้ำ

- ใช้ ย แทน อย

ผู้อดยาก เขียนเป็น ผู้อดยาก

2) คำที่เขียนเป็นพยัญชนะต้นประสมผิตตัว เช่น

- ใช้ พร แทน ปล

เปลียนแปลง เขียนเป็น เปรียนแปรง

การเปลียนแปลง เขียนเป็น การเปลียนแปรง

มีการปล่อยน้ำเสย เขียนเป็น มีการปร่อยน้ำเสย

- ใช้ คร แทน คล

แม่น้ำลำคลอง เขียนเป็น แม่น้ำลำครอง

- ใช้ หย แทน อย

กีฟาหลายอย่าง เขียนเป็น กีฟาหลายหย่าง

- ใช้ หล แทน หร

พุดกวน ๆ หรอก เขียนเป็น พุดกวน ๆ หลอก

จากการวิเคราะห์การเขียนผิตที่พยัญชนะต้น สรุปได้ว่า นักเรียนเขียนพยัญชนะต้นผิต 3 ลักษณะโดยเรียงลำดับตามจำนวนคำที่ผิตจากมากไปหาน้อยดังนี้ เขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวผิต เขียนพยัญชนะต้นประสมผิต และเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวเป็นพยัญชนะต้นประสม

การเขียนผิตที่พยัญชนะต้นเดี่ยว พบว่า คำที่เขียนด้วยอักษรต่ำเดี่ยว ร ล นักเรียนเขียนผิตมากที่สุด รองลงมาคือ คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง และอักษรต่ำคู่ ส่วนคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรกลางไม่ปรากฏว่านักเรียนเขียนผิต

การเขียนพยัญชนะต้นประสมผิตคือ นักเรียนจะเขียนเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว โดยไม่เขียนตัวควบ หรือ ตัวนำ และมีการเขียนเป็นพยัญชนะต้นประสมผิตตัวในจำนวนไม่มากนัก รวมทั้งพบว่า พยัญชนะต้นประสมที่ออกเสียงแบบควบไม่แท้ นักเรียนเขียนไม่ผิตเลย

ส่วนการเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวเป็นพยัญชนะต้นประสม ลักษณะที่ผิดมีความหลากหลายแต่มีจำนวนไม่มากนัก

3.2 เขียนผิดที่ตัวสะกด คือการที่นักเรียนเขียนตัวสะกดผิด หรือไม่เขียนตัวสะกดในคำที่ต้องมี นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีข้อผิดพลาดด้านการเขียนตัวสะกด ดังต่อไปนี้

3.2.1 ใช้ตัวสะกดผิด คือ การที่นักเรียนเขียนตัวสะกดในแม่กต แม่กน แม่กก และ แม่กบ ผิด ดังตัวอย่าง

1) ตัวสะกดแม่กต เช่น

- ใช้ จ, ช, ฑ แทน ด

<u>เหน็ดเหนื่อย</u>	เขียนเป็น	<u>เหน็จเหนื่อย</u>
<u>เกรดเจลี่ย</u>	เขียนเป็น	<u>เกรชเจลี่ย</u>
<u>คนบาดเจิบ</u>	เขียนเป็น	<u>คนบาทเจิบ</u>
<u>ระบาด</u>	เขียนเป็น	<u>ระบาท</u>

- ใช้ ด แทน ต, จ

<u>ทำงานสุจจริต</u>	เขียนเป็น	<u>ทำงานสุจจริต</u>
<u>ดังสุภาษิต</u>	เขียนเป็น	<u>ดังสุภาสิต</u>
<u>ตำรวจ</u>	เขียนเป็น	<u>ตำรวด</u>
<u>ภาพพจน์</u>	เขียนเป็น	<u>ภาพพด</u>

- ใช้ ก, น แทน ต

<u>สิ่งเสพย์ติด</u>	เขียนเป็น	<u>สิ่งเสพย์ติก</u>
<u>พูดขัดถ้อยขัดคำ</u>	เขียนเป็น	<u>พูดขันถ้อยขัดคำ</u>
<u>ชนิดจำเป็น</u>	เขียนเป็น	<u>ขนิิน</u>

- ใช้ ศ, ต แทน ส

<u>โอกาส</u>	เขียนเป็น	<u>โอกาศ</u>
<u>สาหัส</u>	เขียนเป็น	<u>สาหัด</u>

- ใช้ จ แทน ต

<u>ทจจริต</u>	เขียนเป็น	<u>ทจจริต</u>
---------------	-----------	---------------

- ใช้ ท แทน ษ

<u>มัธยม</u>	เขียนเป็น	<u>มัทยม</u>
--------------	-----------	--------------

- ใ ช้ ด แทน ฎ

กฎหมาย เขียนเป็น กตหมาย

- ใ ช้ น แทน ด

อนาคต เขียนเป็น อนาคน

ตัวสะกดในแม่กต นอกจากจะมีหลายตัวแล้ว ยังมีความพิสดารลงไปอีก คือ มีสระกำกับ หรือเป็นอักษรควบ ซึ่งคำเหล่านี้นักเรียนก็เขียนผิดด้วย เช่น

สังเกต เขียนเป็น สังเกต

เกียรติบัตร เขียนเป็น เกียรติบัติ

สามารถ เขียนเป็น สามาร

โคตร เขียนเป็น โครต

2) ตัวสะกดแม่ กน เช่น

- ใ ช้ น,ร แทน ล

กังวล เขียนเป็น กังวน

จักรวาล เขียนเป็น จักรวา

รัชกาล เขียนเป็น รัชการ

ฤดูกาล เขียนเป็น ฤดูการ

จักรวาล เขียนเป็น จักรวา

- ใ ช้ น แทน ณ

บันทึก เขียนเป็น บันทิด

ทหาร เขียนเป็น ทาร

แบ่งชั้นวรรณะ เขียนเป็น แบ่งชั้นวันนะ

คำนวณ เขียนเป็น คำนวน

- ใ ช้ น, ณ แทน ญ

ปัญหา เขียนเป็น ปัญหา, ปัญหา

ศูนย์พันธุ์ เขียนเป็น ศูนย์พันธุ์

- ใ ช้ น แทน ร

ลำธาร เขียนเป็น ลำธาร

โจร เขียนเป็น โจน

- ใช้ ง, ม แทน น

เป็นอย่าง <u>นั้น</u> จริง ๆ	เขียนเป็น	เป็นอย่าง <u>นี้</u> จริง ๆ
ผมอยาก <u>เรียน</u>	เขียนเป็น	ผมอยาก <u>เรียง</u>
ชาว <u>บ้าน</u>	เขียนเป็น	ชาว <u>้าง</u>
มารุ <u>กรา</u> น	เขียนเป็น	มารุ <u>กร</u> าม
<u>เหมือน</u> กัน	เขียนเป็น	<u>เหมือ</u> มกัน

3) ตัวสะกดแม่ กบ ์ เช่น

- ใช้ พ, ก, ญ แทน บ

<u>รบ</u> กับผู้ก่อการร้าย	เขียนเป็น	<u>รพ</u> กับผู้ก่อการร้าย
ประ <u>สบ</u> ผลสำเร็จ	เขียนเป็น	ประ <u>สพ</u> ผลสำเร็จ
<u>อักษ</u> บ	เขียนเป็น	<u>อักษ</u> พ
<u>ชอบ</u> มาก	เขียนเป็น	<u>ชอก</u> มาก
นำมา <u>สุบ</u> กัน	เขียนเป็น	นำมา <u>สุญ</u> กัน

4) ตัวสะกดแม่ กก เช่น

- ใช้ ค, ง แทน ก

<u>บุคล</u> ิก	เขียนเป็น	<u>บุคล</u> ค
ลำ <u>บาก</u>	เขียนเป็น	ลำ <u>บ</u> าง

- ใช้ ก แทน ค

<u>บริจ</u> าค	เขียนเป็น	<u>บริจ</u> าก
----------------	-----------	----------------

นอกจากนั้นยังพบว่า มาตราที่มีตัวสะกดเพียงตัวเดียว ได้แก่ แม่กง แม่กม แม่เกย นักเรียนก็ยังเขียนผิดหลายคำ เช่น

5) ตัวสะกดแม่กง เช่น

- ใช้ ก, ม แทน ง

<u>ดัดแปลง</u> ออกแบบ	เขียนเป็น	<u>ดัดแปลง</u> ออกแบบ
บางสิ่งบาง <u>อย่าง</u>	เขียนเป็น	บางสิ่งบาง <u>อยาก</u>
<u>ทั้งปว</u> ง	เขียนเป็น	<u>ทั้งปว</u> ก
ยัง <u>ค</u> มมีนักเรียน	เขียนเป็น	ยัง <u>ค</u> มมีนักเรียน

6) ตัวสะกดแม่กม เช่น

- ใ น, ง แท น ม

ไม่สว ย าม

เขียนเป็น

ไม่สว ย านดีกร าม บ้านช่อ

เขียนเป็น

ดีกร าน บ้านช่อ

7) ตัวสะกดแม่เกย เช่น

- ใ ด แท น ย

กตปุม ให้ชย าย ขึ้น

เขียนเป็น

กตปุม ให้ชย าด ขึ้น

3.2.2 ไม่ใช้ตัวสะกดในคำที่ต้องใช้ คือการที่นักเรียนไม่ใช้ตัวสะกดในแม่กน แม่กต แม่เกย และแม่กก ดังตัวอย่าง

1) ไม่ใช้ตัวสะกดในแม่กน เช่น

สิ่งนี้อาจเป็น อันตร าย

เขียนเป็น

สิ่งนี้อาจเป็น อัตร ายเหมือน

เขียนเป็น

เหมื่อจินตนา การ

เขียนเป็น

จิตนา การโคลน หนึ่งม นุษย์

เขียนเป็น

โคล หนึ่งม นุษย์เดอะ มอล

เขียนเป็น

เดะ มออุณ หภูมิ

เขียนเป็น

อุ หภูมิ

2) ไม่ใช้ตัวสะกดในแม่กต เช่น

ไป ติ หญิง

เขียนเป็น

ไป ติ หญิงอุ ต สา หกรร ม

เขียนเป็น

อุ ต สา หกรร มอา จมี การ

เขียนเป็น

อา จมี การ

3) ไม่ใช้ตัวสะกดในแม่เกย เช่น

กำลังจะ หา ย ไป

เขียนเป็น

กำลังจะ หา ไปอัน ตร าย

เขียนเป็น

อัน ตรา

4) ไม่ใช้ตัวสะกดในแม่กก, แม่กง, แม่กม เช่น

ส ข ภาพ ดี

เขียนเป็น

ส ภาพ ดีประ มาณ 5 โม งเย็น

เขียนเป็น

ประ มาณ 5 โม เย็นธ รร ชาติ

เขียนเป็น

ธ รร ชาติ

3.2.3 ใช้ตัวสะกดในคำที่ไม่ต้องใช้คือการใช้ตัวสะกดแม่กด, แม่กง เกินมา เช่น

<u>อัตรา</u>	เขียนเป็น	<u>อัตรา</u>
<u>สุจริต</u>	เขียนเป็น	<u>สุตฺจฺริต, สุตฺจฺริต</u>
<u>นวัตกรรม</u>	เขียนเป็น	<u>นวตฺตกรรม</u>
<u>ถ้าเกิดขอเงิน</u>	เขียนเป็น	<u>ถ้าเกิดของเงิน</u>

จากการวิเคราะห์การเขียนผิดที่ตัวสะกดพบว่า นักเรียนใช้ตัวสะกดผิด มากที่สุดรองลงมาคือ การใช้ตัวสะกดในคำที่ต้องใช้และการใช้ตัวสะกดในคำที่ไม่ต้องใช้

การใช้ตัวสะกดผิดพบว่า นักเรียนเขียนคำที่ใช้ตัวสะกด แม่กด และแม่กนผิดในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน รองลงมาได้แก่ ตัวสะกดในแม่กบ และแม่กกตามลำดับ ส่วนคำที่มี ตัวสะกดเพียงตัวเดียว ได้แก่ แม่กง แม่กม และ แม่เกย ยังปรากฏว่านักเรียนเขียนผิด โดยเฉพาะคำในแม่กง นักเรียนเขียนผิดค่อนข้างมาก

การไม่ใช้ตัวสะกดในคำที่ต้องใช้พบว่า นักเรียนไม่ใช้ตัวสะกดแม่กน มากที่สุด รองลงมาได้แก่ แม่กด ส่วนการไม่ใช้ตัวสะกดในแม่เกย แม่กก แม่กง และ แม่กม มีเพียงเล็กน้อย

การใช้ตัวสะกดในคำที่ไม่ต้องใช้พบว่า ลักษณะการเขียนตัวสะกดเกินนั้น เป็นการเขียนตัวเดิมซ้ำ หรือเพิ่มพยัญชนะอีกตัว และคำที่ผิดมักเป็นคำที่เสียงตัวสะกด ในพยางค์หน้ากับเสียงพยัญชนะต้นในพยางค์หลังเป็นเสียงเดียวกันซึ่งข้อผิดพลาดในลักษณะนี้มีไม่มากนัก

3.3 เขียนผิดที่สระ คือ การที่นักเรียนใช้สระผิดรูป เพิ่มหรือตัดสระ ในคำ ซึ่งต่างจากที่กำหนดไว้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 เรื่องนี้นักเรียนเขียนผิดดังนี้

3.3.1 ใช้สระผิด หมายถึง การที่นักเรียนใช้สระพ้องเสียงผิด หรือใช้สระผิดทั้งรูปและเสียง ดังตัวอย่าง

1) ใช้สระพ้องเสียงผิด เช่น

- ใช้ ไอ แทน โอ

<u>ใกล้ ๆ</u> ร้านทอง	เขียนเป็น	<u>ใกล้ ๆ</u> ร้านทอง
<u>ถ้าคนเราหลงใหล</u>	เขียนเป็น	<u>ถ้าคนเราหลงใหล</u>
<u>อย่างใกล้ชิด</u>	เขียนเป็น	<u>อย่างใกล้ชิด</u>
<u>ความใฝ่ฝัน</u>	เขียนเป็น	<u>ความใฝ่ฝัน</u>
- ใช้ อัย, โอ แทน โอ		
<u>ช่วยแก้ไข</u>	เขียนเป็น	<u>ช่วยแก้ชัย</u>
<u>สนุกไหมลูก</u>	เขียนเป็น	<u>สนุกมัยลูก</u>

ทำไมเมื่อโตขึ้น	เขียนเป็น	ทำไมเมื่อโตขึ้น
ไปไหนมาไหน	เขียนเป็น	ไปไหนมาไหน
- ใช้ อัม แทน อำ		
สำหรับ	เขียนเป็น	สำหรับ
ไปสำรวจดวงดาว	เขียนเป็น	ไปสำรวจดวงดาว
- ใช้ รร แทน อะ		
เป็นอัมพาด	เขียนเป็น	เป็นอรรพาด
ผู้บังคับบัญชา	เขียนเป็น	ผู้บังคับบรรชา
- ใช้ ไอ แทน อัย		
ก่อนวัยอันควร	เขียนเป็น	ก่อนไวอันควร
- ใช้ อะ แทน รร		
ผ่านอุปสรรค	เขียนเป็น	ผ่านอุปลัก
2) ใช้สระผิดทั้งรูปและเสียง เช่น		
- ใช้ อา แทน อะ		
คึกคะนอง	เขียนเป็น	คึกคานอง
อาจพลาดพลั้ง	เขียนเป็น	อาจพลาดพล้าง
- ใช้ เอะ แทน เออะ		
พนักงานเดอะมอลล์	เขียนเป็น	พนักงานเดอะมอล
- ใช้ อุ แทน โอ		
อยากเป็นโน่นเป็นนี่	เขียนเป็น	อยากเป็นนุ่นเป็นนี่

3.3.2 ตัดรูปสระในคำ หมายถึงการที่นักเรียนไม่ประวิสรรชนีย์ในคำที่ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น

ความคึกคะนอง	เขียนเป็น	ความคึกคานอง
สะดวกสบายมาก	เขียนเป็น	สะดวกสบายมาก
ใส่เสื้อโชว์สะดือ	เขียนเป็น	ใส่เสื้อโชว์สตือ
ฉะนั้นเราจะต้อง	เขียนเป็น	ฉะนั้นเราจะต้อง
ผมตะลึงมาก	เขียนเป็น	ผมตลึงมาก

3.3.3 เพิ่มสระในคำ หมายถึงการที่นักเรียนประวิสรรชนีย์ในคำที่ไม่ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น

<u>ความสะดวกสบาย</u>	เขียนเป็น	<u>ความสะดวกสะบาย</u>
<u>เป็นนักธุรกิจ</u>	เขียนเป็น	<u>เป็นนักธุระกิจ</u>
<u>เป็นวิศวกร</u>	เขียนเป็น	<u>เป็นวิศวะกร</u>
<u>ถ้าเกิดวาทภัย</u>	เขียนเป็น	<u>ถ้าเกิดวาทะภัย</u>

จากการวิเคราะห์การเขียนผิดที่สระ สรุปได้ว่า นักเรียนใช้สระผิด 3 ลักษณะ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ใช้สระผิดมากที่สุด ไม่ประวิสรรชนีย์ในคำที่ต้องมีรูปวิสรรชนีย์และประวิสรรชนีย์ในคำที่ไม่ต้องมีรูปวิสรรชนีย์

การใช้สระผิด สระที่นักเรียนเขียนผิดมากคือสระพ้องเสียงได้แก่ อ่า ไอ ส่วนคำที่ประและไม่ประวิสรรชนีย์นักเรียนเขียนผิดในจำนวนที่ใกล้เคียงกันแต่มีจำนวนไม่มากนัก

3.4 เขียนผิดที่ตัวการันต์

พระยาอุปทิศศิลปสาร (2545 : 25) ได้อธิบายว่า “ตัวการันต์ คือพยัญชนะสุดท้ายที่ไม่ต้องการอ่านออกเสียงเป็นตัวสะกดหรือเป็นพยัญชนะต้นของพยางค์ต่อไป โดยมากมีไม่ทั้งหมดตามบังคับข้างบน แต่บางทีก็ทิ้งไว้ลอย ๆ ทราบได้ด้วยความเคยชิน... ตัวการันต์นี้มีไว้เพื่อรักษารูปเดิมของศัพท์ให้คงที่อยู่ ศัพท์ที่มีตัวการันต์นั้นโดยมากมาจากภาษาบาลี และสันสกฤต” ข้อผิดพลาดในเรื่องนี้ ของนักเรียน มีดังนี้

3.4.1 เพิ่มตัวการันต์ หมายถึงการที่นักเรียนเขียนตัวการันต์และเครื่องหมายทัณฑฆาตเพิ่มในคำที่ไม่ต้องมี เช่น

<u>มีวิวัฒนาการ</u>	เขียนเป็น	<u>มีวิวัฒนการณั</u>
<u>เป็นเรื่องเท่</u>	เขียนเป็น	<u>เป็นเรื่องเท่ห์</u>
<u>มีเกียรติ</u>	เขียนเป็น	<u>มีเกียรติ์</u>
<u>สูญพันธ์</u>	เขียนเป็น	<u>สูญย์พันธ์</u>

3.4.2 ขาดตัวการันต์ หมายถึงการที่นักเรียนไม่เขียนตัวการันต์และเครื่องหมายทัณฑฆาตในคำที่ต้องมี เช่น

<u>องค์การของโลก</u>	เขียนเป็น	<u>องการของโลก</u>
<u>มนุษย์</u>	เขียนเป็น	<u>มนษ</u>
<u>ความทุกข์</u>	เขียนเป็น	<u>ความทุก</u>
<u>มีฮอโมน</u>	เขียนเป็น	<u>มีฮอโมน</u>
<u>สถาปัตยกรรม</u>	เขียนเป็น	<u>สถาปัต</u>

3.4.3 ใช้ตัวการันต์ผิด หมายถึงการที่นักเรียนใช้ตัวการันต์ผิดตัว เช่น

<u>แรงของมนุษย์</u>	เขียนเป็น	<u>แรงของมนุษย์น</u>
<u>แทนที่มนุษย์</u>	เขียนเป็น	<u>แทนที่มนุษย์</u>
<u>หุ่นยนต์</u>	เขียนเป็น	<u>หุ่นยนต์ร์</u>

3.4.4 การไม่ใส่ไม้ทัณฑฆาต และการวางตัวการันต์ผิดที่ ดังตัวอย่าง

<u>นักวิทยาศาสตร์</u>	เขียนเป็น	<u>นักวิทยาศาสตร์</u>
<u>อนุรักษ์</u>	เขียนเป็น	<u>อนุรักษ์า</u>
<u>ฟาร์มโคนม</u>	เขียนเป็น	<u>ฟาร์มโคนม</u>

จากการวิเคราะห์ การเขียนผิดที่ตัวการันต์ของนักเรียนสรุปได้ว่า นักเรียนเขียนตัวการันต์ผิด 4 ลักษณะ คือ เพิ่มตัวการันต์ ขาดตัวการันต์ ใช้ตัวการันต์ผิด ไม่ใช้ตัวการันต์ รวมทั้งวางตัวการันต์ผิดที่ โดยมีคำผิดในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน การเขียนตัวการันต์ผิดของนักเรียนมีไม่มากนัก เนื่องจากเรียงความที่นักเรียนเขียนเป็นเรื่องง่ายๆ และคุ้นเคยจึงสามารถเลือกใช้คำที่ตนรู้จักและเขียนได้ คำที่ใช้ส่วนใหญ่จึงเป็นคำที่ไม่มีตัวการันต์ ยังผลให้การเขียนตัวการันต์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างผิดไม่มากนัก

3.5 เขียนผิดที่วรรณยุกต์ หมายถึง การที่นักเรียนเขียนวรรณยุกต์ผิดรูป ไม่ใช้วรรณยุกต์ในคำที่ต้องใช้ ใช้รูปวรรณยุกต์ในพยางค์หรือคำที่ไม่ต้องใช้ รวมทั้งวางวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง ดังการวิเคราะห์ต่อไปนี้

3.5.1 ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ต้องใช้

1) ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์เอก เช่น

<u>ชื่อเสียงโด่งดัง</u>	เขียนเป็น	<u>ชื่อเสียงโดงดัง</u>
<u>หุ่นยนต์</u>	เขียนเป็น	<u>หุนยนต์</u>
<u>ทำอย่างอื่น</u>	เขียนเป็น	<u>ทำอย่างอิน</u>
<u>เครื่องจักร</u>	เขียนเป็น	<u>เครื่องจักร</u>
<u>เกี่ยวกับ</u>	เขียนเป็น	<u>เกียวกับ</u>
<u>คอยเป็นห่วง</u>	เขียนเป็น	<u>คอยเป็นหวง</u>
<u>ส่งไปนอกอาคาร</u>	เขียนเป็น	<u>ส่งไปนอกอาคาร</u>
<u>เห็นภาพซึ่งกันและกัน</u>	เขียนเป็น	<u>เห็นภาพซึ่งกันและกัน</u>
<u>ไปหาเรื่อง</u>	เขียนเป็น	<u>ไปหาเรือง</u>

2) ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์โท เช่น

กุมกับค่าแรง	เขียนเป็น	กุมกับค่าแรง
หมด <u>นี้</u>	เขียนเป็น	หมด <u>นี้</u>
ทั้ง <u>สิ้น</u>	เขียนเป็น	ทั้ง <u>สิ้น</u>
ใจเอื้อ <u>เพื่อ</u> เผื่อ <u>แม่</u>	เขียนเป็น	ใจเอื้อ <u>เพื่อ</u> เผื่อ <u>แม่</u>
ทั้ง <u>ปวง</u>	เขียนเป็น	ทั้ง <u>ปวง</u>
ใส่ <u>เสื้อ</u>	เขียนเป็น	ใส่ <u>เสื้อ</u>
ความ <u>โหดเหี้ยม</u>	เขียนเป็น	ความ <u>โหดเหี้ยม</u>
จะ <u>ตั้งใจ</u> เรียน	เขียนเป็น	จะ <u>ตั้งใจ</u> เรียน
ถ้า <u>ผม</u> โต <u>ขึ้น</u>	เขียนเป็น	ถ้า <u>ผม</u> โต <u>ขึ้น</u>
ฝากความ <u>หวังไว้</u>	เขียนเป็น	ฝากความ <u>หวังไว้</u>
ทำงาน <u>เลี้ยงชีพ</u>	เขียนเป็น	ทำงาน <u>เลี้ยงชีพ</u>
สำคัญ <u>ทั้งนั้น</u>	เขียนเป็น	สำคัญ <u>ทั้งนั้น</u>
ง่าย <u>ขึ้น</u>	เขียนเป็น	ง่าย <u>ขึ้น</u>
หุ่นยนต์ <u>ที่</u> เลี้ยง	เขียนเป็น	หุ่นยนต์ <u>ที่</u> เลี้ยง
<u>บ้าง</u> ก็ <u>เมา</u>	เขียนเป็น	<u>บาง</u> ก็ <u>เมา</u>
<u>ชั้น</u> ป. 6	เขียนเป็น	<u>ชั้น</u> ป.6
สิ่ง <u>ล้ำยุค</u> ล้ำ <u>สมัย</u>	เขียนเป็น	สิ่ง <u>ล้ำยุค</u> ล้ำ <u>สมัย</u>
<u>พิน</u> คิน <u>ชีพ</u>	เขียนเป็น	<u>พิน</u> คิน <u>ชีพ</u>

3.5.2 ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ไม่ต้องใช้

1) ใช้รูปวรรณยุกต์เอก เช่น

ทำ <u>ไร</u> ทำ <u>ส่วน</u>	เขียนเป็น	ทำ <u>ไร</u> ทำ <u>ส่วน</u>
มี <u>แหล่ง</u> มั่ว <u>สุข</u>	เขียนเป็น	มี <u>แหล่ง</u> มั่ว <u>สุข</u>
<u>แหม</u> ข้า <u>พเจ้า</u> นึกถึง	เขียนเป็น	<u>แหม</u> ข้า <u>พเจ้า</u> นึกถึง
ออก <u>แบบ</u> ดี <u>ก</u>	เขียนเป็น	ออก <u>แบบ</u> ดี <u>ก</u>
โรง <u>งาน</u> อ <u>ุต</u> สา <u>ห</u> กร <u>ร</u> ม	เขียนเป็น	โรง <u>งาน</u> อ <u>ุต</u> สา <u>ห</u> กร <u>ร</u> ม
สิ่ง <u>ตอบ</u> แทน	เขียนเป็น	สิ่ง <u>ตอบ</u> แทน
รี <u>ด</u> ไ <u>ถ่</u>	เขียนเป็น	รี <u>ด</u> ไ <u>ถ่</u>

ต่อชั่วโมง เขียนเป็น
การวางแผน เขียนเป็น
สวยงาม หรรรา เขียนเป็น

ต่อชั่วโมง
การวางแผน
สวยงาม หรรรา

2) ใช้รูปวรรณยุกต์โท มีเพียงคำเดียว ได้แก่

บางคนบอกว่า เขียนเป็น

บ้างคนบอกว่า

3.5.3 ใช้วรรณยุกต์ผิดรูป

1) ใช้รูปวรรณยุกต์โทแทนรูปวรรณยุกต์เอก เช่น

ความเชื่อ เขียนเป็น
ซึ่งทำให้ดูไม่งาม เขียนเป็น
เจริญรุ่งเรือง เขียนเป็น
พาไปมั่วสุข เขียนเป็น
ทำให้ปั่นป่วน เขียนเป็น
จะไม่ย่อท้อ เขียนเป็น
ยามว่าง เขียนเป็น
บางคนช่วยพ่อแม่ เขียนเป็น
แหล่งทองเที่ยว เขียนเป็น
เนื้อเยื่อ เขียนเป็น
อย่างแน่นอน เขียนเป็น
ล่อแหลม เขียนเป็น
ผมหนึ่ง เขียนเป็น
คบเพื่อน เขียนเป็น
ไปซ่อม เขียนเป็น
อากาศไม่บริสุทธิ์ เขียนเป็น
ต้องย่ำแย่มาก เขียนเป็น
กระทั้งพ่อและแม่ เขียนเป็น
คำสั่ง เขียนเป็น
เราไปยุ่งกับยาเสพติด เขียนเป็น
สู้แม่น้ำลำคลอง เขียนเป็น

ความเชื่อ
ซึ่งทำให้ดูไม่งาม
เจริญรุ่งเรือง
พาไปมั่วสุข
ทำให้ปั่นป่วน
จะไม่ย่อท้อ
ยามว่าง
บางคนช่วยพ่อแม่
แหล่งทองเที่ยว
เนื้อเยื่อ
อย่างแน่นอน
หลแหลม
ผมหนึ่ง
คบเพื่อน
ไปซ่อม
อากาศไม่บริสุทธิ์
ต้องย่ำแย่มาก
กระ ทั้งพ่อและแม่
คำสั่ง
เราไปยุ่งกับยาเสพติด
สู้แม่น้ำลำคลอง

<u>สดชื่น</u>	เขียนเป็น	<u>สดชื่น</u>
มนุษย์ <u>นั้น</u> เอง	เขียนเป็น	มนุษย์ <u>นั้น</u> เอง
เราต้อง <u>ไม่</u> ย่อ <u>ท้อ</u>	เขียนเป็น	เราต้อง <u>ไม่</u> ย่อ <u>ท้อ</u>
ทาง <u>สู่</u> ความสำเร็จ	เขียนเป็น	ทาง <u>สู่</u> ความสำเร็จ
ประเทศชาติ <u>ล่ม</u> จม	เขียนเป็น	ประเทศชาติ <u>ล่ม</u> จม
<u>แ่ง</u> ดี	เขียนเป็น	<u>แ่ง</u> ดี

2) ใช้รูปวรรณยุกต์เอกแทนรูปวรรณยุกต์โท เช่น

ผ้าเช็ดหน้า <u>แทนเสื้อ</u>	เขียนเป็น	ผ้าเช็ดหน้า <u>แทนเสื้อ</u>
เจาะ <u>ลิ้น</u>	เขียนเป็น	เจาะ <u>ลิ้น</u>
กระโปรง <u>สั้น</u>	เขียนเป็น	กระโปรง <u>สั้น</u>
คอย <u>จ้อง</u> ทำลาย	เขียนเป็น	คอย <u>จ้อง</u> ทำลาย
<u>รั้ว</u> ของชาติ	เขียนเป็น	<u>รั้ว</u> ของชาติ
<u>ตั้งแต่</u> ตอนเด็ก ๆ	เขียนเป็น	<u>ตั้งแต่</u> ตอนเด็ก ๆ
การแต่งตัว <u>เปรี้ยว</u>	เขียนเป็น	การแต่งตัว <u>เปรี้ยว</u>
<u>ไม่</u> ซ้ำเติม	เขียนเป็น	<u>ไม่</u> ซ้ำเติม
ผู้เดือด <u>ร้อน</u>	เขียนเป็น	ผู้เดือด <u>ร้อน</u>
<u>ด้าน</u> จิตใจ	เขียนเป็น	<u>ด้าน</u> จิตใจ
<u>คลุ้ม</u> คลั่ง	เขียนเป็น	<u>คลุ้ม</u> คลั่ง
มาก <u>ขึ้น</u>	เขียนเป็น	มาก <u>ขึ้น</u>
<u>ต้อง</u> การ	เขียนเป็น	<u>ต้อง</u> การ
<u>ได้</u> เกรดเฉลย	เขียนเป็น	<u>ได้</u> เกรดเฉลย
<u>ชื่อ</u> ของ	เขียนเป็น	<u>ชื่อ</u> ของ
<u>ไม่มี</u> วันจบ <u>สิ้น</u>	เขียนเป็น	<u>ไม่มี</u> วันจบ <u>สิ้น</u>
<u>ไม่</u> ล้ำ <u>สมัย</u>	เขียนเป็น	<u>ไม่</u> ล้ำ <u>สมัย</u>
<u>ผู้</u> ที่เราเรียน...	เขียนเป็น	<u>ผู้</u> ที่เราเรียน...

นอกจากนี้นักเรียนยังใช้รูปวรรณยุกต์โทแทนรูปวรรณยุกต์จัตวา ได้แก่ คำว่า

<u>เดียว</u> นี้	เขียนเป็น	<u>เดียว</u> นี้
------------------	-----------	------------------

3.5.4 การวางวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง หมายถึง การที่นักเรียนวางรูปวรรณยุกต์ไว้เหนือสระ หรือตัวสะกดแทนการวางไว้เหนือพยัญชนะต้น ดังตัวอย่าง

<u>โหดเหี้ยม</u>	เขียนเป็น	<u>โหดเหี้ยม</u>
<u>ค่อย</u>	เขียนเป็น	<u>ค่อย</u>
<u>บ่อย ๆ</u>	เขียนเป็น	<u>บ่อย ๆ</u>
<u>เพื่อน</u>	เขียนเป็น	<u>เพื่อน</u>
<u>ร้อน</u>	เขียนเป็น	<u>ร้อน</u>
<u>ต้อง</u>	เขียนเป็น	<u>ต้อง</u>
<u>ห้องใต้ดิน</u>	เขียนเป็น	<u>ห้องใต้ดิน</u>
<u>น้อง</u>	เขียนเป็น	<u>น้อง ๆ</u>
<u>ท้อง</u>	เขียนเป็น	<u>ท้อง</u>
<u>ค่อนข้าง</u>	เขียนเป็น	<u>ค่อนข้าง</u>
<u>สิ่งแวดล้อม</u>	เขียนเป็น	<u>สิ่งแวดล้อม</u>
<u>นักเรียน</u>	เขียนเป็น	<u>นักเรียน</u>
<u>ด้วย</u>	เขียนเป็น	<u>ด้วย</u>
<u>ส่วนมาก</u>	เขียนเป็น	<u>ส่วนมาก</u>
<u>ล้วน</u>	เขียนเป็น	<u>ล้วน</u>
<u>ครอบครัว</u>	เขียนเป็น	<u>ครอบครัว</u>
<u>ต่าง ๆ</u>	เขียนเป็น	<u>ต่าง ๆ</u>
<u>หุ่นยนต์</u>	เขียนเป็น	<u>หุ่นยนต์</u>
<u>ด้าน</u>	เขียนเป็น	<u>ด้าน</u>
<u>ร้าย</u>	เขียนเป็น	<u>ร้าย</u>
<u>ต้น</u>	เขียนเป็น	<u>ต้น</u>

จากการวิเคราะห์การเขียนผิดที่วรรณยุกต์ พบว่านักเรียนเขียนผิดในลักษณะต่าง ๆ โดยเรียงจากมากไปหาน้อยดังนี้ ใช้วรรณยุกต์ผิดรูป ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ต้องใช้ ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ไม่ต้องใช้ และวางรูปวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง

การใช้วรรณยุกต์ผิดรูป ลักษณะที่ผิดคือการใช้รูปวรรณยุกต์โทแทนรูปวรรณยุกต์เอก ผิดมากกว่าใช้รูปวรรณยุกต์เอกแทนรูปวรรณยุกต์โท

การไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ต้องใช้ พบว่า นักเรียนไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ไ้มากกว่าไม่ใช้รูปวรรณยุกต์เอก

การวางรูปวรรณยุกต์ผิดตำแหน่งพบว่า นักเรียนมักวางวรรณยุกต์ไว้ที่สระมากกว่าวางไว้ที่ตัวสะกด

การใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ไม่ต้องใช้หรือเกินมา ส่วนใหญ่คือรูปวรรณยุกต์เอก ทั้งไม่ปรากฏว่านักเรียนเขียนคำที่ใช้รูปวรรณยุกต์ตรีผิด

นอกจากการเขียนผิดที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของคำแล้ว ยังมีคำที่นักเรียนเขียนผิดหลายแห่งในแต่ละคำ คือเขียนผิดที่พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และ ตัวการันต์ เช่น

<u>เซ็นเตอร์พอยท์</u>	เขียนเป็น	<u>เซ็นเตอร์พล้อย</u>
<u>สิ่งแปลกประหลาด</u>	เขียนเป็น	<u>สิ่งแปลกปราศ</u>
<u>วิกฤติ</u>	เขียนเป็น	<u>วิกิจ</u>
<u>รังเกียจ</u>	เขียนเป็น	<u>รังเกลียด</u>
<u>เพศสัมพันธ์</u>	เขียนเป็น	<u>เพศสัมพันธ์</u>
<u>ปกป้องโลกให้พ้นภัย</u>	เขียนเป็น	<u>ปกป้องโลกให้พ้นไพร</u>
<u>เหมือนหญิงไทย</u>	เขียนเป็น	<u>เมื่อหญิงไทย</u>

ข้อผิดพลาดด้านการเขียนสะกดการันต์ของนักเรียนดังที่วิเคราะห์ข้างต้นสรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มนี้เขียนตัวสะกดการันต์ผิดพลาดในทุกส่วนของคำ คือผิดที่พยัญชนะต้น ผิดที่สระ ผิดที่วรรณยุกต์ ผิดที่ตัวสะกดและผิดที่ตัวการันต์ โดยส่วนที่ผิดพลาดมากที่สุดได้แก่ ข้อผิดพลาดด้านวรรณยุกต์ รองลงมา ได้แก่ ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับพยัญชนะต้น ตัวสะกด และตัวการันต์ ตามลำดับ

การเขียนผิดที่วรรณยุกต์ มีทั้งการใช้รูปวรรณยุกต์ผิด ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ และใช้ในรูปวรรณยุกต์คำที่ไม่ควรใช้ รวมทั้งการวางรูปวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง การเขียนผิดที่พยัญชนะต้น มีข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวผิดมากกว่าพยัญชนะต้นประสม

การเขียนผิดที่ตัวสะกด มีข้อผิดพลาดที่หลากหลาย ตั้งแต่ เขียนผิดเพราะใช้ตัวสะกดในมาตราเดียวกันผิด ใช้ตัวสะกดต่างมาตราผิด การไม่ใช้ตัวสะกดในคำที่ควรใช้และการใช้ตัวสะกดในคำที่ไม่ควรใช้ การใช้ตัวสะกดควบกล้ำสับสน รวมทั้งการใส่รูปสระในตัวสะกด การเขียนผิดที่ตัวการันต์ของนักเรียนเป็นปัญหาที่พบน้อยที่สุดในบรรดาการเขียนผิดทั้งหมด จากการวิเคราะห์พบว่า นักเรียนไม่ค่อยใช้คำศัพท์ที่มีตัวการันต์ ลักษณะคำที่ผิดมีทั้งการขาดตัวการันต์

การเพิ่มตัวการันต์ การใช้ตัวการันต์ผิด การไม่ใช้ตัวการันต์และการวางตัวการันต์ผิดตำแหน่ง ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน คำที่เขียนผิดล้วนเป็นคำที่ใช้ทั่วไปในชีวิตประจำวัน

4. ด้านการใช้วรรคตอน

การใช้วรรคตอน หมายถึง การย่อหน้า การเว้นวรรค หรือการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ ในการเขียนเรียบเรียงข้อความ การวรรคตอนถูกต้องจะช่วยให้การอ่านเพื่อทำความเข้าใจความหมายของข้อความได้ชัดเจนยิ่งขึ้น แต่ถ้าใช้วรรคตอนผิดจะทำให้เข้าใจความหมายของข้อความผิดพลาดได้ จากการศึกษางานเขียนของนักเรียนมีการใช้วรรคตอนผิดในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

4.1 ใช้ย่อหน้าผิด

มหัตถสัญญา หมายถึง การย่อหน้าขึ้นบรรทัดใหม่ ราชบัณฑิตยสถาน (2530 : 37) ให้คำอธิบายการใช้มหัตถสัญญาว่า “ใช้เมื่อขึ้นต้นเรื่องหรือขึ้นข้อความใหญ่หรือขึ้นข้อความใหม่ที่หนึ่ง ๆ ถ้ามีข้อความซับซ้อนกันเป็นชั้น ๆ ลงไป ก็ใช้มหัตถสัญญาให้ลดหลั่นกันเป็นชั้น ๆ เพื่อให้เห็นชัดหรือเป็นหมวดเป็นหมู่”

นักเรียนใช้ย่อหน้าผิดจากหลักข้างต้น ดังต่อไปนี้

4.1.1 ย่อหน้าในที่ไม่ควรย่อ หมายถึงการขึ้นย่อหน้าโดยข้อความนั้นยังคงเป็นส่วนหนึ่งของข้อความในบรรทัดต้น ดังตัวอย่าง
ตัวอย่างที่ 1

วัยรุ่นไทย...เป็นคนใจร้อน จะทำอะไรไม่ปรึกษาใคร ...อยากรู้อยากเห็น
ชอบลองของที่แปลก ๆ เชื่อคนง่าย
เอาแต่ใจตนเองเป็นหลัก
จึงเป็นเหตุให้เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดไม่เหมือนคนสมัยก่อน

นักเรียนย่อหน้าผิด เนื่องจาก กลุ่มคำกริยา “ชอบลองของ...” เป็นส่วนหนึ่งของประโยคความรวมที่มีคำว่า “วัยรุ่นไทย” เป็นประธาน จึงควรเขียนอยู่ในย่อหน้าเดียวกัน ต่อเนื่องกันไปกับส่วนที่เป็นเหตุ โดยใช้การเว้นวรรค เพื่อแยกให้เห็นประโยคผลควรแก้ไขเป็น

วัยรุ่นไทย...เป็นคนใจร้อน จะทำอะไรไม่ปรึกษาใคร ...อยากรู้อยากเห็น
ชอบลองของที่แปลก ๆ เชื่อคนง่าย เอาแต่ใจตนเองเป็นหลัก จึงเป็น
เหตุให้เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดไม่เหมือนคนสมัยก่อน

ตัวอย่างที่ 2

ข้าพเจ้าอยากหาเงินไปให้ผู้ที่เคยเลี้ยงเรามา ข้าพเจ้าอยากจะเป็น
หมอ

ที่ข้าพเจ้าอยากจะเป็นหมอก็เพราะว่า

นักเรียนย่อหน้าผิด เนื่องจากประโยค “ที่ข้าพเจ้าอยากเป็นหมอ...” เป็น
ประโยคย่อยขยายกริยาของประโยคหน้า จึงไม่ควรย่อหน้า แต่ใช้การเว้นวรรคแทน ดังนี้

ข้าพเจ้าอยากหาเงินไปให้ผู้ที่เคยเลี้ยงเรามา ข้าพเจ้าอยากเป็นหมอ
ที่ข้าพเจ้าอยากจะเป็นหมอก็เพราะว่า

4.1.2 ไม่ย่อหน้าในที่ควรย่อ หมายถึง การไม่ย่อหน้าเมื่อขึ้นใจความใหม่ ดังนี้
ตัวอย่างที่ 1

ไปประตูน้ำกับคุณแม่ ไปถึงแล้วก็ลงเรือ ไปห้างก็ขึ้นไปชั้น 1 ไปกิน เค.เอฟ.ซี.
พอกินเสร็จแล้วก็จ่ายเงิน ตอนนั้นไปรองานของแม่ผมตะลึงมากเพราะว่างาน
เยอะมาก ผมว่าผมคงทำไม่ไหวแน่เลย
ผมสรุปว่าผมจะไปทำงานกับพ่อดีกว่าครับ

นักเรียนขึ้นประโยคว่า “ผมสรุปว่า...” โดยไม่ย่อหน้า ซึ่งผิด เนื่องจาก
เป็นการขึ้นข้อความใหม่เพื่อสรุปความคิดที่กล่าวมา จึงควรย่อหน้าเพื่อแยกให้เห็นความคิดใหม่
อันเป็นบทสรุปของใจความทั้งหมด ดังนี้

ไปประตูน้ำกับคุณแม่ ไปถึงแล้วก็ลงเรือ ไปห้างก็ขึ้นไปชั้น 1 ไปกิน เค.เอฟ.ซี.
พอกินเสร็จแล้วก็จ่ายเงิน ตอนนั้นไปรองานของแม่ผมตะลึงมากเพราะว่างาน
เยอะมาก ผมว่าผมคงทำไม่ไหวแน่เลย
ผมสรุปว่าผมจะไปทำงานกับพ่อดีกว่าครับ

ตัวอย่างที่ 2

อนาคตของข้าพเจ้า

อนาคตเป็นสิ่งที่มนุษย์เราไม่สามารถรู้ได้แต่เราสามารถที่จะเตรียมการหรือคาดหวังอนาคตขอเราได้บางคนอาจมีอนาคตบางคนอาจไม่มีอนาคต

นักเรียนเขียนคำนำโดยไม่ย่อหน้า ซึ่งผิดเนื่องจากการเริ่มต้นเรื่องต้องย่อหน้าเพื่อเสนอประเด็นความคิดใหม่ ตามรูปแบบการเขียนเรียงความที่ต้องมีส่วนคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป อันจะช่วยให้ผู้เขียนขยายความได้ง่าย ทำให้ผู้อ่านจับใจความได้เร็ว ดังนี้

อนาคตของข้าพเจ้า

อนาคตเป็นสิ่งที่มนุษย์เราไม่สามารถรู้ได้แต่เราสามารถที่จะเตรียมการหรือคาดหวังอนาคตขอเราได้บางคนอาจมีอนาคตบางคนอาจไม่มีอนาคต

ตัวอย่างที่ 3

ในอนาคตอาจจะมีดีกรามบ้านช่องมากขึ้นไปเรื่อย ๆ ในอนาคตอาจจะมีสนามบอลไฮเทคก็เป็นได้ มีสวนสาธารณะมากขึ้น มีห้างมากและใหญ่
ผมอยากให้โลกเราไม่มียาเสพติด หันมาเล่นกีฬา ไม่มีฆ่ากันไม่มีการรบกัน
แน่นแฟ้นกันเป็นหนึ่ง แค่นี้ก็พอแล้ว

จากตัวอย่างนักเรียนขึ้นข้อความใหม่โดยไม่ย่อหน้าซึ่งผิด เนื่องจากเป็น การแสดงความคิดใหม่ การไม่ย่อหน้าทำให้จับใจความยาก ควรย่อหน้าเพื่อแสดงความคิดที่ ชัดเจน และช่วยจัดลำดับความคิดให้เข้าใจได้ง่าย ดังนี้

ในอนาคตอาจจะมีดีกรามบ้านช่องมากขึ้นไปเรื่อย ๆ ในอนาคตอาจจะมีสนามบอลไฮเทคก็เป็นได้ มีสวนสาธารณะมากขึ้น มีห้างมากและใหญ่
ผมอยากให้โลกเราไม่มียาเสพติด หันมาเล่นกีฬา ไม่มีฆ่ากันไม่มีการรบกันแน่นแฟ้นกันเป็นหนึ่ง แค่นี้ก็พอแล้ว

4.1.3 ย่อหน้าไม่เป็นระเบียบ หมายถึง การวางย่อหน้าเหลื่อมล้ำกัน ดังนี้

ตัวอย่างที่ 1

ในทางเลื่อมเสียมเสียมก็เกิดจากความเครียดจัดของแต่ละคน เพราะตอนนี้วัยรุ่นไทยเป็นวัยรุ่นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ ทำให้มีเหตุการณ์ต่าง ๆ เข้ามาพัวพันในชีวิตของเขามากมาย...

ดังนั้นเราควรที่จะดูแลเขาให้ดีไม่ว่าจะในฐานะ พ่อ แม่ พี่ น้อง หรือแม้แต่เพื่อน

ในฐานะผู้ปกครอง ผู้ใหญ่ ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ ปู่ ย่า ตายาย ฯลฯ เราควรได้ถามทุกข์สุขหรือจะชวนเขาหาเรื่องคลายเครียด...

ในฐานะเพื่อน อายุเท่ากัน เราควรจะดูแลเขาอย่างใกล้ชิด เพราะวัยรุ่นมักจะชอบทำตามเพื่อนเราก็ควรจะชักจูงเขาไปในทางที่ดี....

ตัวอย่างที่ 2

อนาคตของข้าพเจ้าคืออยากให้ประเทศไทยมีสิ่งที่ดี ๆ เข้ามา เช่น..... ประเทศไทยก็จะมีสิ่งที่ดี ๆ เข้ามา

อนาคตอีกอย่างหนึ่งของข้าพเจ้าคือ อยากเป็นนักบัญชีหรือคุณครู เพราะว่าเป็นอาชีพที่สุจริตและเป็นอาชีพที่ข้าพเจ้าใฝ่ฝัน และเป็นอาชีพที่ข้าพเจ้ารัก.....

อนาคตใคร ๆ ใครอยากเป็นอะไรก็ทำอนาคตให้เป็นจริง ๆ แล้วก็ตั้งใจเรียน และขยันเรียนจะประสบความสำเร็จและเจริญก้าวหน้าตลอดไป

จากตัวอย่างข้างต้น นักเรียนขึ้นย่อหน้าเมื่อขึ้นข้อความใหม่ แต่ย่อหน้าเหล่านี้ขึ้นต้นไม่ตรงกัน ซึ่งผิดหลักการย่อหน้าที่จะต้องอยู่ในแนวเดียวกันตลอด และข้อความในแต่ละย่อหน้าก็ขาดสัมพันธภาพ ดังนี้

ตัวอย่างที่ 1 ควรแก้ไขเป็น

ในทางเสื่อมเสียก็เกิดจากความเครียดจัดของแต่ละคน เพราะตอนนี้วัยรุ่นไทยเป็นวัยช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ ทำให้มีเหตุการณ์ต่าง ๆ เข้ามาพัวพันในชีวิตของเขามากมาย...

ดังนั้นเราควรที่จะดูแลเขาให้ดีไม่ว่าจะในฐานะ พ่อ แม่ พี่ น้อง หรือแม้แต่เพื่อน

ในฐานะผู้ปกครอง ผู้ใหญ่ ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ ปู่ ย่า ตายาย ฯลฯ เราควรได้ถามทุกข์สุขหรือจะชวนเขาหาเรื่องคลายเครียด...

ในฐานะเพื่อน อายุเท่ากัน เราควรจะดูแลเขาอย่างใกล้ชิด เพราะวัยรุ่นมักจะชอบทำตามเพื่อนเราก็ควรจะชักจูงเขาไปในทางที่ดี....

ตัวอย่างที่ 2 ควรแก้ไขเป็น

อนาคตของข้าพเจ้าคืออยากให้ประเทศไทยมีสิ่งที่ดี ๆ เข้ามา เช่น.....ประเทศไทยก็จะมีสิ่งดี ๆ เข้ามา

อนาคตอีกอย่างหนึ่งของข้าพเจ้าคือ อยากเป็นนักบัญชีหรือคุณครู เพราะว่าเป็นอาชีพที่สุจริตและเป็นอาชีพที่ข้าพเจ้าใฝ่ฝัน และเป็นอาชีพที่ข้าพเจ้ารัก.....

อนาคตใคร ๆ ใครอยากเป็นอะไรก็ทำอนาคตให้เป็นจริง ๆ แล้วก็ต้อง ตั้งใจเรียน และขยันเรียนจะประสบความสำเร็จและเจริญก้าวหน้าตลอดไป

จากการวิเคราะห์การใช้ย่อหน้า นักเรียนใช้ผิด 3 ลักษณะ ได้แก่ การย่อหน้าในที่ไม่ควรย่อ คือการที่นักเรียนขึ้นย่อหน้าใหม่โดยเขียนประโยคที่ยังคงมีใจความต่อเนื่องกันแยกจากกัน หรือเขียนส่วนของประโยค อนุประโยคแยกจากกัน

การไม่ย่อหน้าในที่ควรย่อ คือการที่นักเรียนไม่ย่อหน้าเมื่อเขียนคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป หรือเมื่อขึ้นข้อความใหม่

การย่อหน้าไม่เป็นระเบียบ คือการที่นักเรียนวางตำแหน่งย่อหน้าไม่ตรงกัน

4.2 เว้นวรรคผิด

การเว้นวรรค คือ การเว้นข้อความให้ห่างจากกัน อ่านแล้วได้ความหมายสมบูรณ์ การเขียนข้อความในภาษาไทยจะเรียงคำติดต่อกันไป เพื่อให้เนื้อความต่อเนื่องกัน ไม่เขียนคำเว้นคำ จะเว้นวรรคก็ต่อเมื่อต้องการแบ่งความคิดออกเป็นส่วนๆ หรือเมื่อจบประโยค เพื่อป้องกันความสับสน การเว้นวรรคที่ใช้กันโดยทั่วไปมี 2 ลักษณะ คือเว้นวรรคใหญ่ และเว้นวรรคน้อย การเว้นวรรคใหญ่ใช้เมื่อจบประโยค มักเว้นช่องไฟขนาด 2 ช่วงอักษร ส่วนการเว้นวรรคน้อย ใช้เมื่อต้องการเว้นช่วงในประโยค ซึ่งเว้นระหว่างคำ กลุ่มคำ หรือระหว่างประโยค ย่อยก็ได้ โดยทั่วไปช่องไฟของการเว้นวรรคน้อยมีขนาด 1 ช่วงอักษร ในการเขียนหากแบ่งวรรคตอนผิดจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจไขว่เขว สับสน หรือผิดไป จากเรียงความของนักเรียนพบการเว้นวรรคผิด ดังต่อไปนี้

4.2.1 เว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น หมายถึง การเว้นวรรคโดยแยกคำคำเดียวกัน หรือกลุ่มคำเดียวกัน ดังนี้

- เพื่อเป็นการออกกำลังภายใน ครอบคร้วจะทำให้สุขภาพดี

ประโยคนี้เว้นวรรคระหว่างคำเชื่อมกับนามทำให้ข้อความแยกเป็น 2 ช่วง คือ “เพื่อเป็นการออกกำลังภายใน” และ “ครอบคร้วจะทำให้สุขภาพดี” ซึ่งมีความหมายผิดไป จากใจความที่ต้องการ ทำให้การสื่อสารไม่ชัดเจน อาจทำให้เกิดความผิดได้

ควรแก้ไขเป็น เพื่อเป็นการออกกำลังภายในครอบคร้วจะทำให้สุขภาพดี

- โลกในปัจจุบันคงจะ เอาประเพณีแบบฝรั่งเข้ามาใช้อย่างเช่น ไม่แคร์ใคร

ประโยคนี้เว้นวรรคผิดเนื่องจากแยกกลุ่มคำกริยาออกจากกัน การอ่านจึงเป็นสองจังหวะ ทำให้ความไม่ต่อเนื่องกัน

ควรแก้ไขเป็น โลกในปัจจุบันคงจะเอาประเพณีแบบฝรั่งเข้ามาใช้อย่างเช่น ไม่แคร์ใคร

- มนุษย์เป็นผู้คิดค้นสิ่งต่าง ๆ โดยไม่มีการ หยุดยั้ง มี ความ ก้าว หน้า ทาง เทคโนโลยี

ประโยคนี้นั้นวรรคผิดเนื่องจากแยกพยางค์ที่เป็นส่วนของคำออกจากกัน
ซึ่งผิดลักษณะการเขียนที่ดี ทำให้เสียจังหวะการอ่าน

ควรแก้ไขเป็น - มนุษย์เป็นผู้คิดค้นสิ่งต่าง ๆ โดยไม่มีการหยุดยั้งมี
ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี

- ผู้คนจะมีความสามารถสะดวกสบายจนมาก เกินไป จนแทบจะ
ไม่ต้องเดินและยืน

ประโยคนี้นั้นวรรคผิด เนื่องจากเว้นโดยแยกกลุ่มคำขยายออกจากกัน ทำให้เสียจังหวะการอ่าน และอาจทำให้ตีความผิดไปจากเจตนาของผู้ส่งสาร

ควรแก้ไขเป็น ผู้คนจะมีความสามารถสะดวกสบายจนมากเกินไป
จนแทบจะไม่ต้องเดินและยืน

- ฉันได้เห็นวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งแข่งมอเตอร์ไซค์กันพอเขาแพ้ก็จะ....

ประโยคนี้นั้นวรรคผิด เนื่องจากแยกคำออกจากกัน ซึ่งผิดหลักการเขียน
คำในภาษาไทยและทำให้มีความหมายไม่ชัดเจน

ควรแก้ไขเป็น ฉันได้เห็นวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งแข่งมอเตอร์ไซค์กันพอเขา
แพ้ก็จะ....

- การที่วัยรุ่นไทย เลือกกคบเพื่อน ควรจะเลือกคบแต่เพื่อนที่ดี

ประโยคนี้นั้นวรรคผิด เนื่องจากแยกหน่วยนามออกจากหน่วยกริยา
ซึ่งผิดลักษณะการเขียนภาษาไทยที่ดี และทำให้เสียจังหวะการอ่าน

ควรแก้ไขเป็น การที่วัยรุ่นไทยเลือกคบเพื่อน ควรจะเลือกคบแต่
เพื่อนที่ดี

- เทคโนโลยี คงจะก้าวไกลขึ้น ไม่แน่มนุษย์ อาจจะสามาร
ติดต่อสื่อสารกับ มนุษย์ ต่าง ดาว ก็ได้ และ ในแง่ ที่ 2 อีก 50 ปีข้างหน้า โลกมนุษย์
อาจเสื่อมโทรมลง เพราะ ผล ของ อาชญากรรม โจร ผู้ร้าย และ ปัญหาที่ สำคัญที่สุด
คือ ปัญหา ยาเสพติด

ประโยคนี้นั้นวรรคเป็นช่วง ๆ โดยเขียนคำเว้นคำ คล้ายการเขียนคำใน
ภาษาอังกฤษ หรือโดยการแยกคำ เช่น ต่าง ดาว ทำให้จับใจความยาก และสื่อความหมาย
ผิดไป การเว้นวรรคเช่นนี้ผิดหลักภาษาไทย ที่ต้องเขียนข้อความเรียงติดต่อกันไป จะเว้นเมื่อ
จบประโยค หรือเมื่อต้องการแบ่งความคิดออกเป็นช่วง ๆ

ควรแก้ไขเป็น เทคโนโลยีคงจะก้าวไกลขึ้น ไม่แน่มนุษย์อาจจะ

สามารถติดต่อสื่อสารกับมนุษย์ต่างดาว ก็ได้ และในแง่ที่ 2 อีก 50 ปีข้างหน้าโลกมนุษย์ อาจเสื่อมโทรมลง เพราะผลของอาชญากรรม โจรผู้ร้าย และปัญหาที่สำคัญที่สุดคือ ปัญหายาเสพติด

4.2.2 ไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น หมายถึงการไม่เว้นช่วงระหว่างประโยค ไม่เว้น ช่วงระหว่างคำ หรือกลุ่มคำ ดังตัวอย่าง

- วัยรุ่นสมัยนี้ต้องการการดูแลความอบอุ่นและการเอาใจใส่

ประโยคนี้ไม่เว้นวรรคระหว่างคำนามคือ “การดูแล, ความอบอุ่น และการเอาใจใส่” ซึ่งทำหน้าที่กรรมในประโยค อาจทำให้ผู้อ่านสับสนเข้าใจผิดเป็น “ต้องการการดูแล ความอบอุ่น”

ควรแก้ไขเป็น วัยรุ่นสมัยนี้ต้องการการดูแล ความอบอุ่น และ การเอาใจใส่

- หมอเป็นอาชีพที่มีความก้าวหน้าและสามารถรักษาตนเองได้ และเมื่อคนในครอบครัวของข้าพเจ้าไม่สบายหมอเป็นอาชีพที่ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นอาชีพที่น่าทำ...

ประโยคนี้ไม่เว้นวรรคเมื่อจบเขียนประโยคใหม่ติดต่อไป ทำให้อ่านยาก และใจความที่ต้องการอาจไขว่เขวหรือสับสนได้

ควรแก้ไขเป็น หมอเป็นอาชีพที่มีความก้าวหน้าและสามารถรักษาตนเองได้และเมื่อคนในเมื่อคนในครอบครัวของข้าพเจ้าไม่สบาย หมอเป็นอาชีพที่ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นอาชีพที่น่าทำ...

- วัยรุ่นสมัยนี้ส่วนดี คือ การเล่นกีฬา เป็นบางคน ต้องการความอบอุ่น

ประโยคนี้เว้นวรรคผิดช่วงคือ เว้นระหว่างคำนาม “การเล่นกีฬา” และ คำขยาย “เป็น” ทำให้ใจความของประโยคผิดไป และเว้นระหว่างหน่วยนาม “บางคน” และ หน่วยกริยา “ต้องการความอบอุ่น” ซึ่งผิดหลักการเว้นวรรค

ควรแก้ไขเป็น วัยรุ่นสมัยนี้ส่วนดี คือ การเล่นกีฬาเป็น บางคน ต้องการความอบอุ่น

การขึ้นบรรทัดใหม่แทนการเว้นวรรค ดังตัวอย่าง

เมื่อเรียนจบข้าพเจ้า จะศึกษาต่อทางด้านดนตรีเพื่อ
 เปิดการแสดงและเปิดโรงเรียนสอนดนตรี
 เป็นโรงเรียนที่ไม่ใหญ่ ในจินตนาการของข้าพเจ้า
 ตอนนี้ข้าพเจ้าก็กำลังเรียนอยู่ที่โรงเรียน
 ข้าพเจ้าเพิ่งเริ่มไม่ค่อยเก่งเท่าไร

ตัวอย่างนี้มีตำแหน่งที่ควรเว้นวรรคแต่นักเรียนขึ้นบรรทัดใหม่แทนการ
 เว้นวรรคดังตัวอย่างบรรทัดที่ 2-5 ซึ่งผิดลักษณะการเขียนที่ดีคือจะขึ้นบรรทัดใหม่เมื่อเขียนข้อ
 ความสุดบรรทัด
 ควรแก้ไขเป็น

เมื่อเรียนจบ ข้าพเจ้าจะศึกษาต่อทางด้านดนตรีเพื่อเปิดการแสดง และเปิดโรงเรียนสอน
 ดนตรี เป็นโรงเรียนที่ไม่ใหญ่ในจินตนาการของข้าพเจ้า ตอนนี้ข้าพเจ้าก็กำลังเรียนอยู่ที่
 โรงเรียน ข้าพเจ้าเพิ่งเริ่มไม่ค่อยเก่งเท่าไร

จากการวิเคราะห์การเว้นวรรคผิดข้างต้นสรุปได้ว่า นักเรียนเว้นวรรค
 ผิด 2 ลักษณะ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น และการ
 ไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น

การเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น มี 2 ลักษณะได้แก่ เว้นวรรคคำ และเว้น
 วรรคกลุ่มคำ เว้นวรรคคำ คือ เว้นพยางค์ในคำมูล คำประสม และเว้นวรรคระหว่างคำเชื่อม
 กับนาม เว้นวรรคกลุ่มคำ ได้แก่ เว้นในกลุ่มคำกริยา กลุ่มคำขยาย และเว้นระหว่างหน่วย
 นามกับหน่วยกริยา ส่วนการไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น ได้แก่ การไม่เว้นวรรคเมื่อจบประโยค
 การไม่เว้นวรรคเพื่อแบ่งเนื้อความที่ไม่ต่อเนื่องกัน และขึ้นบรรทัดใหม่แทนการเว้นวรรค

4.3 ใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) ผิด

ยัติภังค์ คือ เครื่องหมายวรรคตอน ซึ่งราชบัณฑิตยสถาน (2530 : 12) อธิบาย
 ว่า “ใช้เขียนไว้สุดบรรทัดเพื่อต่อพยางค์หรือคำสมาส ซึ่งจำเป็นต้องเขียนแยกบรรทัดกัน เนื่อง
 จากมายู่ตรงสุดบรรทัดและไม่มีที่พอจะบรรจุคำเต็มได้” นักเรียนใช้ยัติภังค์ในที่ไม่ควรใช้ ดังนี้

ตัวอย่างที่ 1

ในปัจจุบัน บ้านเมืองของเรามีการเปลี่ยนทั้งในเรื่องเศรษฐกิจ
 -และสังคม ปัญหาที่มีผลต่อสังคมมากที่สุดคือปัญหาวัยรุ่น ซึ่งมีปัญหามากมายที่
 -เกิดขึ้น
 ในปัจจุบัน มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น เช่น ใน
 เรื่อง
 -อารมณ์แปรปรวนอยู่เสมอ ทำให้เด็กหันมาอยู่กับเพื่อนมากกว่าครอบครัว
 -และในการคบเพื่อนของเด็กวัยรุ่นสมัยนี้ แตกต่างกับวัยรุ่นสมัยก่อน

นักเรียนใช้ยัติภังค์ผิดเนื่องจากใช้ต้นข้อความทุกบรรทัดเหมือนการขึ้นหัวข้อซึ่ง
 ผิดหลักการใช้ยัติภังค์ที่กำหนดให้ใช้หลังคำสุดบรรทัดซึ่งไม่มีที่พอจะบรรจุคำเต็มได้ต้องเขียน
 แยกบรรทัดกัน
 ควรแก้ไขเป็น

ในปัจจุบัน บ้านเมืองของเรามีการเปลี่ยนทั้งในเรื่องเศรษฐกิจและสังคม ปัญหา
 มีผลต่อสังคมมากที่สุดคือปัญหาวัยรุ่น ซึ่งมีปัญหามากมายที่เกิดขึ้น
 ในปัจจุบัน มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น เช่น ในเรื่อง
 อารมณ์แปรปรวนอยู่เสมอ ทำให้เด็กหันมาอยู่กับเพื่อนมากกว่าครอบครัวและในการ
 คบเพื่อนของเด็กวัยรุ่นสมัยนี้ แตกต่างกับวัยรุ่นสมัยก่อน

ตัวอย่างที่ 2

อนาคตที่ข้าพเจ้าใฝ่ฝันอยากเป็น คืออยากเป็นหมอ เป็นครู เป็นแอร์-
 เป็นสจ๊วต เป็นนักธุรกิจ...

ตัวอย่างที่ 3

โลกของเรา ... มีทั้งดีและไม่ดี เพราะเทคโนโลยีจะทำให้เกิดผลเสีย-
 และผลดี ผลดีคือ โลกเราก็จะ....

จากตัวอย่าง นักเรียนใช้ยัติภังค์หลังคำว่า “แอร์” ในตัวอย่างที่ 2 และคำว่า “เสีย” ในตัวอย่างที่ 3 ซึ่งผิดหลักการใช้เครื่องหมายยัติภังค์ ที่จะเขียนไว้สุดบรรทัดเพื่อต่อ พยางค์หรือคำสมาส ซึ่งจำเป็นต้องเขียนแยกบรรทัด แต่คำว่า “เป็นแอร์” และ “เป็นสจ๊วต” เป็นคนละคำกัน เช่นเดียวกับ คำว่า “ผลเสีย” เป็นคำที่สมบูรณ์แล้ว

ควรแก้ไขเป็น

อนาคตที่ข้าพเจ้าใฝ่ฝันอยากเป็น คืออยากเป็นหมอ เป็นครู เป็นแอร์
เป็นสจ๊วต เป็นนักธุรกิจ...

โลกของเรา ... มีทั้งดีและไม่ดี เพราะเทคโนโลยีจะทำให้เกิดผลเสีย
และผลดี ผลดีคือ โลกเราก็จะ....

ตัวอย่างที่ 4

ถึงแม้ใครจะว่าข้าพเจ้า “เซย” แต่ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจหรอกค่ะ ข้าพเจ้าจะ-
ขอบคุณคนที่ว่าข้าพเจ้าเซย ถ้าข้าพเจ้าเซยข้าพเจ้าก็ตั้งใจที่ไม่ทำให้พ่อแม่เสียใจ แต่ถ้าใคร-
จะแต่งแบบไหนข้าพเจ้าก็จะไม่ยุ่ง ... แต่ถ้าข้าพเจ้าโตขึ้น ... ข้าพเจ้าจะไม่แต่งตัวแบบ-
วัยรุ่นสมัยนี้

จากตัวอย่างนักเรียนใช้เครื่องหมายยัติภังค์หลังคำสุดท้ายของบรรทัด “จะ,
ใคร, แบบ” ซึ่งผิดเนื่องจากคำเหล่านี้เป็นคำที่สมบูรณ์ในบรรทัดแล้ว ไม่ต้องใช้เครื่องหมาย
ยัติภังค์

ควรแก้ไขเป็น

ถึงแม้ใครจะว่าข้าพเจ้า “เซย” แต่ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจหรอกค่ะ ข้าพเจ้าจะ
ขอบคุณคนที่ว่าข้าพเจ้าเซย ถ้าข้าพเจ้าเซยข้าพเจ้าก็ตั้งใจที่ไม่ทำให้พ่อแม่เสียใจ แต่ถ้าใคร
จะแต่งแบบไหนข้าพเจ้าก็จะไม่ยุ่ง ... แต่ถ้าข้าพเจ้าโตขึ้น ... ข้าพเจ้าจะไม่แต่งตัวแบบ
วัยรุ่นสมัยนี้

จากการวิเคราะห์การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ผิดข้างต้นสรุปได้ว่ามี 3 ลักษณะ
ได้แก่ ใช้หน้าคำทุกต้นบรรทัด ใช้หลังคำที่สมบูรณ์ และหลังคำสุดท้ายของบรรทัด

ตาราง 1 สรุปข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า ปีการศึกษา 2545 จำนวน 443 คน

ลักษณะข้อผิดพลาด	จำนวนคน	ร้อยละ
1. การใช้คำ	439	99.10
1.1 ใช้คำผิดความหมาย	167	37.70
1.2 ใช้คำเชื่อมผิด	15	3.39
1.3 ใช้คำฟุ่มเฟือย	74	16.70
1.4 ใช้ภาษาพูดในการเขียน	193	43.57
2. การใช้ประโยค	264	59.59
2.1 ลำดับคำในประโยคผิด	24	5.42
2.2 จัดบทต่างๆในประโยคไม่เหมาะสม	127	28.67
2.3 ขาดคำที่จำเป็น	132	29.80
2.4 ใช้คำเกิน	114	25.73
3. การสะกดการันต์	228	51.47
3.1 ผิดพยัญชนะ	142	32.05
3.2 ผิดที่สระ	65	14.67
3.3 ผิดที่การันต์	19	4.29
3.4 ผิดที่วรรณยุกต์	114	25.73
4. การใช้วรรคตอน	62	14
4.1 ใช้ย่อหน้าผิด	32	7.22
4.2 เว้นวรรคผิด	20	4.51
4.3 ใช้เครื่องหมายยัติภังค์ผิด	10	2.26

จากตาราง สรุปการเขียนภาษาไทยผิดพลาดจากเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 443 คน ซึ่งมีข้อผิดพลาด 4 ด้านได้แก่ ด้านการใช้คำ การใช้ประโยค การสะกดการันต์ และการใช้วรรคตอน ผลการวิเคราะห์พบว่า

1. นักเรียนผิดพลาดด้านการใช้คำจำนวน 439 คน คิดเป็นร้อยละ 99.10 จำแนกตามลักษณะของข้อผิดพลาดได้ดังนี้
 - 1.1 ใช้คำผิดความหมาย จำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 37.70
 - 1.2 ใช้คำเชื่อมผิดจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.39
 - 1.3 ใช้คำฟุ่มเฟือย จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 16.70
 - 1.4 ใช้ภาษาพูดในการเขียน จำนวน 193 คน คิดเป็นร้อยละ 43.57
2. นักเรียนผิดพลาดด้านการใช้ประโยค จำนวน 264 คน คิดเป็นร้อยละ 59.59 จำแนกตามลักษณะของข้อผิดพลาดได้ดังนี้
 - 2.1 ลำดับคำในประโยคผิด จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 5.42
 - 2.2 จัดบทต่างๆในประโยคไม่เหมาะสม จำนวน 127 คน คิดเป็น ร้อยละ 28.67
 - 2.3 ขาดคำที่จำเป็น จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 29.80
 - 2.4 ใช้คำเกิน จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 25.73
3. นักเรียนผิดพลาดด้านการสะกดการันต์ จำนวน 228 คน คิดเป็นร้อยละ 51.47 จำแนกตามลักษณะของข้อผิดพลาดได้ดังนี้
 - 3.1 ผิดที่พยัญชนะ จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 32.05
 - 3.2 ผิดที่สระ จำนวน 65 คน คิดเป็น ร้อยละ 14.67
 - 3.3 ผิดที่การันต์ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.29
 - 3.4 ผิดที่วรรณยุกต์ จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 25.73
4. นักเรียนผิดพลาดด้านการใช้วรรคตอน จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 14 จำแนกตามลักษณะของข้อผิดพลาดได้ดังนี้
 - 4.1 ใช้ย่อหน้าผิด จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 7.22
 - 4.2 เว้นวรรคผิด จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 4.51
 - 4.3 ใช้เครื่องหมายยัติภังค์ผิด จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.26

บทที่ 3

สาเหตุการเขียนภาษาไทยผิดพลาดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545

การเขียนเป็นการบันทึกหรือถ่ายทอดความรู้ ความคิด ตลอดจนประสบการณ์ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรทั้งยังเป็นทักษะทางภาษาที่ต้องอาศัยความรู้พื้นฐานจากการฟัง การพูด และการอ่าน ตลอดจนความรู้ด้านหลักภาษา ด้วยเหตุนี้การเขียน จึงมีความซับซ้อนกว่าทักษะอื่น ๆ จึงทำให้นักเรียนเขียนผิดพลาดและบกพร่องอยู่เสมอ

การวิเคราะห์สาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนนี้ได้อาศัยแนวทางจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องรวมทั้งสอบถามจากนักเรียนบางประเด็นสรุปได้ 6 ประการดังนี้

1. การสับสนเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด
2. การใช้แนวเทียบผิด
3. การเขียนตามภาษาพูดและตามการออกเสียง
4. การไม่รู้ความหมายของคำ
5. การไม่รู้หลักภาษาดีพอ
6. การเขียนตกหล่นเพราะขาดความระมัดระวัง

1. การสับสนเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด

พระยาอุปกิจศิลปสาร (2545 : 23) ได้อธิบายว่า “ตัวสะกด คือ พยัญชนะที่ประกอบอยู่ข้างท้ายสระ และมีเสียงประสมเข้ากับสระ ทำให้นักขึ้นตามฐานของพยัญชนะ เช่น กา เป็น กาก กาง ... เป็นต้น”

เนื่องจากตัวสะกดในภาษาไทยมีถึง 8 มาตรา มาตราที่ใช้ตัวสะกดเพียงตัวเดียวได้แก่ แม่กง แม่กม แม่เกย และแม่เกอว ส่วนอีก 4 มาตรา คือ แม่กก แม่กต แม่กบ และแม่กน ใช้ตัวสะกดได้หลายตัว ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักเรียนสับสน และเขียนผิดดังนี้

1.1 ใช้ตัวสะกด แม่กต ผิด

แม่กต เป็นมาตราที่มีตัวสะกดมากถึง 18 ตัว ได้แก่ จ ช ซ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ต ด ถ ท ธ ศ ษ ส ตร และ ทร คำที่สะกดด้วย แม่กต มีจำนวนมาก และมักเป็นคำที่มาจากภาษาบาลี-สันสกฤต ซึ่งจัดเป็นคำยาก นักเรียนจึงมักเขียนผิด ดังตัวอย่าง

สุจริต

เขียนเป็น

สุจริต , สุจริส

ตำรวจ

เขียนเป็น

ตำรวจ

<u>ภาพพจน์</u>	เขียนเป็น	<u>ภาพพด</u>
<u>สาหัส</u>	เขียนเป็น	<u>สาหัด</u>
<u>สุภาษิต</u>	เขียนเป็น	<u>สุภาสิต</u>
<u>ภัยพิบัติ</u>	เขียนเป็น	<u>ภัยพิบัด</u>
<u>สามารถ</u>	เขียนเป็น	<u>สามารต</u>

1.2 ใช้ตัวสะกด แม่กน ผิด

แม่กน เป็นมาตราที่มีตัวสะกด 6 ตัว ได้แก่ น ฦ ฦ พ ญ ทำให้นักเรียนสับสนและมักเขียนผิด ดังตัวอย่าง

<u>สันติราษฎร์</u>	เขียนเป็น	<u>สัลติราษฎร์</u>
<u>จักรวาล</u>	เขียนเป็น	<u>จักรวาน</u>
<u>คำนวณ</u>	เขียนเป็น	<u>คำนวณ</u>
<u>ลำธาร</u>	เขียนเป็น	<u>ลำธาน</u>
<u>ปัญหา</u>	เขียนเป็น	<u>ปัญหา</u>
<u>ทารุณ</u>	เขียนเป็น	<u>ทารุน</u>
<u>โจร</u>	เขียนเป็น	<u>โจน</u>
<u>กังวล</u>	เขียนเป็น	<u>กัวน</u>
<u>บันทึก</u>	เขียนเป็น	<u>บันทิต</u>

1.3 ใช้ตัวสะกด แม่กบ ผิด

แม่กบ เป็นมาตราที่มีตัวสะกด 6 ตัว ได้แก่ บ ป พ ภ ฟ ปร จึงทำให้นักเรียน สับสนและมักเขียนผิด ดังตัวอย่าง

<u>อักษะ</u>	เขียนเป็น	<u>อักษพ</u>
<u>รบ</u>	เขียนเป็น	<u>รพ</u>
<u>ประสพผล</u>	เขียนเป็น	<u>ประสพผล</u>

1.4 ใช้ตัวสะกด แม่กก ผิด

แม่กก เป็นมาตราที่มีตัวสะกด 6 ตัว ได้แก่ ก ข ค ฦ ฦ กร ฦ เป็นอีกมาตราหนึ่งซึ่งนักเรียนมักเขียนผิด ดังตัวอย่าง

<u>บริจาค</u>	เขียนเป็น	<u>บริจาก</u>
<u>บุคลิก</u>	เขียนเป็น	<u>บุคลิฦ</u>
<u>อุปสรรค</u>	เขียนเป็น	<u>อุปสัฦ</u>

2. การใช้แนวเทียบผิด

แนวเทียบ หมายถึง การใช้คำโดยมีแนวเทียบกับคำที่มีเสียงเหมือนกัน คล้ายกัน คำที่อยู่ใกล้กันและมีความหมายใกล้เคียงกัน เป็นคำที่เคยเขียน หรือเคยเห็นมาแล้ว เนื่องจากไม่มั่นใจว่าจะเขียนอย่างไร ทำให้ใช้คำผิด ดังนี้

2.1 เทียบกับคำที่ออกเสียงเหมือนกัน หมายถึง การใช้คำผิดเนื่องจากใช้คำที่มีเสียงเดียวกัน ดังตัวอย่าง

สัมพันธ์	เขียนเป็น	สัมพันธ์
คำว่า “สัมพันธ์” เขียนผิด เพราะอาจเทียบ “พันธ์” ซึ่งหมายถึง “ผูกพัน, เกี่ยวข้อง” กับ “พันธ์” ซึ่งหมายถึง “พวกพ้อง, พี่น้อง, วงศ์วาน”		

บาดเจ็บ	เขียนเป็น	บาทเจ็บ
คำว่า “บาดเจ็บ” เขียนผิด เพราะอาจเทียบกับคำว่า กับ “บาท” ซึ่งหมายถึง ดิน, พระบาท		

สังเกต	เขียนเป็น	สังเกต
คำว่า “สังเกต” เขียนผิด เพราะอาจเทียบกับคำว่า “เหตุ” ซึ่งเป็นคำที่เขียนใกล้เคียงกันและเป็นตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา		

เหน็ดเหนื่อย	เขียนเป็น	เหน็จเหนียว
คำว่า “เหน็ดเหนื่อย” เขียนผิด เพราะอาจเทียบกับคำว่า “บำเหน็จ” ซึ่งหมายถึง รางวัล ,ค่าเหนื่อย , ค่าความชอบเป็นพิเศษ หรือ “กำเหน็จ” ซึ่งหมายถึง ค่าจ้างทำเครื่องเงิน หรือทองรูปพรรณ ส่วน “เหน็ดเหนื่อย” หมายถึง อ่อนเพลียเพราะทำงาน		

หน้าอันตราย	เขียนเป็น	หน้าอันตราย
คำว่า “หน้า” เขียนผิด เพราะอาจเทียบกับคำว่า “หน้า” ซึ่ง หมายถึง “ด้านที่อยู่ตรงข้ามกับหลัง”		

อักเสบ	เขียนเป็น	อักเสพ
คำว่า “อักเสบ” เขียนผิด เพราะอาจเทียบคำว่า “เสบ” กับ “เสพ” ซึ่งออกเสียงเหมือนกัน		

โอกาส	เขียนเป็น	โอกาส
คำว่า “โอกาส” ซึ่งหมายถึง “ช่อง, ทาง, เวลาที่เหมาะสม” เขียนผิดเพราะอาจเทียบกับคำว่า “อากาศ” ซึ่งหมายถึง “ที่ว่างเปล่า, ลม”		

เกียรติบัตร	เขียนเป็น	เกียรติบัติ
คำว่า “เกียรติบัตร” ซึ่งหมายถึง เอกสารแสดงความยกย่องนับถือ เขียนผิดเพราะอาจเทียบกับคำว่า “สมบัติ” ซึ่งหมายถึง “ความถึงพร้อม , ลักษณะประจำของสาร”		

บัญชา เขียนเป็น **บรรพชา**

คำว่า “บัญชา” เขียนผิด เพราะอาจเทียบกับคำว่า “บรรพชา” ซึ่งหมายถึง “การบวช”

ตลอดกาล เขียนเป็น **ตลอดการ**

คำว่า “กาล” ซึ่งหมายถึง “เวลา” คำว่าตลอดกาล เขียนผิดเพราะอาจเทียบกับคำว่า “การ” ซึ่งหมายถึง “ผู้ทำงาน”

รัชกาล เขียนเป็น **รัชการ**

คำว่า “รัชกาล” ซึ่งหมายถึง “เวลาครองราชย์สมบัติแห่งพระราชองค์หนึ่งๆ” เขียนผิดเพราะอาจเทียบกับคำว่า “ราชการ” ซึ่งหมายถึง “การทำงานของพระเจ้าแผ่นดิน”

2.2 เทียบกับคำที่ออกเสียงคล้ายกัน หมายถึง การใช้คำที่มีเสียงคู่กันในขณะที่เสียงควบกล้ำ และ ไม่ควบกล้ำ ดังตัวอย่าง

คบเพื่อน เขียนเป็น **ครบเพื่อน**

คำว่า “คบ” หมายถึง “เข้าเป็นพวกกัน” เขียนผิด เพราะอาจเทียบกับคำว่า “ครบ” ซึ่งหมายถึง “เต็มจำนวนที่กำหนดไว้”

รังเกียจ เขียนเป็น **รังเกลียด**

คำว่า “รังเกียจ” หมายถึง “เกลียด, ไม่พอใจ” เขียนผิด เพราะอาจเทียบกับคำว่า “เกลียด” ซึ่งหมายถึง “ชัง, รังเกียจมาก”

vikuti เขียนเป็น **vikij**

คำว่า “vikuti” หมายถึง “ชั้นอันตรายในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ” เขียนผิดเพราะอาจเทียบ “กฤติ” กับคำว่า “กิจ” ซึ่งหมายถึง “ธุระ, งาน”

gongjor เขียนเป็น **grongjor**

คำว่า “gongjor” หมายถึง “สิ่งที่มีรูปเป็นวงกลมมีริมเป็นแฉก ๆ ล้อมรอบ” เขียนผิด เพราะอาจเทียบกับคำว่า “ทรงสัตว์” ซึ่งหมายถึง “สิ่งที่ทำเป็นซี่ ๆ สำหรับขึงสัตว์”

2.3 เทียบกับคำที่อยู่ใกล้เคียง หมายถึง การเขียนผิดหรือใช้คำผิด เนื่องจากอิทธิพลของคำที่มักใช้คู่กัน ดังตัวอย่าง

สวดกสบาย เขียนเป็น **สวดกสะบาย หรือ สดวกสบาย**

คำว่า “สวดก” และ “สบาย” ใช้ผิดเนื่องจาก 2 คำนี้มักใช้คู่กัน ออกเสียง “อะ” เหมือนกัน คำหนึ่งประวัตรชนีย์ แต่อีกคำหนึ่งไม่ประวัตรชนีย์นักเรียนจึงสับสน

คารม ใช้ **คมคาย**

คำว่า “คารม” ใช้ผิด เพราะคำนี้มักใช้คู่กับคำว่า “คมคาย” เป็น “คารมคมคาย” เมื่อต้องการใช้คำที่หมายถึง “ถ้อยคำที่คมคาย, ฝ่ปาก” จึงสับสน เช่น “วัยรุ่น...ไม่หลงเชื่อคมคายของคนแปลกหน้า”

2.4 เทียบกับคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหรือเกี่ยวข้องกัน

ทรุดโทรม ใช้ ความโทรม

คำว่า “ทรุดโทรม” หมายถึง ร่วงโรย, เสื่อม ใช้ผิดเป็น “โทรม” ซึ่งหมายถึง “เสื่อมสภาพเดิม” อาจเป็นเพราะทั้ง 2 คำนี้ มีความหมายและเสียงใกล้เคียงกัน

คำว่า “แปลงเพศ” หมายถึง “เปลี่ยนเพศชายให้เป็นเพศหญิงหรือเปลี่ยนเพศเพศหญิงให้เป็นเพศชาย” ใช้ผิดเป็น “เปลี่ยนแปลงเพศ” หมายถึง “ทำให้ลักษณะเพศต่างไป” อาจเป็นเพราะสับสนเกี่ยวกับความหมายที่ใกล้เคียงกันดูเหมือนจะแทนกันได้

คำว่า “กิริยา” หมายถึง “อาการที่แสดงออกมาด้วยกาย” ใช้ผิดเป็น “อาการ” ซึ่งหมายถึง “สภาพ , ความเป็นอยู่” อาจเป็นเพราะ ทั้ง 2 คำนี้ มักใช้คู่กันว่า “กิริยาอาการ” จึงทำให้สับสนและใช้ผิด

3. การเขียนตามภาษาพูดและตามการออกเสียง

เขียนตามภาษาพูด หมายถึง เคยพูดออกเสียงคำอย่างไรเมื่อเขียนก็เขียนตามการออกเสียงนั้น

ในชีวิตประจำวันเราจะใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนปะปนกันไป ดังที่ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2536 : 167, อ้างอิงจาก Prasitratasin : 1988a Spoken and written Thai : a stylistic continuum. p. 25) กล่าวว่า “มีลักษณะบางอย่างที่ระบุความเป็นภาษาพูดและภาษาเขียน เราไม่สามารถแยกทั้ง 2 วัจนลีลา ออกจากกันได้ ภาษาพูดแท้กับภาษาเขียนแท้เปรียบเสมือนขั้ว 2 ขั้ว ที่อยู่ตรงข้ามกันและการใช้ภาษาแบบต่างๆ จะเอียงไปทางขั้วภาษาพูดหรือภาษาเขียน ขึ้นอยู่กับว่าการใช้ภาษานั้นมีลักษณะของภาษาพูดหรือภาษาเขียนมากกว่ากัน” ด้วยเหตุดังกล่าว นักเรียนจึงมักใช้ภาษาพูดในการเขียน ดังนี้

3.1 เขียนตามภาษาปาก ดังตัวอย่าง

ถูก	ใช้เป็น	โดน
มาก	ใช้เป็น	หน้าดู , เยอะ,จนเต็มแก่
คาด	ใช้เป็น	กะ
ฝ่าฝืน	ใช้เป็น	แหก
มัก	ใช้เป็น	ชอบ
ชื่นชม	ใช้เป็น	ปลื้ม
เกียจคร้าน	ใช้เป็น	ขี้เกียจ
หาก	ใช้เป็น	ถ้าเกิดว่า

3.2 เขียนโดยตัดส่วนของคำ หมายถึง การเขียนเพียงบางส่วนของคำ ดังตัวอย่าง

โทรศัพท์มือถือ	ใช้เป็น	มือถือ
เกสัซกร	ใช้เป็น	เกสัซ
ห้างสรรพสินค้า	ใช้เป็น	ห้าง
เจริญรุ่งเรือง	ใช้เป็น	รุ่ง

3.3 ใช้คำเสริม หมายถึง การใช้คำบอกมาลา ใช้คำบอกสถานภาพ ใช้กลุ่มคำที่บอกว่าผู้พูดจบการให้ตัวอย่างแล้ว และใช้คำอุทานเสริมบท ในการเขียน ดังตัวอย่าง

“ใช่ไหมล่ะคะ”

“สะอาดแน่เลย”

“หรือคะ”

“ดีกว่าครับ”

“อาจหายก็ได้ใครจะไปรู้”

“หมอบอกตลอดอะไรทำนองนั้น”

“รถรา”

“ดีกว่ามนุษย์ด้วยซ้ำไป”

จากตัวอย่าง นักเรียนใช้คำเสริม ซึ่ง นววรรณ พันธุมเมธา (2525? : 72) กล่าวว่า “ไม่ค่อยใช้เมื่อสื่อสารด้วยการเขียน แต่มักใช้เสมอเมื่อสื่อสารด้วยการพูด ทำให้คำพูดน่าฟังไม่ห้วนสั้นเกินไป ทั้งช่วยเน้นเจตนาของผู้พูดอีกด้วย” นักเรียนนำคำเสริมมาใช้ในการเขียนซึ่งแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลประการหนึ่งของภาษาพูดที่มีต่อการเขียน

3.4 ใช้คำตามการออกเสียง หมายถึง การเขียนคำตามเสียงที่ออก เนื่องจากการออกเสียงในการพูดหรือสนทนา ซึ่งส่วนใหญ่มักจะออกเสียงต่างไปจากการเขียน เช่น ออกเสียง ร, ล ควบกล้ำ ไม่ถูกต้อง ออกเสียงไม่เต็มพยางค์ ออกเสียงสระวรรณยุกต์ผิด จึงมักเขียนผิดไปด้วย ดังนี้

- ออกเสียง ร , ล ควบกล้ำ ผิด ดังตัวอย่าง

เรา	เขียนเป็น	เลา
รู้	เขียนเป็น	ลั่ว
หรือ	เขียนเป็น	หลอก
แพะระบาด	เขียนเป็น	แพ่ระบาด
ออสเตรเลีย	เขียนเป็น	ออสเตเลีย
- ออกเสียงวรรณยุกต์ผิด ดังตัวอย่าง		
ไหม	เขียนเป็น	ม้าย
สัก	เขียนเป็น	ซัก

เขา	เขียนเป็น	เค้า
วันหนึ่ง	เขียนเป็น	วันหนึ่ง
- ออกเสียงสระผิด ดังตัวอย่าง		
โน้น	ใช้เป็น	นั่น ,
โน่น	ใช้เป็น	นั่น
เปล่า	ใช้เป็น	ป่าว , ปล่าว
เสียนะ	ใช้เป็น	ชนะ
หรือ	ใช้เป็น	รี
- ออกเสียงโดยการกลมกลืนเสียง, ยืดเสียงสระสั้น เป็นสระเสียงยาว ดังตัวอย่าง		
อย่างไร	ใช้เป็น	ยังไ
อย่างนี้	ใช้เป็น	ยังจี
คึกคะนอง	ใช้เป็น	คึกคานอง

4. การไม่รู้ความหมายของคำ

คำในภาษาไทยหลายคำที่มีความหมายคล้ายกัน แต่ไม่สามารถใช้แทนกันได้ เมื่อ นักเรียนไม่รู้ความหมายของคำหรือไม่ได้สังเกตความแตกต่างของความหมาย จึงใช้คำไม่ตรงตามความหมาย ใช้คำไม่สัมพันธ์ หรือ ขัดแย้งกับบริบท เนื่องจากเสียงของคำเหมือนกัน คล้ายกัน หรือใกล้เคียงกันทำให้ใช้คำผิดได้ ดังตัวอย่าง

คำว่า “แก้ไข” ใช้เป็น “แก้ช้ย” อาจเป็นเพราะ “แก้ไข” หมายถึง ดัดแปลงให้ดีขึ้น ส่วน “ช้ย” หมายถึง ความสิ้นไป ใช้กับคำว่า “อายุ” เป็น “อายุช้ย”

คำว่า “ตลอดกาล” ใช้เป็น “ตลอดการ” อาจเป็นเพราะไม่รู้ว่าความหมายของคำว่า “กาล” ซึ่งหมายถึง “เวลา, คราว, ครั้ง, หน” ส่วน “การ” หมายถึง “งาน”

คำว่า “ประสบผล” ใช้เป็น “ประสพผล” อาจเป็นเพราะไม่รู้ว่า “ประสบ” หมายถึง “พบ, พบปะ, พบเห็น” ส่วน “ประสพ” เป็นคำนามหมายถึง “การเกิดผล”

คำว่า “เพศสัมพันธ์” ใช้เป็น “เพศสัมพันธ์” อาจเป็นเพราะ ไม่รู้ว่า “สัมพันธ์” หมายถึง “ผูกพัน , เกี่ยวข้อง” ส่วน “สัมพันธ์” หมายถึง “การถูกต้องที่ทำให้เกิดความรู้สึก” และทั้ง 2 คำนี้ก็ออกเสียงใกล้เคียงกัน

คำว่า “รังเกียจ” ใช้เป็น “รังเกลียด” อาจเป็นเพราะไม่รู้ว่า “รังเกียจ” หมายถึง “เกลียด, ไม่พอใจ” ส่วน “เกลียด” หมายถึง “ชัง, รังเกียจมาก” อันเป็นความหมายที่คล้ายกันแต่ใช้แทนกันไม่ได้

คำว่า “แฝง” ใช้เป็น “แอบ” อาจเป็นเพราะไม่รู้ว่ “แฝง” หมายถึง ซ่อน, แฝง ส่วน “แอบ” หมายถึง “ทำโดยไม่ให้ผู้อื่นรู้เห็น”

คำว่า “ขาดแคลน” ใช้เป็น “ขาดตัว” อาจเป็นเพราะไม่รู้ว่ “ขาดตัว” หมายถึง “จำกัดราคาที่ไม่เพิ่มไม่ลด” ส่วน “ขาดแคลน” หมายถึง “อืดขัด, ขัดสน”

คำว่า “การม” ใช้เป็น “คมคาย” อาจเป็นเพราะไม่รู้ว่ “คมคาย” หมายถึง “ฉลาด ไหวพริบดี” ส่วน “การม” หมายถึง “ถ้อยคำที่คมคาย”

5. การไม่รู้หลักภาษาดีพอ

อารีย์ สหชาติโกสัย (2523 : 20) อธิบายว่ “หลักภาษา หมายถึง การศึกษาด้านอักขรวิธี วจิวิภาค วากยสัมพันธ์ และฉันทลักษณ์”

การไม่รู้หลักภาษา หมายถึง การไม่มีความรู้ไม่แม่นยำ ในเรื่องการประวัตรรชนีัย การใช้ “ไ,ไ” การใช้คำ “บัน” การเว้นวรรคตอน และหลักเกณฑ์การเขียน ดังนี้

5.1 การประวัตรรชนีัย

คำในภาษาไทยที่ออกเสียง “อะ” มีทั้งตัวที่ประวัตรรชนีัยและไม่ประวัตรรชนีัย คำที่ประวัตรรชนีัยก็ออกเสียง “อะ” เต็มเสียงบ้างไม่เต็มเสียงบ้าง จึงทำให้นักเรียนสับสนและเขียนผิด ซึ่งกรมวิชาการ (2536 : 29) ได้ให้หลักสังเกต ดังนี้

คำที่ประวัตรรชนีัย

1. คำบางคำ เดิมมีความหมายแจ่มแจ้ง แต่เมื่อใช้นานเสียงก็กร่อนลงเหลือเป็นพยางค์ที่ประวัตรรชนีัย เช่น ฉันทัน เป็น ฉันทัน
2. คำที่ออกเสียง ในพยางค์กลางมักประวัตรรชนีัย เช่น สับประรด
3. คำที่ใช้ ป ในภาษาบาลี และใช้ พร ในภาษาสันสกฤต เมื่อนำมาใช้ในภาษาไทยจะไม่ประวัตรรชนีัยหลัง “ป” แต่ประวัตรรชนีัยหลัง “พร” เช่น ปทุม - ประทุม
4. คำที่มาจากภาษาบาลี - สันสกฤต ที่มีพยางค์ท้ายออกเสียง “อะ” เต็มเสียง มักจะประวัตรรชนีัย เช่น คณะ

คำที่ไม่ประวัตรรชนีัย

1. ในคำสมาส พยางค์ที่มีเสียง “อะ” กึ่งมาตราไม่ประวัตรรชนีัย เช่น พลศึกษา
2. คำที่ออกเสียง “อะ” ไม่เต็มเสียง
3. คำไทยพยางค์เดียวที่ใช้พยัญชนะตัวเดียว และอ่านออกเสียง “อะ” โดยไม่ประวัตรรชนีัย มี 2 คำ คือ ฐ และ ณ

หลักสังเกตเหล่านี้ค่อนข้างละเอียด นักเรียนในระดับนี้อาจจะยังไม่เข้าใจ ไม่ใส่ใจจำหลักเกณฑ์ จึงทำให้สับสน และใช้ผิด ดังตัวอย่าง

ตะลิ่ง

เขียนเป็น

ตลิ่ง

ฉนั้น	เขียนเป็น	ฉนั้น
สเดื่อ	เขียนเป็น	สเดื่อ
สเดวก	เขียนเป็น	สเดวก
คหนอง	เขียนเป็น	คหนอง
สบาย	เขียนเป็น	สบาย
วิศวกร	เขียนเป็น	วิศวะกร
วาทะกัย	เขียนเป็น	วาทะกัย
ธรรกิจ	เขียนเป็น	ธรรกิจ

5.2 การใช้ “ไ” “ใ”

การใช้สระ “ไ” และ “ใ” พระยาอุปกิตศิลปสาร (2545:45) ได้อธิบายว่า “ไม้ม้วนมีแบบกำหนดให้ใช้ 20 คำ คือ ใ ใจ ให้ ไน ใหม่ ไส ใคร ไคร ไย ไค ใช้ ไหล ใส่ สะกั ใต้ ไหญ่ ไช้ ใบัว ไกล ใโบ ไม้ม้วนลายพ้องใช้ในคำไทยทั้งหมดนอกจากไม้ม้วน 20 อย่างหนึ่ง และใช้ในคำที่มาจากสระ อี , อี , เอ และโอ ใน บาลีและสันสกฤต”

หลักเกณฑ์การใช้ “ไ” นักเรียนได้เรียนมาแล้วในระดับประถมศึกษา แต่การใช้ “ใ” ในคำที่มาจากภาษาบาลีและสันสกฤตนั้น นักเรียนยังไม่ได้เรียน อย่างไรก็ตามหลักเกณฑ์บางประการเป็นเรื่องที่นักเรียนรู้อยู่แล้ว แต่อาจไม่แม่นยำจึงทำให้เขียนผิด ดังตัวอย่าง

ใกล้	เขียนเป็น	ใกล้
ไฝฝั้น	เขียนเป็น	ไฝฝั้น
หลงไหล	เขียนเป็น	หลงไหล
ใต้	เขียนเป็น	ใต้
ไหน	เขียนเป็น	ไหน
วัย	เขียนเป็น	ไว

5.3 การใช้ “บัน”

การเขียนคำ “บัน” มี 5 คำ ได้แก่ “บันดาล, บันได, บันทึก, บันทึง, บันลือ” แต่ นักเรียนสับสนกับคำที่ใช้ “บรร” จึงเขียนผิด ดังตัวอย่าง

บันได	เขียนเป็น	บรรได
-------	-----------	-------

5.4 ไตรยางศ์และการผันอักษร

การใช้รูปวรรณยุกต์ กรมวิชาการ (2526 : 26) ได้ให้หลักสังเกตดังนี้

1. คำไทยผันเสียงวรรณยุกต์ได้ 5 เสียง การใช้รูปวรรณยุกต์อื่นไม่ค่อยมีปัญหาที่มักใช้ผิดคือ การใช้ไม้ตรีกับอักษรต่ำ ไม้ตรีใช้กับอักษรกลางเท่านั้น ส่วนคำมีเสียงวรรณยุกต์ตรีซึ่งมีพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำต้องใช้ไม้โท

2. คำที่มาจากภาษาซึ่งมีรูปวรรณยุกต์และมีเสียงวรรณยุกต์ เช่น ภาษาจีน เวลาเขียนมักจะเขียนตามเสียงที่ออกและถ้ามีรูปวรรณยุกต์ก็ใช้ผันตามหลักไวยากรณ์

นักเรียนอาจไม่รู้ไม่เข้าใจ หรือจำหลักดังกล่าวไม่ได้จึงใช้วรรณยุกต์ผิด

ดังตัวอย่าง

ช่วย	เขียนเป็น	ช่วย
ว่าง	เขียนเป็น	ว่าง
แ่ง	เขียนเป็น	แ่ง
มั่วสุม	เขียนเป็น	มั่วสุม
ตอบ	เขียนเป็น	ตอบ
คอยจ้อง	เขียนเป็น	คอยจ้อง

5.5 การเว้นวรรค

นักเรียนเว้นวรรคผิด เนื่องจากไม่เข้าใจ ไม่ใส่ใจหลักการเว้นวรรค จึงทำให้เว้นในที่ไม่ควรเว้น ไม่เว้นในที่ควรเว้น เว้นระยะไม่เหมาะสมไม่สวยงาม ดังตัวอย่าง

“คงจะเอาประเพณี” เขียนเป็น “คงจะ เอาประเพณี”

จากตัวอย่างนักเรียนเว้นวรรคโดยแยกกลุ่มคำกริยา

“มอเตอร์ไซด์” เขียนเป็น “มอเตอร์ ไชค์”

จากตัวอย่าง นักเรียนเว้นวรรคโดยแยกพยางค์ของคำ

“การที่วัยรุ่นไทยเลือกคบเพื่อนควรจะเลือกควรจะเลือกเพื่อนที่ดี” ใช้เป็น
“การที่วัยรุ่นไทย เลือกคบเพื่อน ควรจะเลือกคบแต่เพื่อนที่ดี”

จากตัวอย่าง นักเรียนเว้นวรรคโดยแยกหน่วยนามและหน่วยกริยาในประโยคออกจากกัน ซึ่งผิดหลักการเว้นวรรค

5.6 การย่อหน้า

นักเรียนย่อหน้าผิด เนื่องจากไม่เข้าใจหลักการย่อหน้าจึงไม่ย่อหน้าเมื่อเขียนคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป หรือเมื่อขึ้นข้อความใหม่ รวมทั้งย่อหน้าเมื่อประโยคยังไม่จบกระแสความ ดังตัวอย่าง

5.6.1 ไม่ย่อหน้าเมื่อเขียนคำนำ ดังตัวอย่าง

.อนาคตของข้าพเจ้า

อนาคตเป็นสิ่งที่มนุษย์เราไม่สามารถรู้ได้แต่เราสามารถที่จะเตรียมการหรือคาดหวังอนาคตขอเราได้บางคนอาจมีอนาคตบางคนอาจไม่มีอนาคต

5.6.2 ไม่ย่อหน้าเมื่อสรุป ดังตัวอย่าง

ในอนาคตอาจจะมีดีกรีมานช่อกมกขึ้นไปเรื่อย ๆ ในอนาคตอาจจะมีสนามบอลไฮเทคก็เป็นได้ มีสวนสาธารณะมากขึ้น มีห้างมากและใหญ่
ผมอยากให้โลกเราไม่มียาเสพติด หันมาเล่นกีฬา ไม่มีฆ่ากันไม่มีการรบกัน
 แน่นแฟ้นกันเป็นหนึ่ง แค่นี้ก็พอแล้ว

5.7 การใช้เครื่องหมายยัติภังค์

นักเรียนใช้เครื่องหมายยัติภังค์ผิด เนื่องจากไม่รู้วิธีใช้ จึงใช้ในที่ไม่ควรใช้
 ดังตัวอย่าง

อนาคตที่ข้าพเจ้าใฝ่ฝันอยากเป็น คืออยากเป็นหมอ เป็นครู เป็นแอร์-
 เป็นสจ๊วต เป็นนักธุรกิจ...

5.8 การลำดับความคิด และการเรียบเรียงความคิดเป็นประโยค

นวรรณ พันธุเมธา (2533 : 22) กล่าวว่า “ประโยคที่ดีควรมีลักษณะถูก
 ไวยากรณ์ กะทัดรัด และชัดเจน”

ประโยคที่ถูกไวยากรณ์ไม่ว่าจะเป็นประโยคเดี่ยวหรือประโยคซับซ้อนไม่ควรมี
 ลักษณะดังนี้คือ ขาดคำ คำเกิน ประโยคไม่จบ และเรียงคำผิดลำดับ เมื่อนักเรียนไม่รู้หลักหรือ
 ไม่แม่นยำในหลักดังกล่าวทำให้บางครั้งแต่งประโยคโดยขาดคำที่จำเป็น ใช้คำเกิน เรียงคำผิด
 ลำดับ ทำให้สื่อความหมายผิด หรือประโยคไม่สละสลวยดังนี้

5.8.1 ขาดคำที่จำเป็น หมายถึง การเรียบเรียงประโยคโดยขาดคำนาม คำกริยา
 หรือคำเชื่อม ดังตัวอย่าง

- ขาดคำนาม

“ยุคต่อไปได้เห็น... มีความสงบไม่มีการต่อสู้กัน”

ประโยคนี้นักพร่องเนื่องจากขาดคำนามที่ทำหน้าที่กรรม

- ขาดคำกริยา

“การมีเทคโนโลยีมากมายก็ยังดีไม่เท่ากับ...ผู้คนที่เป็นคนดี”

ประโยคนี้นักพร่องเนื่องจากขาดคำกริยา “มี”

“มีนักวิทยาศาสตร์...สมมุติฐานไว้ว่า...”

ประโยคนี้นักพร่องเนื่องจากขาดคำกริยา “ตั้ง”

“คนในครอบครัวเป็นอะไรหรือคนข้างบ้านเรา...จะได้รักษา”

ประโยคนี้นักพร่องเนื่องจากขาดคำกริยา “ป่วยไข้”

“เพราะเราอยู่ในสังคมเดียวกัน... ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน”

ประโยคนี้นักพร่องเนื่องจากขาดคำกริยา “ต้อง”

- ขาดคำเชื่อม

“ถ้าไม่ฉลาด... ชี้เกี่ยจ ข้าพเจ้าคิดว่าคงไม่ก้าวหน้าแน่”

ประโยคนี้นักพร่องเนื่องจากขาดคำเชื่อม “แล้ว”

“ทรัพยากรลดลงอย่างมาก...ผู้คนล้มตาย”

ประโยคนี้นักพร่องเนื่องจากขาดคำเชื่อม “จน”

5.8.2 เรียงคำผิดลำดับ เรียบเรียงประโยคไม่สละสลวย หมายถึง การเรียงคำผิดหลักภาษาไทยเรื่องการเรียงคำในภาษาไทยนี้ นววรรณ พันธุเมธา (2533 : 23) อธิบายว่า “ประโยคในภาษาไทยนั้นถ้าเน้นประโยคเดียวมักเรียง ประธาน กริยา กรรม คำขยายประธานอยู่หลังประธาน คำขยายกริยาอยู่หลังกริยา คำขยายกรรมอยู่หลังกรรม แต่คำขยายกริยานั้นอาจไม่ได้อยู่ชิดกริยา มีกรรมแทรกอยู่ระหว่างคำกริยากับคำขยายกริยาก็ได้ ถ้าเป็นประโยคซับซ้อนอาจมีประธานเพิ่มขึ้นเป็น 2 หรือ 3 ตัว มีกริยาและกรรมเพิ่มขึ้นเป็น 2 หรือ 3 ตัว เมื่อประโยคมีลักษณะซับซ้อน มีหน่วยประโยคมากการเรียงคำก็อาจสับสนได้” ด้วยเหตุที่นักเรียนไม่รู้หลักดังกล่าวจึงทำให้เรียงคำผิดไป ดังตัวอย่าง

- ไม่ค่อยเชื่อฟังพ่อแม่คำสั่งสอน

นักเรียนวางคำ “พ่อแม่” ซึ่งเป็นคำขยาย ไว้หน้า “คำสั่งสอน” ซึ่งเป็นคำที่ถูกขยาย ทำให้ผิดลักษณะประโยคในภาษาไทย

- เพื่อให้อนาคตสามารถเป็นใหญ่โตได้

นักเรียนวางคำ “อนาคต” ซึ่งเป็นคำขยายกริยาไว้หน้ากริยา “เป็นใหญ่โตได้” ทำให้ใจความของประโยคผิดไป

- มนุษย์ทั่วไปก็อาจจะบินได้บนท้องฟ้า

นักเรียนวางคำขยาย “ได้” ไว้หลังกริยา ซึ่งไม่ผิดแต่ทำให้ประโยคไม่สละสลวยในภาษาไทยมักนิยมวางคำขยายกริยาไว้ท้ายประโยค

6. การเขียนตกหล่นเพราะขาดความระมัดระวัง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีอายุ ประมาณ 12-13 ปี ซึ่งเป็นวัยเด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น นักเรียนวัยนี้นอกจากจะมีความรู้ด้านหลักภาษาไม่ค่อยแม่นยำแล้ว ยังเป็นวัยที่ซุกซนใจร้อน ไม่รอบคอบมักทำงานสะเพร่า จนเกิดข้อผิดพลาด โดยเฉพาะในการเขียนหนังสือมักเขียนตก หล่น ทั้งพยัญชนะ และวรรณยุกต์ รวมทั้งวางวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง ดังนี้

6.1 เขียนพยัญชนะ ที่ทำหน้าที่ตัวสะกด และอักษรนำ ตกหล่น ดังตัวอย่าง

<u>สามารถ</u>	เขียนเป็น	<u>สามาร</u>
<u>อันตราย</u>	เขียนเป็น	<u>อันตรา</u>
<u>5 โมงเย็น</u>	เขียนเป็น	<u>5 โมงเียน</u>
<u>สุขภาพดี</u>	เขียนเป็น	<u>สุขภาพดี</u>
<u>เหมือน</u>	เขียนเป็น	<u>เหมือ</u>
<u>ธรรมชาติ</u>	เขียนเป็น	<u>ธรรมชาติ</u>
<u>ทำไมไหว</u>	เขียนเป็น	<u>ทำไมไว</u>

6.2 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น ดังตัวอย่าง

<u>ทั้งสิน</u>	เขียนเป็น	<u>ทั้งสิน</u>
<u>หมดหนี้</u>	เขียนเป็น	<u>หมดหนี้</u>
<u>โตขึ้น</u>	เขียนเป็น	<u>โตขึ้น</u>
<u>ตั้งใจ</u>	เขียนเป็น	<u>ตั้งใจ</u>
<u>ใส่เสื้อ</u>	เขียนเป็น	<u>ใส่เสื้อ</u>
<u>ทั้งปวง</u>	เขียนเป็น	<u>ทั้งปวง</u>
<u>เป็นห่วง</u>	เขียนเป็น	<u>เป็นห่วง</u>
<u>คุ้มกับค่าแรง</u>	เขียนเป็น	<u>คุ้มกับค่าแรง</u>

6.3 ใช้ตัวสะกดผิด ทำให้เป็นคำที่ไม่มีความหมาย ดังตัวอย่าง

<u>อนาคต</u>	เขียนเป็น	<u>อนาคตน</u>
<u>ทั้งปวง</u>	เขียนเป็น	<u>ทั้งปวก</u>
<u>เหมือนกัน</u>	เขียนเป็น	<u>เหมือมกัน</u>
<u>มารุกราน</u>	เขียนเป็น	<u>มารุกราม</u>

6.4 วางรูปวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง หมายถึง การวางรูปวรรณยุกต์ที่สระหรือตัวสะกด ดังตัวอย่าง

- วางวรรณยุกต์ที่สระ

บ้อย

เขียนเป็น

บ้อย

ห้อง

เขียนเป็น

ห้อง

ส่วน

เขียนเป็น

ส่วน

- วางวรรณยุกต์ที่ตัวสะกด

ร้าย

เขียนเป็น

ร้าย

ตัน

เขียนเป็น

ตัน

แต่งงาน

เขียนเป็น

แต่งงาน

การเขียนพยัญชนะ วรรณยุกต์ ตกหล่น การใช้ตัวสะกดผิดทำให้เป็นคำที่ไม่มี ความหมาย และการวางวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง เหล่านี้ล้วนเป็นข้อผิดพลาดส่วนหนึ่งที่เกิดจาก การขาดความระมัดระวังของนักเรียน

จากการวิเคราะห์ข้างต้นได้ว่าสาเหตุในการเขียนภาษาไทยผิดพลาดของนักเรียนมี 6 ประการ ดังนี้

1. การสับสนเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด พบว่า มาตราตัวสะกดที่นักเรียนมักใช้ผิดได้แก่ แม่กด แม่กน แม่กบ และแม่กก เนื่องจากมาตราเหล่านี้ใช้ตัวสะกดได้หลายตัวทำให้นักเรียนสับสนและเขียนผิด

2. การใช้แนวเทียบผิด พบว่า นักเรียนใช้คำโดยมีแนวเทียบกับคำที่ออกเสียงเหมือนกัน หรือคล้ายกัน เทียบกับคำที่อยู่ใกล้กัน และเทียบกับคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน เนื่องจากไม่มั่นใจว่าเขียนอย่างไร และคำที่นำมาเทียบอาจจะเป็นคำที่เคยเขียนหรือเคยเห็นมาแล้ว

3. การเขียนตามภาษาพูดและตามการออกเสียง พบว่า นักเรียนเขียนตามภาษาปาก ใช้คำเสริมในการพูด และเขียนตามการออกเสียง เนื่องจากคำเหล่านี้เป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ทั้งจากการพูด การฟัง การดู รวมทั้งการอ่านงานเขียนต่าง ๆ ที่มีบริบทของการพูด จึงทำให้นักเรียนเคยชินและนำคำเหล่านั้นมาใช้ในการเขียนด้วย

4. การไม่รู้ความหมายของคำ พบว่า นักเรียนใช้คำที่มีความหมายไม่สัมพันธ์สอดคล้องกับบริบท เนื่องจากไม่รู้ความหมายที่แท้จริงของคำแต่ใช้เพราะเสียงของคำเหมือนกัน คล้ายกัน หรือใกล้เคียงกัน

5. การไม่รู้หลักภาษาดีพอ พบว่า นักเรียนใช้คำผิด เว้นวรรคผิด ย่อหน้าผิด ลำดับความคิดและเรียบเรียงความคิดเป็นประโยคไม่เหมาะสมหรือผิด เนื่องจากไม่รู้หรือไม่แม่นยำใน หลักการประวิสรรชนีย์ การใช้ “เ” “ไ” การใช้ “บัน” เรื่องไตรยางค์และการผันอักษร การเว้นวรรค การย่อหน้า การใช้ยัติภังค์ การลำดับความคิดตลอดจนการเรียบเรียงความคิดเป็นประโยค เป็นเหตุให้นักเรียนเขียนภาษาไทยผิดพลาด

6. การเขียนตกหล่นเพราะขาดความระมัดระวัง พบว่า นักเรียนเขียนพยัญชนะและวรรณยุกต์ตกหล่น วางวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง และใช้ตัวสะกดผิด ทำให้การสื่อความหมายไม่ชัดเจน และไม่ได้ใจความ

บทที่ 4

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่องข้อผิดพลาดและสาเหตุการเขียนภาษาไทยผิดพลาดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545 มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและสาเหตุการเขียนภาษาไทยผิดพลาดของนักเรียน โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากรายความของนักเรียนจำนวน 443 ฉบับ และเสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า การเขียนภาษาไทยของนักเรียนมีข้อผิดพลาด 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการใช้คำ ด้านการใช้ประโยค ด้านการสะกดการันต์ และด้านการใช้วรรคตอน สรุปได้ดังนี้

1. ด้านการใช้คำ พบว่านักเรียนมีข้อผิดพลาดใน 5 ลักษณะ ได้แก่ การใช้ภาษาพูดในการเขียน การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้คำเชื่อมผิด และการใช้สำนวนผิดดังนี้

1.1 การใช้ภาษาพูดในการเขียนพบ 5 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำภาษาปาก, การใช้คำตามเสียงพูด, การใช้คำภาษาต่างประเทศ, การใช้คำเสริม และการใช้คำโดยตัดส่วนของคำตามลำดับ

1.2 การใช้คำผิดความหมาย พบ 3 ชนิด ได้แก่ การใช้คำนาม คำกริยา และคำขยายผิด ซึ่งคำที่ใช้ผิดเหล่านี้มีลักษณะสำคัญ คือ มีความหมายใกล้เคียงกับคำที่ควรใช้ เป็นคำที่เกี่ยวข้องกัน คำที่มักใช้คู่กัน มีเสียงใกล้เคียง และมีความหมายตรงข้าม คำที่ใช้ผิดบางคำเป็นคำชนิดเดียวกับคำที่ควรใช้ และมีหน้าที่เหมือนกันแต่มีความหมายไม่เหมาะสมกับบริบทนั้นๆ และบางคำอาจมีความหมายเหมือนกับคำที่ควรใช้แต่ไม่สามารถใช้ในบริบทเดียวกันได้

1.3 การใช้คำฟุ่มเฟือยพบ 2 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำซ้ำ ๆ และการใช้คำที่แสดงความหมายซ้ำ ซึ่งการใช้คำซ้ำ ๆ มี 4 ชนิด ได้แก่ คำนาม เป็นคำที่นักเรียนใช้ซ้ำมากที่สุด และมักใช้ในย่อหน้าที่ประกอบด้วยประโยคความเดียวหลายประโยค รองลงมาได้แก่ คำบอกบุรุษ คำเชื่อมที่แสดงความคล้อยตามและแสดงเหตุผล คำขยายบอกจำนวน และบอกความเห็น ส่วนการใช้คำที่แสดงความหมายซ้ำพบว่ามี 3 ลักษณะ ได้แก่ ใช้คำที่มีความหมายคล้ายกันมากกว่าหนึ่งแห่งในประโยค ใช้ภาษาพูดกำกับภาษาเขียน และใช้คำหรือกลุ่มคำอธิบายขยายคำข้างหน้า

1.4 การใช้คำเชื่อมผิด พบ 2 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำเชื่อมบทผิด และการใช้คำเชื่อมประโยคผิด การใช้คำเชื่อมบทผิดมีทั้งการใช้คำเชื่อมระหว่างคำนามกับคำนาม คำกริยากับคำนาม โดยแสดงความสัมพันธ์ในการบอกแหล่ง บอกจุดหมาย บอกเครื่องมือ และบอกเจ้าของ ส่วนการใช้คำเชื่อมประโยคผิดมีทั้งคำเชื่อมเดี่ยวและคำเชื่อมผสม ได้แก่ คำเชื่อมในประโยคความรวมแสดงความคล้อยตาม แสดงความขัดแย้ง แสดงเหตุผล และคำเชื่อมประโยคความซ้อน

1.5 การใช้สำนวนผิด พบ 2 ลักษณะ ได้แก่ การแปลงสำนวนเดิม โดยการเปลี่ยนคำบางคำแต่ยังคงใช้ในบริบทที่สอดคล้องกับสำนวนเดิม และการใช้สำนวนไม่สอดคล้องกับเนื้อหา เป็นการใช้สำนวนที่ยอมรับและใช้กันโดยทั่วไปแต่ใช้ในบริบทที่ไม่เหมาะสมกับเนื้อความในประโยค

2. การใช้ประโยค พบว่านักเรียนมีข้อผิดพลาด 4 ลักษณะ ได้แก่ การขาดคำที่จำเป็น การจัดบทต่าง ๆ ในประโยคไม่เหมาะสม การใช้คำเกิน และการลำดับคำในประโยคผิด การขาดคำที่จำเป็น มีทั้งขาดคำนาม คำเชื่อม และคำกริยา การจัดบทต่าง ๆ ในประโยคไม่เหมาะสม ประกอบด้วยการวางหน่วยกริยาไว้หลังส่วนขยายบอกเวลา การวางส่วนขยายกริยาไว้หน้าคำเชื่อม และการวางบทขยายไว้หน้าคำที่ขยาย การใช้คำเกิน คำที่นักเรียนใช้เกินมีทั้งคำขยาย คำนาม และคำกริยา ส่วนการลำดับคำในประโยคผิด มีทั้งการลำดับคำขยายผิด ลำดับคำเชื่อมผิด และลำดับคำนามผิด

3. การสะกดการันต์ พบว่า นักเรียน มีข้อผิดพลาด 5 ลักษณะ ได้แก่ ผิดที่พยัญชนะต้น ผิดที่ตัวสะกด ผิดที่วรรณยุกต์ ผิดที่สระ และผิดที่ตัวการันต์ ดังนี้

3.1 การเขียนผิดที่พยัญชนะต้น พบ 3 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวผิด การเขียนพยัญชนะต้นประสมผิด และการเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวเป็นพยัญชนะต้นประสม การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวผิดพบว่า คำที่เขียนด้วยอักษรต่ำเดี่ยว ร, ล นักเรียนเขียนผิดมากที่สุด รองลงมาคือ คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง และอักษรต่ำคู่ ส่วนคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรกลางไม่ปรากฏว่านักเรียนเขียนผิด การเขียนพยัญชนะต้นประสมผิด พบว่า นักเรียนเขียนเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว โดยไม่เขียนตัวควบ หรือ ตัวนำ การเขียนเป็นพยัญชนะต้นประสมผิดตัวมีจำนวนไม่มากนัก และพบว่า พยัญชนะต้นประสมที่ออกเสียงแบบควบไม่แท้ นักเรียนเขียนไม่ผิดเลย ส่วนการเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวเป็นพยัญชนะต้นประสม ลักษณะที่ผิดมีความหลากหลายแต่มีจำนวนไม่มากนัก

3.2 การเขียนผิดที่ตัวสะกด พบ 3 ลักษณะ คือ การใช้ตัวสะกดผิด รองลงมาคือ การไม่ใช้ตัวสะกดในคำที่ต้องมี และการใช้ตัวสะกดในคำที่ไม่ต้องมี การใช้ตัวสะกดผิด พบว่า คำที่ใช้ตัวสะกดในแม่กด และแม่กน ผิดในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน รองลงมา ได้แก่ ตัวสะกดในแม่กบ และแม่กก ตามลำดับ ส่วนคำที่มีตัวสะกดเพียงตัวเดียว ได้แก่ แม่กง แม่กม และ แม่เกย นักเรียนเขียนผิดไม่มากนัก การไม่ใช้ตัวสะกดในคำที่ต้องมีพบว่า นักเรียนไม่ใช้ตัวสะกดแม่กน มากที่สุด รองลงมาได้แก่ แม่กด และการไม่ใช้ตัวสะกดในแม่เกย แม่กก แม่กง และแม่กม มีเพียงเล็กน้อย ส่วนการใช้ตัวสะกดในคำที่ไม่ต้องมีพบว่า นักเรียนใช้ตัวสะกดเกินโดยการเขียนตัวเดิมซ้ำ หรือเพิ่มพยัญชนะอีกตัวหนึ่งและคำที่ผิดมักเป็นคำที่เสียงตัวสะกดในพยางค์หน้ากับเสียงพยัญชนะต้นในพยางค์หลังเป็นเสียงเดียวกัน

3.3 การเขียนผิดที่สระ พบ 3 ลักษณะ ได้แก่ ใช้สระผิดรูปมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ไม่ประวิสรรชนีย์ในคำที่ต้องมีและประวิสรรชนีย์ในคำที่ไม่ต้องมี สระที่นักเรียนเขียนผิดมากที่สุด สระพ้องเสียงได้แก่ อำ ไอ ส่วนคำที่ประและไม่ประวิสรรชนีย์นักเรียนเขียนผิดในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน

3.4 การเขียนผิดที่ตัวการันต์ พบ 4 ลักษณะ ได้แก่ การเพิ่มตัวการันต์ การขาดตัวการันต์ การใช้ตัวการันต์ผิด และการไม่ใช้ตัวการันต์ โดยคำที่ผิดทั้ง 4 ลักษณะ มีจำนวนที่ใกล้เคียงกัน แต่การเขียนตัวการันต์ผิดมีไม่มากนัก

3.5 การเขียนผิดที่วรรณยุกต์ พบ 4 ลักษณะ ได้แก่ การใช้วรรณยุกต์ผิดรูป การไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ต้องใช้ การใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ไม่ต้องใช้ และการวางรูปวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง การใช้วรรณยุกต์ผิดรูปพบว่า นักเรียนใช้รูปวรรณยุกต์โทแทนรูปเอกและรูปวรรณยุกต์เอกแทนรูปโท การไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ต้องใช้ พบว่า ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์โทและรูปวรรณยุกต์เอก ส่วนการวางรูปวรรณยุกต์ผิดตำแหน่งพบว่า นักเรียนมักวางวรรณยุกต์ไว้ที่สระ มากกว่าวางไว้ที่ตัวสะกด สำหรับการไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ไม่ต้องใช้ หรือใช้เกินมาส่วนใหญ่คือรูปวรรณยุกต์เอก และยังพบว่าคำที่ใช้รูปวรรณยุกต์ตรีนักเรียนเขียนไม่ผิด และคำที่ใช้รูปวรรณยุกต์จัตวาเขียนผิดเพียงคำเดียว

นอกจากการเขียนผิดที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของคำแล้ว ยังปรากฏว่ามีคำจำนวนหนึ่งที่นักเรียนเขียนผิดหลายแห่ง คือเขียนผิดที่พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และ ตัวการันต์

4. การใช้วรรณยุกต์ พบข้อผิดพลาด 3 ลักษณะ คือ การใช้ย่อหน้าผิด การเว้นวรรคผิด และการใช้เครื่องหมายยัติภังค์ผิด ดังนี้

4.1 การใช้ย่อหน้าผิด พบ 3 ลักษณะ ได้แก่ การย่อหน้าในที่ไม่ควรย่อ การไม่ย่อหน้าในที่ควรย่อ และการย่อหน้าไม่เป็นระเบียบ การย่อหน้าในที่ไม่ควรย่อพบว่า นักเรียนขึ้นย่อหน้าใหม่โดยที่ประโยคยังคงมีความต่อเนื่องกัน เขียนส่วนของประโยคหรืออนุประโยคโดยขึ้นย่อหน้าใหม่ การไม่ย่อหน้าในที่ควรย่อพบว่า นักเรียนไม่ย่อหน้าเมื่อเขียนคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป หรือเมื่อขึ้นข้อความใหม่ ส่วนการย่อหน้าไม่เป็นระเบียบ เป็นการย่อหน้าเหลื่อมล้ำกัน และข้อความในแต่ละย่อหน้านั้นขาดสัมพันธภาพ

4.2 การเว้นวรรคผิดพบ 2 ลักษณะ ได้แก่ การเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น และการไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น การเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้นพบว่า มี 2 ลักษณะ ลักษณะแรก ได้แก่การเว้นระหว่างคำที่เป็นส่วนของกลุ่มคำกริยา กลุ่มคำเชื่อมกับนาม การเว้นโดยแยกคำเดียวกัน การเว้นโดยแยกกลุ่มคำเดียวกัน และการเว้นระหว่างหน่วยนามและหน่วยกริยา ลักษณะที่สอง ได้แก่การไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น พบว่านักเรียนไม่เว้นวรรคข้อความที่ไม่ต่อเนื่องกัน และขึ้นบรรทัดใหม่แทนการเว้นวรรค

4.3 การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ผิด พบ 3 ลักษณะ ได้แก่ การใช้หน้าคำทุกต้นบรรทัด การใช้หลังคำที่สมบูรณ์ และหลังคำสุดท้ายของบรรทัด

5. สาเหตุที่นักเรียนเขียนภาษาไทยผิดพลาดสรุปได้ 6 ประการ คือ

5.1 การสับสนเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด พบว่า มาตราตัวสะกดที่นักเรียนมักใช้ผิด ได้แก่ แม่กด แม่กน แม่กบ และแม่กก เนื่องจากมาตราเหล่านี้ใช้ตัวสะกดได้หลายตัวทำให้นักเรียนสับสนและเขียนผิด

5.2 การใช้แนวเทียบผิด พบว่า นักเรียนใช้คำโดยมีแนวเทียบกับคำที่ออกเสียงเหมือนกัน หรือคล้ายกัน เทียบกับคำที่อยู่ใกล้กัน และเทียบกับคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน เนื่องจากไม่มั่นใจว่าเขียนอย่างไร และคำที่นำมาเทียบอาจจะเป็นคำที่เคยเขียนหรือเคยเห็นมาแล้ว

5.3 การเขียนตามภาษาพูดและตามการออกเสียง พบว่า นักเรียนเขียนตามภาษาปาก ใช้คำเสริมในการพูด และเขียนคำตามการออกเสียง เนื่องจากคำเหล่านี้เป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ทั้งจาก การฟัง การดู รวมทั้งการอ่านงานเขียนต่าง ๆ ที่มีบริบทของการพูด จึงทำให้นักเรียนเคยชินและนำคำเหล่านั้นมาใช้ในการเขียนด้วย

5.4 การไม่รู้ความหมายของคำ พบว่า นักเรียนใช้คำที่มีความหมายไม่สัมพันธ์ สอดคล้องกับบริบท เนื่องจากไม่รู้ความหมายที่แท้จริงของคำแต่ใช้เพราะเป็นคำพ้องเสียง หรือออกเสียงใกล้เคียงกัน

5.5 การไม่รู้หลักภาษาดีพอ พบว่า นักเรียนใช้คำผิด เว้นวรรคผิด ย่อหน้าผิด ลำดับความคิดและเรียบเรียงความคิดเป็นประโยคไม่เหมาะสมหรือผิด เนื่องจากไม่รู้หรือไม่แม่นยำ ในหลักการประวัตรรชนีย์ การใช้ “เ” “ไ” การใช้ “ัน” เรื่องไตรยางศ์และการผันอักษร การเว้นวรรค การย่อหน้า การใช้ยัติภังค์ เป็นเหตุให้นักเรียนเขียนภาษาไทยผิดพลาด

5.6 การเขียนตกหล่นเพราะขาดความระมัดระวัง พบว่า นักเรียนไม่ใช้ตัวสะกด และวางวรรณยุกต์ผิดที่ ทำให้บางคำความหมายเปลี่ยนไปหรือไม่ชัดเจน

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและสาเหตุข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า ปีการศึกษา 2545 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนมีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย 4 ด้าน ได้แก่ การใช้คำ การใช้ประโยค การสะกดการันต์ และการใช้วรรคตอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยในระดับประถมศึกษาของ ศศิจันทร์ ภูมิศิริ (2532) ที่พบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 สว่างวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ในปีการศึกษา 2529-2530 มีข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ ด้านประโยค ด้านความหมายของคำ การใช้ย่อหน้า และการเว้นวรรค และ งานวิจัยระดับอุดมศึกษา ของชูศรี ศรีแก้ว (2537) ที่พบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่เรียนจบจากแผนกวิทยาศาสตร์ และจากแผนกศิลปะ มีข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ การแต่งประโยค การสะกดการันต์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรย่อ การใช้เครื่องหมายบวก และการใช้เครื่องหมายเพราะฉะนั้น จากข้อมูลดังกล่าวสามารถตั้งข้อสังเกตได้ว่าผู้เรียนในทุกระดับย่อมเขียนภาษาไทยผิดพลาดได้ ดังนั้นผู้สอนและผู้เรียนควรให้ความสำคัญต่อการเขียนภาษาไทยและฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ

2. ด้านการใช้คำ เป็นข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุด นักเรียนถึงร้อยละ 99.10 ผิดพลาดด้านนี้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวรรณ เกียรติไกรเพชร และคณะ (2523) ที่พบว่า นิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2518-2520 มีความผิดพลาดด้านการใช้ภาษา ที่พบบ่อยที่สุด คือการใช้คำ และงานวิจัยของสุชาติา ขาทอง (2534) ที่พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดสำนักงานประถมศึกษาจังหวัดสงขลา ปีการศึกษา 2533 มีลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยด้านการใช้คำมากที่สุด

เป็นที่น่าสังเกตว่าข้อผิดพลาดด้านการใช้คำนี้ นักเรียนใช้ภาษาพูดในการเขียนร้อยละ 43.57 ซึ่งมากเป็นอันดับแรกของข้อผิดพลาดด้านนี้ แสดงให้เห็นว่านักเรียนไม่มีความรู้ในเรื่องการใช้คำภาษาพูด ภาษาเขียน ไม่ใส่ใจ รวมทั้งอาจจะไม่เห็นความสำคัญของการใช้ภาษาเขียน จึงไม่ใช้ภาษาเขียนในการเขียน แต่กลับใช้คำที่คุ้นเคยจากการออกเสียงทั้งของตนและผู้อื่น ตลอดจนใช้คำตามที่พบเห็นในสื่อประเภทต่าง ๆ เป็นผลให้ใช้คำผิดพลาดเป็นจำนวนมาก ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำที่พบบ่อย ๆ ลงมา คือ ใช้คำผิดความหมายร้อยละ 37.70 ใช้คำฟุ่มเฟือยร้อยละ 16.70 และใช้คำเชื่อมผิดร้อยละ 3.39 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อำไพ กิมแหลม (2528) ที่พบว่า นักเรียนไทย muslim ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2 มีข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ กลุ่มคำ และสำนวน เป็นการใช้คำ กลุ่มคำ และสำนวนสำหรับภาษาพูดมากที่สุด และ อิงอร อมาตยกุล (2536) พบว่า การใช้ภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 บกพร่องเรื่องการใช้คำมากที่สุด ลักษณะที่บกพร่องมีทั้งการใช้คำที่เป็นภาษาพูดและคำฟุ่มเฟือย

3. ด้านการใช้ประโยคเป็นข้อผิดพลาดที่พบบ่อยลงมา คือร้อยละ 59.59 ลักษณะที่ผิดมีทั้งการขาดคำที่จำเป็นร้อยละ 29.80 การจัดบทต่าง ๆ ในประโยคไม่เหมาะสม ร้อยละ 28.67 การใช้คำเกินร้อยละ 25.73 และการลำดับคำในประโยคผิดร้อยละ 5.42 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีจันทร์ วิชาตรง (2542) ที่พบว่า ความผิดด้านการแต่งประโยคที่พบบ่อยที่สุด คือการขาดคำที่จำเป็นในประโยค ซึ่งปัญหาเหล่านี้เกิดจากสาเหตุสำคัญคือ การไม่รู้หลักภาษาดีพอในเรื่องการลำดับความคิดและเรียบเรียงความคิดเป็นประโยค

ข้อควรสังเกตสำหรับการใช้ประโยคผิดพลาด คือ การขาดคำที่จำเป็น และการใช้คำเกิน เพราะขาดทักษะในการเรียบเรียงประโยคให้สละสลวย มีเวลาน้อยในการคิดเรียบเรียง และความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาในบริบทของการพูด ข้อผิดพลาดนี้อาจแก้ไขโดยการนำตัวอย่างที่พบไปให้นักเรียนหาข้อผิดพลาดและแก้ไขให้ถูกต้อง รวมทั้งทำแบบฝึกการเรียบเรียงประโยค และฝึกการเขียนหลาย ๆ รูปแบบโดยบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระอื่น ๆ

4. ด้านการสะกดการันต์ นักเรียนผิดเรื่องนี้ร้อยละ 51.47 ลักษณะที่ผิดมีทั้ง ผิดที่พยัญชนะ ผิดที่วรรณยุกต์ ผิดที่สระ และผิดที่การันต์ การผิดที่พยัญชนะ นักเรียนส่วนใหญ่ใช้ผิดในคำที่พยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะที่มีหลายรูปแต่มีเสียงเดียวกัน ส่วนตัวสะกด นักเรียนใช้ตัวสะกดใน แม่กด และแม่กน ผิดมากที่สุด เนื่องจากเป็นมาตราที่มีตัวสะกดได้หลายตัว และในมาตราที่มีตัวสะกดเพียงตัวเดียว เช่น แม่กง ยังปรากฏว่านักเรียนเขียนผิด ซึ่งเกิดจากการขาดความรู้ และความไม่รอบคอบในการเขียน การผิดที่วรรณยุกต์มีจำนวนผู้ผิดรองจากผิดที่พยัญชนะ ข้อผิดพลาดเรื่องนี้มีลักษณะสำคัญคือการใช้วรรณยุกต์ผิดรูป นักเรียนมักใช้ผิดในคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ ซึ่ง

รูปและเสียงวรรณยุกต์ไม่ตรงกัน โดยใช้รูปวรรณยุกต์โท แทน รูปวรรณยุกต์เอก มากกว่า ใช้รูปวรรณยุกต์เอก แทนรูปวรรณยุกต์โท เรื่องการไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ต้องใช้ นักเรียนไม่ใช้รูปวรรณยุกต์โท มากกว่ารูปวรรณยุกต์เอก ส่วนการวางรูปวรรณยุกต์ผิดตำแหน่งพบว่า นักเรียนวางรูปวรรณยุกต์ไว้ที่สระมาก และมีการใช้รูปวรรณยุกต์เอกเกินมา แต่มีข้อสังเกตคือ นักเรียนผิดในส่วนที่ไม่ควรผิด คือ เขียนตกหล่น เขียนเกิน และวางวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง การเขียนผิดที่ตัวการันต์ เป็นปัญหาที่พบน้อยที่สุดในบรรดาการสะกดการันต์ผิดทั้งๆที่คำเหล่านี้เป็นคำยาก เนื่องจากนักเรียนไม่ค่อยใช้คำศัพท์ที่มีตัวการันต์ ลักษณะคำที่ผิดมีทั้งการขาดตัวการันต์ การเพิ่มตัวการันต์

5. การใช้วรรคตอนเป็นข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 14 สะท้อนให้เห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่เข้าใจเรื่องการใช้วรรคตอน นักเรียนใช้ย่อหน้าผิดมากที่สุด โดยไม่ย่อหน้าในที่ควรย่อ ซึ่งน่าจะมาจากสาเหตุสำคัญ 2 ประการ คือ ขาดความรู้หลักการใช้ย่อหน้า และไม่ใส่ใจต่อรูปแบบการเขียนแม้ว่าข้อผิดพลาดนี้จะไม่เด่นชัดนัก แต่ก็ก่อให้เกิดปัญหาในการอ่านคือ ทำให้งานเขียนอ่านยาก จับใจความยาก และงานเขียนไม่น่าดู ส่วนการเว้นวรรคผิด มี 2 ลักษณะคือ เว้นในที่ไม่ควรเว้น และไม่เว้นในที่ควรเว้น การเว้นในที่ไม่ควรเว้น เป็นการแยกคำ กลุ่มคำ ทำให้เสียจังหวะในการอ่าน และใจความอาจผิดได้ นอกจากนั้นยังมีการเขียนคำเว้นคำ และขึ้นบรรทัดใหม่แทนการเว้นวรรค การเว้นวรรคที่ไม่เหมาะสมนี้ทำให้อ่านยาก จับใจความยาก และงานเขียนมีรูปแบบไม่สวยงามซึ่งข้อผิดพลาดเหล่านี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีจันทร์ วิชาติตรง (2542) ที่พบว่า ด้านการเว้นวรรคความผิดที่เกิดมากคือ ไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น ด้านการใช้เครื่องหมาย ความผิดที่พบบมากที่สุดคือ ใช้ยัติภังค์ผิด โดยไม่ใช้ยัติภังค์ในที่ที่ควรใช้ และใช้ยัติภังค์ในที่ๆ ไม่ควรใช้

6. ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนเกิดจากสาเหตุสำคัญ 6 ประการ ได้แก่ การสับสนเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด การใช้แนวเทียบผิด การเขียนตามภาษาพูดและตามการออกเสียง การไม่ทำความเข้าใจของคำ การไม่รู้หลักภาษาดีพอ และการเขียนตกหล่นเพราะขาดความระมัดระวัง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิจันทร์ ภุมศิริ (2532) ที่พบว่า สาเหตุข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 สว่างวิทยา เกิดจากสาเหตุ 5 ประการ ได้แก่ อิทธิพลของภาษาถิ่น การใช้แนวเทียบผิด ความสับสนเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด การไม่ทำความเข้าใจของคำ ความไม่เข้าใจกฎเกณฑ์การใช้ภาษา และไวยากรณ์ไทย อิทธิพลของการออกเสียงและภาษาพูด อีกทั้งงานวิจัยของชูศรี ศรีแก้ว (2537) ที่พบว่า สาเหตุในการเขียนภาษาไทยผิดพลาดของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่เกิดจาก ผู้เรียนขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องความหมายและหลักเกณฑ์การใช้ภาษาไทย การฝึกฝนที่ไม่เพียงพอในการเขียนภาษาไทย ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาพูดภาษาสแลงและภาษาต่างประเทศ และเกิดจากความไม่รอบคอบของผู้เรียนภาษาไทย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูภาษาไทย

1.1 ในการสอนภาษาไทย ครูควรทดสอบความรู้พื้นฐานด้านภาษาไทยของนักเรียน เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียน และนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดทำบทเรียนให้เหมาะสม

1.2 ครูควรสร้างแบบฝึกในเรื่องที่นักเรียนผิดมาก ๆ เช่น การใช้คำ การสะกดคำ การใช้วรรณยุกต์ รวมทั้งให้นักเรียนฝึกการเขียนอย่างสม่ำเสมอ

1.3 ครูควรให้ความสำคัญในการฝึกทักษะการเขียน และส่งเสริมการอ่านเพื่อเพิ่มประสบการณ์ ตลอดจนได้เห็นแบบอย่างการใช้ภาษาที่เหมาะสม

1.4 การวิเคราะห์หาข้อผิดพลาดในการเขียนของนักเรียนหลาย ๆ ระดับจะเป็นแนวทางและใช้เป็นหลักฐานในการพิจารณาจัดทำหลักสูตร แบบเรียน และแผนการสอนวิชาภาษาไทย โดยเฉพาะเรื่องการเขียนเรียงความสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นอื่น ๆ ทั้งยังใช้เป็นส่วนประกอบในการพิจารณาวางแผนการสอนเสริมเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องเรื่องการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและชั้น อื่น ๆ ต่อไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

2.1 ควรศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ที่มีคะแนนการวัดผล การศึกษาระดับชาติ (National Test) สูง และต่ำ

2.2 ควรศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้หลักสูตรภาษาไทยแตกต่างกันระหว่างสถานศึกษาระดับเดียวกัน เพื่อประเมินคุณภาพ และนำไปสู่การพัฒนาปรับปรุงหลักสูตร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2536). **หลักภาษาไทย เล่ม 3**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- _____. (2543). **รายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาของผู้เรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) ปีการศึกษา 2543**. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2544ก). **รายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ ปีการศึกษา 2544**. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2544ข). **สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- ไขศรี ปราโมช ณ อยุธยา. (2519). **การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี การศึกษา 2515 และ 2516**. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- งามจิตต์ อำไพ. (2523). **การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์ ระหว่าง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานครและในเขต การศึกษา 1"** วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จำนงค์ ทองประเสริฐ. (2545 , กรกฎาคม-กันยายน). "การแก้ภาวะวิกฤติทางด้านภาษาไทย" **ราชบัณฑิตยสถาน**. 27(3) : 627.
- ชูศรี ศรีแก้ว. (2526). **การศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2525**. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ดุขฎิพร ชำนิโรคนานต์. (2523). "ข้อบกพร่องบางประการในการเขียนภาษาไทย," **วารสารอักษรศาสตร์** 1 (12) : 32-45.
- นพวรรณ พันธุเมธา. (2523). **การใช้ภาษา**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.
- _____. (2525?). **ไวยากรณ์ไทย**. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- _____. (2533). **เอกสารการสอนชุดวิชาไทยศึกษา: การใช้ภาษา**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- _____. (2544). **คลังคำ**. กรุงเทพฯ: อมรินทร์.
- เปลื้อง ณ นคร. (2514). **คำบรรยายวิชาการศึกษาประพันธ์และหนังสือพิมพ์**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

- พนมพร นิรัญทวี และ เทพี จรัสรุ่งเกียรติ. (2538). **การใช้ภาษาไทย 1**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พรพรรณ วัชรภักย์. (2514). "สำนวนการเขียน," ใน **เอกสารประกอบการศึกษาวิชาภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ไพจิตร วัฒนากุล. (2517). **สาเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิด และเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกศิลป์กับแผนกวิทยาศาสตร์ในภาคการศึกษาที่ 7**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2530). **เครื่องหมายวรรคตอน**. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- _____. (2543). **อ่านอย่างไรและเขียนอย่างไร**. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- _____. (2546). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542**. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- วาสนา เกตุภาค. (ม.ป.ป.). **การเขียน**. กรุงเทพฯ: บำรุงสาส์น.
- ศรีจันทร์ วิชาติตรง. (2542). **การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสถาบันราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2540**. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร.
- ศศิจันทร์ ภมรศิริ. (2532). **การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 สว่างวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดหนองคายในปีการศึกษา 2529 และ 2530**. วิทยานิพนธ์ อ.บ. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- สามารถ ศักดิ์เจริญ. (2517). **ปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดภาคใต้**. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542**. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สุนันทา โสรัจจ์. (2511). **การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์และการศึกษามูลเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนคร**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- _____. (2542). **ปัญหาภาษาไทยและการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน ฉบับปรับปรุง**. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- สุวรรณ เกรียงไกรเพชร, และคนอื่นๆ. (2523). รายงานผลการวิจัยสมรรถภาพในการใช้
ภาษาไทยชั้นต่าง ๆ ของคนไทย โครงการปีที่ 1 : ข้อบกพร่องในการใช้
ภาษาไทย ของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ:
ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวินา โชติช่วง. (2539). ความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น เขตการศึกษา 7. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การมัธยมศึกษา)
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เสนอ ตริวิเศษ. (2542). การวิเคราะห์ปัญหาการพูดและการเขียนภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ
ที่ใช้ภาษาเขมร และภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2533). ภาษาศาสตร์สังคม. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาศาสตร์
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อารีย์ สหชาติโกสัย. (2523). วิเคราะห์ปัญหาหลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษา
ไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
บางเขน.
- อำไพ กิมแหลม. (2528). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน
ไทยมุสลิม ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2 วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.
- อุปกิตศิลปสาร,พระยา. (2545). หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- Prasithrathsin, Amara. 1988a. **Spoken and written Thai : a stylistic continuum.**
Paper presented at the First Hong kong Conference on Language and
Society : Sociolinguistics Today : Eastern and Western Perspectives.
Hong kong, 25-28,1988

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางปุลภรณ์ อาจตัน
วันเดือนปีเกิด	16 สิงหาคม 2499
สถานที่เกิด	จังหวัดตรัง
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	9/85 ซอยร่มเย็น แขวงดอกไม้ เขตประเวศ กรุงเทพฯ 10260
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	อาจารย์ 2 ระดับ 7 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า เขตสะพานสูง กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2518	มัธยมศึกษาปีที่ 5 จาก โรงเรียนศรีอยุธยา
พ.ศ. 2523	ประกาศนียบัตรการศึกษาชั้นสูงจากวิทยาลัยครูสวนสุนันทา
พ.ศ. 2525	กศ.บ. (ภาษาไทย) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
พ.ศ. 2547	กศ.ม. (ภาษาไทย) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ